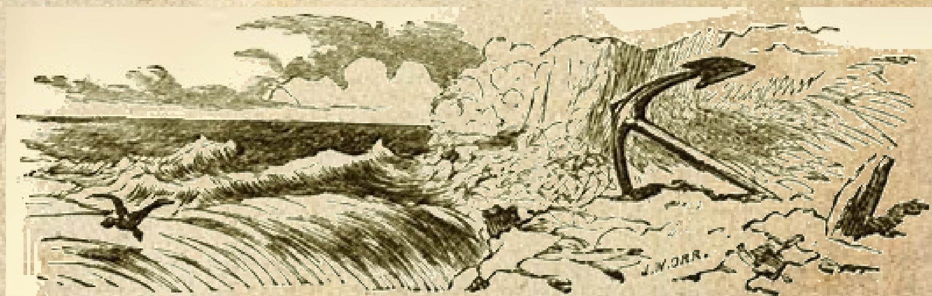
James Fenimore Cooper

Corsarul roşu

James Fenimore Cooper

Corsarul rosu

Versiune electronică
După textul romanului apărut la
Editura Naţională – Ciornei
1935

Coperta faţă şi coperta spate: **Radojavor**: detalii din seria de artă digitală "***War at sea***"
Ilustratori: F.O.C. Darley şi W. Zweigle

J. Fenimore Cooper

Capitolul I

Natura fusese nespus de darnică cu oraşul Newport, înlesnindu-i cel mai bun loc de ancorat din insula Rhode-Island, un ţărm ferit de povârnişuri şi primitor, în sfârşit tot ce poate râvni un marinar; vrăjmăşiile s-au ridicat totuşi împotrivă-i şi l-au stăvilit în calea progresului în mai puţin de-o jumătate de veac.

Mai înainte de uriaşa dezvoltare pe care o luaseră ţinuturile lăuntrice ale Statelor Unite, Rhode-Island era locul de întâlnire al tuturor plantatorilor care găseau aici un adăpost împotriva bolilor pricinuite de o climă prea arzătoare, şi tot aici sorbeau cu nesaţ aerul împrospătat în largul oceanului. Se puteau zări locuitori din Jamaica şi Carolina. Aici făceau deosebire între moravurile, instituţiile şi pornirile lor; aici se obişnuiau cu apucături mai blânde şi porneau hotărâţi pe căile civilizaţiei. Din nenorocire, în timp ce se şlefuiau într-o oarecare privinţă,

luară urâtul obicei, nelegiuit am putea spune, de a face deosebire între rase şi începură să facă târg de robi.

Oricare ar fi fost, de altfel, starea morală a locuitorilor insulei pe la 1759, ea nu fusese nicicând mai îmbucurătoare şi mai plăcută: păduri seculare aşterneau cunună pe fruntea colinelor; în albiile văilor se întindeau adevărate covoare de verdeaţă; case de ţară, primitoare, plăcute la înfăţişare, dar fără zorzoane, se ridicau în mijlocul copacilor înfloriţi; frumuseţea şi belşugul o învredniciseră pe drept cuvânt de porecla de *Grădină a Americii*, şi oaspeţii ei fugăriţi de pe plaiurile sterpe din miazăzi, încuviinţau din toată inima să fie numită astfel.

Anul pomenit mai sus pecetluieşte o epocă de neuitat pentru Anglia; ţara-mumă vedea cum i se supune întinsul ţinut mărginit de-o parte de golful Hudson şi de teritoriul spaniol, în timp ce Franţa îşi pierdea cele din urmă stăpâniri în Canada. Credincioşii colonişti contribuiseră mult la izbânda Marii Britanii, şi fără să se gândească la neînsemnata parte de glorie pe care un neam mândru de el o lasă să-i scape din mână, şi încă printr-o dârză împotrivire, spre folosul celor care atârnă de el, se lăsau târâţi mai mult de însufleţire şi de-o nestăpânită bucurie.

N-aveau încă să se plângă de sistemul de asuprire şi de încălcare a drepturilor care trebuia să grăbească ceasul înstrăinării, de neînlăturat; de altfel, în loc de dreptate, Anglia împărţea o anumită bunăvoinţă, privindu-i totuşi pe colonişti ca pe un neam cu desăvârşire inferior. Dar, după ce-şi uită de foloasele avute de pe urma lui, după ce-l umili şi-l asupri cu toată cruzimea, făcu să se trezească în suflete flacăra nemulţumirilor. Oameni, pe care încercările ar fi trebuit să-i cuminţească, îndrăzniră în marea adunare a poporului să ocărască un neam prin care îşi amestecaseră sângele, dedându-se la şarlatanii josnice şi care ar fi părut revoltătoare până şi în gura unui tânăr slujitor străin de cele petrecute.

Atunci deveni de neînlăturat răscoala Americanilor împotriva Angliei; în urma războiului care ţinu destulă

vreme, aceştia izbutiră, mulţumită sprijinului Franţei, să se scuture de sub jugul asupritorilor.

George Bagby Matthews - **Căpitanul John Paul Jones**
(*primul ofiţer al forţelor navale americane, care a repurtat victorii împotriva britanicilor*)

Povestirea noastră începe în epoca de linişte din

preajma neastâmpărului revoluţionar. În primele zile ale lunii Octombrie 1759, Newport, ca mai toate oraşele Americii, era stăpânit în acelaşi timp de bucurie şi de amărăciune: Quebec, cheia Canadei, fusese cucerit de Englezi, dar Wolf, generalul lor, murise pe culmea faimei sub zidurile pieţei. Victoria fusese anunţată, ca multe altele în urmă, prin sunete de clopote şi descărcări de tun şi, pe toate străzile, poporul se împrăştia cu gândul de a petrece, intenţie care e adeseori o stavilă în faţa plăcerilor adevărate.

În clipa când locuitorii socotiră că şi-au dovedit îndeajuns mulţumirea, aplaudându-i pe numeroşii oratori care, urcaţi pe tribune şubrede aşezate la diferite răspântii, sărbătoreau faima lui Wolf şi-a oştilor engleze, porniră în linişte spre caselor lor; soarele cobora spre ţinuturile sterpe şi nemărginite pe-atunci, astăzi desţelenite şi roditoare; ţăranii de pe insulă şi de pe continent se îndreptau în cete spre locuinţele lor îndepărtate, pururi credincioşi obiceiului de-a nu face niciun fel de risipă, obicei care-i oprea de a-şi da pe gârlă banii la crâşmă. Cei trei hangii, singurii crâşmari din tot oraşul, priveau cu tristeţe cum se scurge mulţimea prin faţa lor; totuşi câţiva marinari netrebnici, în slujba câtorva corăbii cu ancoră, se abăteau pe la han, stingheri, ca să mănânce şi să bea.

Să-l lăsăm pe fiecare să se îndrepte spre casă şi să ne oprim la atelierul croitorului Homespun, aşezat în altă parte a oraşului, la o oarecare depărtare de ţărm, cu vedere spre golf, spre insule şi port. Un chei îngust şi pustiu se întindea în faţa uşii. Aşezat lângă masa de lucru în faţa ferestrei deschise, lucra cu multă tragere de inimă şi părea peste măsură de mulţumit de sine, mai mult chiar decât oamenii cu stare, cocoţaţi de noroc sub tencuieli aurite. În pragul atelierului, un ţăran spătos, cu apucături stângace, dar bine legat şi puternic, se legăna, răzimat de perete, şi părea că aşteaptă ca meşteşugarul să-i sfârşească lucrul cu care avea să-şi împodobească chipeşa făptură, într-o parohie vecină, la o apropiată

sărbătoare.

Ca să facă să-i treacă timpul şi, poate, ca să-şi stăpânească dorinţa de-a sta de vorbă cu croitorul, pe care îl socotea un om înţelept şi priceput, nu zăbovi să intre în vorbă cu el. Vom reda numai o parte din această convorbire, care are strânsă legătură cu povestirea noastră.

Homespun era un bătrân apropiat de coborâşul vieţii, şi-a cărui înfăţişare îţi da a înţelege că trăise din greu, în lipsuri şi neagră sărăcie.

— Da, zicea el, închipuind un oftat smuls din adâncul sufletului, dovadă, fie a oboselii, fie a mulţumirii lăuntrice; da, rareori au rostit oamenii cuvinte mai frumoase cum au fost acelea pe care le-am auzit azi. Într-adevăr, m-au mişcat atât de mult, când a venit vorba de fum şi de măcel, dragul meu Pardy, încât mă simţeam parcă ispitit să las acul din mână şi să dau fuga să-mi cuceresc cinstea şi faima pe câmpul de bătaie.

Tânărul al cărui nume îl veţi cunoaşte îndată, îl privi pe războinicul croitor cam în bătaie de joc, ceea ce dovedea că firea nu-l lipsise de darul de-a se lăsa târât spre glume şi răspunse:

— Un ambiţios poate ajunge departe astăzi, vecine Homespun, de vreme ce s-a prăbuşit cu fruntea în ţărână cel mai viteaz general englez.

— Da, da, îndeosebi tinerii au mijloacele la îndemână; eu însă, sunt prea bătrân, şi trebuie să mă resemnez să mor în maghierniţa mea. Cine ţi-a cănit postavul? E cea mai frumoasă culoare din câte mi-au căzut în mână în toamna asta.

— Mama, vecine Homespun; nimeni în toată insula nu se pricepe ca ea să cănească postavul. Dar, dacă nu te mai paşte gândul să devii general, viteazule, vei avea cel puţin mângâierea să afli că nu se vor bate fără dumneata. Toată lumea ştie că Francezii vor semna cu Anglia o învoire de pace.

— Cu atât mai bine, tinere; oricine a văzut ca mine grozăviile războiului, ştie ce înseamnă pacea.

— Aşadar, cunoşti întrucâtva meşteşugul armelor?

— Eu? Am văzut cinci războaie lungi şi sângeroase, din care, mulţumesc lui Dumnezeu m-am reîntors destul de fericit, de vreme ce n-am primit nici măcar o zgârietură.

— Dar, dragă vecine, fără să vreau să cobor nimic din faima dumitale, trebuie să-ţi mărturisesc că n-am auzit vorbindu-se decât de două războaie cu francezii.

— Tinere, n-ai ajuns încă la şaizeci de ani ca mine, căci atunci n-ai mai vorbi astfel. Am avut deocamdată războiul de azi care, nu mai încape îndoială, se apropie de sfârşit; şi pentru asta să mulţumim lui Dumnezeu. A mai fost înainte afacerea de la 1745, când cutezătorul Warreu, biciul vrăjmaşilor Maiestăţii Sale, ne-a opărit ţărmurile; a fost apoi războiul Germaniei, ale cărui grozăvii ne-au fost povestite şi care a secerat lumea cu miile, aşa cum s-ar secera spicele; al patrulea, a fost răscoala de la 1715; eram tânăr pe-atunci şi toate cele întâmplate n-au avut o prea mare înrâurire asupră-mi; în sfârşit, cea din urmă a fost vestea năprasnică a răscoalei negrilor şi a indienilor din ţinuturile noastre întru stârpirea pentru totdeauna a creştinilor de pe faţa pământului.

— Pe cinstea mea, te socoteam până acum un om potolit şi cu frica lui Dumnezeu şi nu mi-aş fi putut închipui c-ai luat parte la isprăvi atât de neobişnuite.

— Dac-ar fi fost în obiceiul meu să mă laud, Pardy, aş mai putea adăuga şi alte isprăvi, tot atât de însemnate. Anul 1732 n-a văzut el izbucnind în Răsărit o răscoală pentru moştenirea la tronul Persiei, şi sângele n-a curs atunci ca apa?

— Aşadar, ai călătorit mult?

— Bineînţeles: am fost de două ori pe uscat la Boston, şi am străbătut o dată marea strâmtoare de la Long-Island, ca să văd York-ul. Ştii oare că, mai înainte de a ajunge la acest din urmă oraş, trebuie să treci printr-un loc numit pe drept cuvânt *Poarta Iadului*, de unde se vede ca un fel de căldare în care apa clocoteşte şi se frământă ca şi cum dracul ar fi pus dedesubt cărbuni

aprinşi? Dar prevederea ne-a venit în ajutor; am făcut un mare ocol, lăsând deoparte *Poarta Iadului*, şi-am scăpat de primejdie. De ar putea şi Maiestatea sa Britanică să se smulgă cu atâta uşurinţă din primejdiile ce-o înconjoară şi să aibă în sfârşit răgazul să alunge piraţii ce mişună pe coastele noastre, şi mai cu seamă pe acel corsar roşu, urmărit de atâta vreme şi, totuşi, fără nici un folos!

— Oare, omul acesta să fie cu adevărat un mare nelegiuit?

— Despre asta să nu te îndoieşti, şi oamenii lui să nu crezi că sunt mai buni decât el; toţi sunt nişte tâlhari care trăiesc numai din jafuri şi ucideri; numai când le-ai cunoaşte isprăvile şi te-ai îngrozi.

— Am auzit vorbindu-se în dese rânduri despre corsarul roşu, dar nu mi-a povestit nimeni încă în amănunţime isprăvile lui.

— Cum ai putea să cunoşti, prietene, dumneata care locuieşti pe uscat, ceea ce se petrece pe mare, ca mine, de pildă, care îmi am sălaşul lângă port? Mi-e teamă însă că te vei reîntoarce prea târziu acasă, adăugă croitorul, aruncându-şi privirea spre câteva linii trase pe scândurile prăvăliei şi cu ajutorul cărora măsura drumul soarelui: ai de făcut zece mile până la ferma părintelui dumitale, şi sunt cinci ceasuri.

— Drumul e uşor şi sigur, răspunse tânărul, căruia îi păsa prea puţin că s-ar reîntoarce la miezul nopţii, dar care s-ar fi bucurat peste măsură să asculte şi să le povestească la urmă ţăranilor neştiutori din satul lui o istorisire groaznică cu piraţi şi vânturători ai mărilor.

— Şi el se teme de ceea ce se spune pe seama lui? întrebă apoi.

— Sunt puţini marinari în largul oceanului, care să aibă îndrăzneala lui Iosua, marele căpitan jidov, şi totuşi, doresc mai bine să vadă ţărmul decât pânzele corăbiei blestemate. Oamenii se luptă pentru faimă, după cât am băgat de seamă trecând prin atâtea războaie sângeroase, dar crezi că are cineva tăria să-l înfrunte pe acest corsar care, din capul locului, înalţă în văzduh o

pânză însângerată şi nu se sfieşte să arunce în aer prieteni şi duşmani?

— Dacă nemernicul e atât de primejdios, reluă tânărul, frământându-şi cu mândrie braţele voinice, pentru ce insula şi toţi acei ce vin din alte părţi, nu trimit o corabie de coastă să-l atace? Ar fi apoi tare chipeş într-o funie de spânzurătoare. Dacă în satul nostru s-ar bate toba, chemându-se locuitorii la o astfel de întreprindere, nu cred să fie voluntare care să nu dea pilda cel dintâi.

— Iată ce înseamnă să vorbeşti când n-ai văzut războiul. Oamenii vânduţi dracului crezi că se tem de spânzurătoare? Corăbiile de război ale Maiestăţii Sale au căutat să-l înconjoare pe corsar în apusul soarelui, crezând că l-au şi prins, dar, în dimineaţa următoare, s-au pomenit fără el, şi nimeni nu şi-a dat seama în ce chip s-a făcut nevăzut.

— Şi aceşti ticăloşi sunt porecliţi *roşii* din pricina sângelui vărsat?

— Fără îndoială, răspunse Homespun cu glas hotărât, mulţumit oarecum că putea să istorisească o atât de ciudată legendă. Şeful lor se numeşte corsarul roşu, iar corabia lor se numeşte de asemeni *corabia roşie*. Se aseamănă, prin alcătuire, mărime şi greutate, cu oricare alta; a scăpat de sub nenumărate urmăriri, şi-odată, se spune în şoaptă, de teamă să nu facă de ocară marina regală, după ce s-a furişat vreme de un ceas pe lângă marginile unei corăbii cu cincizeci de tunuri, a fost văzută dintr-odată, scufundându-se ca o piatră în valuri, apoi, în clipa când toţi se simţeau mulţumiţi c-au putut scăpa de ea şi strigau izbândă, ne-am pomenit în Nordul nostru cu o corabie din Indiile Răsăritene, jefuită în aceeaşi dimineaţă de corsarul pe care îl socoteau plecat împreună cu tovarăşii săi pe drumul cel fără întoarcere. Dar, ceea ce ţi se va părea şi mai de necrezut e că în timp ce corabia regală se afla în port pentru meremetiseală, aceea a piratului se tot plimba în preajma coastelor, teafără şi sprintenă ca şi cum în ajun ar fi fost scoasă nouă nouţă din radă.

— Pe cinstea mea, e de necrezut ceea ce spui, meştere, rosti ţăranul uimit peste măsură de astă dată. Asta e o corabie pe care orice om simte dorinţa s-o vadă, o singură dată cel puţin. Dar, la urma urmei, e o corabie cu adevărat?

— Părerile sunt împărţite în această privinţă: unii spun da, alţii spun nu. Cunosc îndeosebi un om, prieten al meu marinar care a trecut la depărtare de o sută de picioare de vasul roşu; prietenul meu, din fericire ocrotit de noroc, a văzut nu numai vasul, dar şi pe căpitan. El spune că piratul e un om tare voinic, cu un păr bogat de culoarea soarelui înceţoşat, cu ochii aprinşi de fulgere; cu mâna de lărgimea unei pulpane a vestmântului, îi face semn cârmaciului să cotească în larg ca să nu se întâmple vreo ciocnire.

— Acest marinar trebuie să fi fost un om foarte îndrăzneţ, de vreme ce nu i-a fost teamă să se apropie de un căpitan atât de pricinaş.

— Asta a făcut-o fără să vrea, te încredinţez, şi pe o noapte neagră ca păcura.

— Pe-o noapte neagră ca păcura? Dar atunci cum se face că l-a văzut atât de bine?

— Asta n-a putut-o înţelege nimeni niciodată; dar, că l-a văzut pe corsar, nu mai încape îndoială şi, ceea ce e şi mai uimitor, e că a luat şi însemnări asupra formei vasului, ca să-l poată recunoaşte dacă vreodată i-ar mai ieşi în cale. Închipuie-ţi o corabie lungă, neagră, cuibărită în valuri ca un şarpe în stufăriş, c-o înfăţişare misterioasă, drăcească. Toţi spun de altfel că aleargă mai repede ca norii toamnei, fără să se sinchisească din care parte ar bate vântul. După câte-am auzit, se aseamănă mult cu o altă corabie cu ancoră, a unor negri, care a intrat în radă de câteva zile, Dumnezeu ştie pentru ce.

Croitorul nostru zăbovise mult din lucru din pricina că nu mai sfârşea cu vorba; începu să se grăbească la lucru şi acul îi alerga suveică între degete. Pardy, cu mintea aprinsă de întâmplările auzite, îşi întoarse privirea spre

corabia negrilor pe care celălalt i-o arătase cu mâna, ca să-şi dea întrucâtva cu părerea cam ce fel de înfăţişare ar fi putut avea aceea a corsarului. De-odată însă, croitorul se ridică, îşi aruncă lucrul pe masă, îşi apropie capul de fereastră şi, ridicându-şi ochelarii pe frunte:

— Ştii, zise el către tovarăşul său, ce gânduri ciudate, ce bănuieli îngrijorătoare mi se trezesc în minte când văd această corabie a negrilor? S-a spus că e oprită în radă ca să-şi reînnoiască provizia de apă şi de lemne, eu ştiu însă că o singură scândură n-a fost urcată pe punte; în ce priveşte apa, ea vine din distileriile din Jamaica. În afară de asta, se poate băga de seamă că şi-a găsit în port un loc unde n-ar putea s-o ajungă niciunul din tunurile bateriei noastre; o corabie de negoţ, în loc să se expună să fie atacată de piraţi, s-ar pune mai degrabă sub ocrotirea fortului.

— Dumneata eşti un om care poţi pătrunde totul, meştere, răspunse Pardy. Pentru mine, chiar dacă o corabie s-ar fi pus sub paza bateriei din insule, şi tot n-aş fi băgat de seamă.

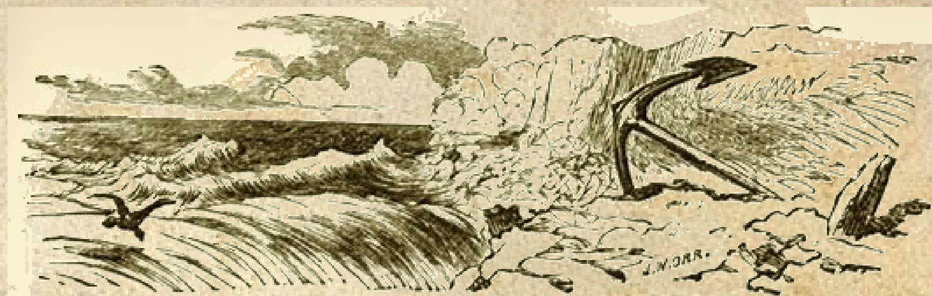
— Singură încercarea ne dă putinţa să vedem limpede. Eu ştiu ce înseamnă o baterie, eu care am luat parte la atâtea războaie şi care am slujit în acest fort opt zile în şir, atunci când flota franceză s-a abătut spre coastele noastre. Eram de pază lângă un tun pe care nu l-au clintit niciodată din fort. Îl cunosc cum mi-aş cunoaşte buzunarele, deoarece l-am cercetat în amănunţime vreme îndelungată, gata să-l încarc şi să-l descarc oricând s-ar fi simţit nevoia.

— Şi cine sunt aceşti oameni? Marinari de pe corabia negrilor, sau niscaiva gură-cască din port?

— Aceşti oameni! strigă Homespun, privind cu luare-aminte spre trei inşi pe care îi arăta cu degetul Pardy; sunt, fără îndoială, călători care de-abia acum trebuie să fi coborât de pe punte şi care nu trebuiesc priviţi prea de-aproape în vremuri turburi ca ale noastre. Hei, Nah, ia haina asta şi întăreşte-i cusăturile! Dar grăbeşte-te odată, leneşule! Vecinul Pardy e tare grăbit. Calcă-i bine

cu fierul îndoiturile, căci nu e cârpă, ci postav gros şi păros.

Nah, ucenic cu înfăţişarea posomorâtă, şchiopătând cu şi mai multă îndărătnicie, se grăbi să sfârşească lucrul început de meşter. Cu toate că era şchiop din naştere, se grăbi să iasă cât mai fără zăbavă din prăvălie în cele din urmă.

Capitolul II

Străinii, căci Homespun ghicise din capul locului că nu puteau fi locuitori din Newport, erau trei indivizi cu înfăţişare misterioasă, îndoielnică. Unul putea să aibă douăzeci şi cinci până la douăzeci şi şase de ani; chipul lui bronzat, cu trăsături aspre, care acopereau ca o mască, albeaţa de altădată a obrajilor, îţi da dovadă că străbătuse climate foarte îndepărtate; totuşi, părea un om chipeş, căruia i se dăduse o creştere aleasă, cu toate că nasul lui coroiat şi îndrăzneţ nu avea nimic din proporţiile clasicului nas grec; sprâncenele mari şi stufoase dădeau înfăţişării lui de deasupra ochilor o expresie serioasă şi gânditoare ce caracterizează astăzi îndeosebi, fizionomiile americane; gura, cu colţurile strânse în cute, lăsa să se întrevadă un zâmbet plin de un anumit înţeles în clipa când îl cerceta cu atâta luare-aminte croitorul nostru; părul, de un negru albăstrui, îi cădea pe faţă în neorânduială, des şi creţ; ochii lui mari aveau în ei ceva blând şi atrăgător în acelaşi timp.

Trupul acestui tânăr avea în toată întocmirea lui ceea ce, într-un chip atât de neobişnuit, apropie vânjoşenia de plăpând. Cu toate că însuşirile lui fizice pierdeau nespus de mult din pricina unui costum marinăresc, simplu şi sărăcăcios, făcut însă cu mult gust, îi făcură o impresie ciudată lui Homespun; căută să intre în vorbă cu străinul,

ai cărui ochi păreau aţintiţi asupră-i, ca şi cum l-ar fi vrăjit, în timp ce croitorul îl privea şi el ţintă pe străin; îl văzu răzimat de bârna de deasupra şuvoiului, unde rămăsese îngândurat de câtăva vreme, fără să ia câtuşi de puţin seama la cele ce se petreceau în juru-i. Din când în când, marinarul parcă ar fi stat de vorbă cu sine; buza de sus i se încreţea într-un zâmbet în care se amestecau dispreţul cu mândria.

Homespun socoti că n-a sosit încă timpul să-l smulgă din îngândurare şi începu să-i măsoare cu privirea pe ceilalţi doi străini.

Unul era un alb, celălalt un negru; amândoi trecuseră de patruzeci de ani; îmbrăcămintea lor, pătată de păcură şi învechită, dovedea că luptaseră în mai multe rânduri cu asprimile vremii. Unul, îndeosebi, îţi atrăgea luarea-aminte prin umerii lui puternici şi cărnoşi, care prin legătura cu braţele vânjoase, îţi făceau impresia că sunt un fel de leagăn al străşniciei, pe câtă vreme picioarele nu păreau să fie altceva decât un biet mijloc de-a pune trupul în mişcare, gata în orice clipă să asculte de porunca membrelor superioare, purtându-le oriunde le-ar fi fost pe plac. Avea un cap uriaş, fruntea îngustă şi acoperită cu păr până în dreptul sprâncenelor; ochii mici, când vii şi scânteietori, când şterşi şi posomoriţi; nasul scurt şi turtit, gura mare; bărbia ascuţită; acest personagiu, astfel zidit, aşezat pe fundul unui butoi gol, cu braţele încrucişate, privea cu ochii ţintă spre negru.

Omul negru se trântise în nisip; semăna mult cu tovarăşul său, pe care îl întrecea totuşi în mărimea braţelor şi în străşnicie trupească şi, cu toate că avea trăsăturile distincte ale rasei, nu era câtuşi de puţin de-o urâţenie revoltătoare; în privirea lui se putea citi o oarecare mulţumire; părul începuse să-i încărunţească; pielea nu mai avea culoarea lucioasă de altădată, din zilele tinereţii; prin mişcările lui, îţi dovedea că s-a istovit îndelung, cu mare trudă şi zbucium zilnic; n-avea altceva mai bun de făcut în ziua aceea decât să arunce cu pietre în sus, pe care apoi le prindea în palmă cu foarte mare

dibăcie; acest joc era de-ajuns să te facă să înţelegi câtă tărie trupească îl stăpânea, căci, ca să se bucure în voie de această petrecere copilărească, îşi suflecase până mai sus de coate mânecile hainei, dezvăluind nişte braţe care l-ar fi făcut gelos pe însuşi Hercule.

Nimic, în înfăţişarea acestor doi oameni nu era atât de impunător încât să-l zăpăcească pe Homespun, care totuşi, în loc să se lase târât de neastâmpărul curiozităţii, vru să-şi dovedească faţă de Pardy înţelepciunea şi prevederea. Se apropie deci în linişte, cu luare-aminte, ca să-şi dea seama dacă unul dintre cei doi marinari ar fi spus ceva în stare să-i aţâţe şi mai mult curiozitatea.

— Iată un ţărm care nu mi s-ar părea tocmai rău, rosti după câteva clipe de linişte marinarul alb, răsucindu-şi ţigara între limbă şi buze; într-un astfel de loc aş vrea să-mi ştiu corabia adăpostită pe timp de furtună. Fără mândrie, aş putea să mă laud că-mi dau seama ce înseamnă viaţa de marinar. Ei bine, eu nu pricep de ce căpitanul acestei corăbii cu negri se abate totdeauna spre larg, pe câtă vreme, în mai puţin de un ceas ar putea să ajungă la ţărm, unde jocul apelor nu e câtuşi de puţin primejdios; în larg, neajunsurile sunt şi mai mari pentru şalupe.

Negrul fusese poreclit Scipio[1] Africanul, după un obicei îndeajuns de răspândit pe vremea aceia în toate ţinuturile, şi care mulţumea cele din urmă şiruri ale reprezentanţilor (cel puţin prin nume) filosofilor, poeţilor şi eroilor romani. Puţin îi păsa lui Scipio că vasul ar fi rămas în larg ori ar fi ancorat în port; şi, fără să-şi întrerupă jocul copilăresc, răspunse:

---

[1] În ediţia pe hârtie Scipion Africanul. Publius Cornelius Scipio Africanus cunoscut şi ca Scipio Africanul (n.235 î.Hr., Roma – d.183 î.Hr.) a fost un general şi politician roman, strateg în timpul Războaielor Punice. Şi-a dobândit faima obţinând numeroase victorii în Spania şi cucerind portul Cartagina în cel de-al doilea război punic.

A devenit cunoscut prin victoria asupra armatei conduse de Hannibal în bătălia de pe câmpia Zama. Această victorie l-a consacrat ca unul dintre cei mai mari conducători militari din istorie, primind după bătălie porecla de „africanul”.

— Eu crede că dreptate este la căpitan.

— Eu îţi spun, reluă celălalt cu glas autoritar, că nu se pricepe la nimic; căci altfel, nu şi-ar lăsa corabia în larg, când poate găsi în port un adăpost atât de sigur.

— Ce numeşte larg? îl întrerupse negrul, care acum găsea prilejul să surprindă oarecum nepriceperea celuilalt, care nu ştiuse să facă deosebire între portul Newport şi largul înconjurător. Eu nu auzit spune larg acolo unde pământ este împrejur.

— Ascultă-mă, tuciuriule; dacă vrei să nu-ţi înmoi oasele pentru o lună, cată să fii mai puţin glumeţ. Spune-mi un singur lucru; dacă portul e port şi dacă largul e larg.

Aceste din urmă cuvinte nu păreau câtuşi de puţin convingătoare pentru negru, deoarece se mulţumi să clatine din cap cu îngăduinţă şi să-şi dea seama, spre satisfacţia lui cel puţin, că avusese dreptate.

— Râzi, râzi, îngână albul; nu mai vreau să stau de vorbe cu tine; un om încercat, care a legat în mers capul Bun şi capul Bunei Speranţe, nu-şi poate pierde vremea dând lecţii unui dobitoc fără judecată ca tine. Trebuie să ştii, Scipio, fiindcă acesta îţi e numele pe care l-au înscris în jurnalul de bord, deşi, nu mai încape îndoială că e un nume de împrumut, că rău a făcut ce-a făcut căpitanul nostru; ascultă-mă ce-ţi spun. El a venit aici pentru ceva sau pentru nimic. Dacă a venit pentru nimic, cel mai bun lucru era să rămână în larg; dacă a venit după vreo încărcătură, portul ar fi fost pentru el foarte primitor. Dacă crezi că ai cu ce să mă înfrunţi, îmi mărturisesc de la început că sunt gata să mă dau bătut.

— Vânt nu are să bate decât de la miazănoapte-apus, şi dacă vrei corabia nu pierde prilej, el are cel mai bun mijloc de merge departe.

— Acest negru are dreptate! strigă tânărul marinar care auzise convorbirea dintre cei doi; corabia a rămas în larg tocmai fiindcă se ştie că vântul bate totdeauna dinspre apus în acest anotimp. Aţi putea să-mi spuneţi, prieteni, dacă are ancoră sub cârmă sau dacă e susţinută

numai de greutate?

— Eu stărui în spusele mele, reluă marinarul cel alb; ce om fără socoteală acest căpitan! Nu numai că nu s-a abătut spre ţărm, dar şi-a părăsit vasul legat c-o singură funie, să se clatine în toate chipurile şi să se frământe în loc ca un mânz.

— Eu aruncat o ancoră, zise negrul, care privea ţintă spre corabie, în timp ce arunca mai departe pietricelele în sus. Eu pregătit totul pentru merge repede când vrei, fără mânuieşte cârmă.

— Da, Scipio, ai dreptate, răspunse tânărul; în mai puţin de zece minute vasul ar putea să ajungă în larg, numai să avem puţin vânt.

— Mi se pare că ai judecat bine în această privinţă, se auzi un glas necunoscut în spatele lui.

Tânărul, întorcând capul în pripă, băgă de seamă că se afla în faţa unui străin.

Acest străin avea între treizeci şi patruzeci de ani şi, atât înfăţişarea cât şi îmbrăcămintea lui erau în stare să stârnească îndeajuns curiozitatea lui Homespun. Trupul, deşi mărunt, apropiindu-se întrucâtva de mijlociu, dovedea străşnicie; pielea fină lăsa să se întrezărească, îndeosebi în jurul nasului coroiat şi dedesubtul obrajilor, câteva dungi roşii care singure îi întunecau parcă albeaţa feţii; părul blond îi cădea în inele dese în jurul tâmplelor; gura şi bărbia, de-o frumuseţe regulată, exprimau multă mândrie; ochii albaştri, cu toate că erau limpezi şi blonzi, aveau uneori o scânteiere îndrăzneaţă, sălbatică. Pălăria înaltă o purta lăsată într-o parte, ca să dea înfăţişării lui un aer de îndărătnică hotărâre. O redingotă verde, pantaloni de piele, cizme înalte de călărie cu pinteni, îi întregeau îmbrăcămintea. Ţinea în mână un beţişor cu care biciuia aerul în clipa când ivirea lui neaşteptată atrase luarea-aminte a celor din preajma-i.

— Am spus, domnule, că dumneata îmi pari un om cu multă judecată în această privinţă, reluă el, aţintindu-şi privirea aspră şi rece asupra tânărului marinar; dumneata îmi pari un om priceput.

— Vi se pare neobişnuit să cunoşti o meserie cu neajunsurile căreia ţi-ai bătut capul toată viaţa?

— Hm! Mi se pare ciudat că poate fi numită meserie o îndeletnicire de care te foloseşti în chip mecanic. Noi, oameni de legi, crescuţi în cele mai înalte universităţi, ne dăm seama de jocul cuvintelor.

— Îndeletnicire, fie, zise tânărul; mă preocupă prea puţin felul dumneavoastră de a gândi şi de a vedea; şi nu îmi face mare plăcere să stau de vorbă cu oameni prea învăţaţi ca dumneavoastră.

Şi îi întoarse spatele cu dispreţ.

— Iată un băiat hotărât în părerile lui, îngăimă străinul. Să nu ne supere zădărnicia cuvintelor. Mărturisesc că nu prea sunt priceput în ale marinăriei şi voi primi cu plăcere lecţiile unui om atât de dibaci ca dumneata în această nobilă meserie. Mi se pare că vorbeaţi de chipul în care a fost aruncată ancora acestui vas în larg. Dumneata judecai, discutând. Dacă vrei să-mi îngădui un biet joc de cuvinte: ca simplu avocat al Maiestăţii Sale, trimis în această ţară cu o anumită misiune, nu sunt încă judecător.

— Veţi primi în curând această onorabilă sarcină, răspunse tânărul marinar în chip de batjocură, veţi izbuti în curând să vă căpătaţi acest drept, dacă miniştrii regelui vor şti să preţuiască modestele voastre însuşiri, dacă nu cumva pân-atunci…

Se întrerupse şi, salutându-l pe omul cu redingotă verde, plecă întovărăşit de cei doi marinari despre care am vorbit.

Străinul îi urmări cu privirea şi, lovindu-şi carâmbul cizmei cu beţişorul, păru că stă pe gânduri, căutând să reia de la început convorbirea.

— Spânzurat! rosti el printre dinţi, ca şi cum ar fi vrut să sfârşească fraza pe care celălalt o lăsase neisprăvită. El îmi dă de veste prin asta că m-aş putea înălţa foarte sus.

Îşi propusese să-i ceară o desluşire în această privinţă, când simţi că o mână îl prinde pe neaşteptate de braţ;

era aceea a meşterului Homespun.

— Eu am să-ţi dezvălui o taină de mare însemnătate, domnule, de vreme ce eşti în slujba Maiestăţii Sale regelui. Vino, Pardy, adăugă el, adresându-se cu oarecare hotărâre ţăranului. Se înnoptează şi-ar trebui să te retragi; ucenicul îţi va da haina. Să nu spui nimic din cele ce-ai văzut şi auzit, mai înainte de-a fi primit instrucţiunile mele în această privinţă. Multă sănătate părinţilor tăi. La revedere şi să ne vedem cu bine.

Tovarăşul său astfel îndepărtat, – trecuse dincolo de chei, – Homespun se apropie de omul cu redingotă verde, încremenit în acelaşi loc cu un sânge rece de neînfrânt; aştepta să înceapă vorba cel dintâi croitorul.

— Dumneata spuneai, domnule, c-ai fost trimis aici în numele Maiestăţii Sale?

— Aş putea să adaug, domnule, că am cinstea să fiu cel mai bun sfetnic al său.

— Ce fericire pentru mine! Mă simt măgulit, eu un simplu muncitor, că pot sta de vorbă cu dumneata. O atât de mare bunăvoinţă din partea dumitale ar fi în stare să-mi deschidă inima, chiar dacă în cutele ei cele mai adânci ar ascunde taina unor conspirări sau a cine ştie căror trădări. Mă mândresc în acelaşi timp că, în această împrejurare, îmi stă în putinţă să-mi dovedesc devotamentul faţă de rege, care, bineînţeles, va afla din gura dumitale bunele mele intenţii.

— Îţi declar, în numele Maiestăţii Sale, că eşti binevenit! Vorbeşte deschis, fără înconjur, aşa cum facem şi noi totdeauna la curte.

— Dumneata îmi dai dovadă de cea mai mare bunătate, încuviinţând să m-asculţi. Vezi vasul acela, ancorat ceva mai departe de ţărm?

— Îl văd şi mi se pare c-a devenit un prilej de luare-aminte pentru toţi locuitorii oraşului Newport.

— Te încrezi prea mult în înţelepciunea compatrioţilor dumitale; se află ancorat în larg de câteva zile şi nimeni în afară de mine n-a privit cu îndoială şi cu temere, atât

înfăţişarea cât şi popasul acestui vas în faţa portului.

— Ai dreptate, zise străinul, muşcând în dinţi capătul beţişorului şi privind în fugă spre meşterul croitor; şi care ar putea fi bănuielile dumitale?

— Se poate să mă înşel şi, în acest caz, Dumnezeu să mă ierte. Dar iată ce mi-a trecut prin minte în această privinţă. Oamenii din Newport cred că această corabie şi aceşti marinari se îndeletnicesc numai cu târgul de negri, şi iată pentru ce tavernele le fac o primire atât de călduroasă; dumneata să nu-ţi închipui însă că eu lucrez pentru ei, deoarece toţi s-au oprit la un tânăr croitor numit Tape, care îşi atrage clienţii bârfindu-i în chipul cel mai josnic pe toţi acei care se pricep mult mai bine ca el în această meserie.

— Foarte frumos din partea dumitale că n-ai nicio legătură cu aceşti nemernici; dar ai uitat să mă desluşeşti, în ce chip i-aş putea învinovăţi în faţa Maiestăţii Sale? Tot ceea ce-mi spui, va fi repetat în amănunţime în faţa regelui. Să vedem, despre ce mare taină poate fi vorba?

— Mulţumesc, domnule, îţi voi păstra o veşnică recunoştinţă pentru neasemuita dumitale bunătate. Trebuie să ştii, aşadar, nobil şi vrednic gentilom, că ieri, cam la aceeaşi oră, stând la masa mea de lucru, şi gândindu-mă la nenorocirile acestei vieţi, – deoarece vecinul meu pizmaş mi-a luat până şi toţi ucenicii, – o fulgerare mi-a trecut deodată prin minte. Dacă aceşti marinari, îmi ziceam, ar fi nişte negustori cinstiţi, nu m-ar ocoli ei pe mine, părinte de familie, ca să se ducă să-şi arunce banii pe tejgheaua unui flecar nemernic. Şi răspunzându-mi fără şovăire, îmi spuneam că nu. Dacă nu sunt negustori cinstiţi, nici slujitori supuşi ai marinei regale, nu pot fi decât oamenii de pe vasul piratului blestemat: corsarul roşu.

— Corsarul roşu? Într-adevăr, asta e o taină care odată descoperită, va trebui răsplătită cu mult aur. Dar ce te face să crezi în toate astea?

— Multe, pe care ţi le voi arăta una după alta, aşa cum

mi-au trecut prin minte. Mai întâi, e un vas înarmat; în al doilea rând, nu e o corabie din marina regală, deoarece asta s-ar fi aflat, şi eu aş fi aflat-o cel dintâi, întrucât am totdeauna mult de lucru, de câte ori intră în port o corabie a Maiestăţii Sale; în al treilea rând, purtarea marinarilor coborâţi pe uscat e cât se poate de dezordonată şi de scandaloasă.

Străinul îl ascultă pe Homespun cu cea mai mare luare-aminte şi privirile lui se aţintiră pe rând, când spre corabie, când spre chipul croitorului şi, luându-şi apoi un aer de gravitate şi de ironie în acelaşi timp, îi puse mâna prieteneşte pe umăr croitorului, răspunzând:

— Ţi-ai făcut datoria ca un slujitor supus şi credincios; observaţiile dumitale sunt într-adevăr de cea mai mare însemnătate. Toată lumea ştie că o mare sumă va trebui să fie răsplata aceluia care îl va prinde în laţ pe unul dintre tovarăşii corsarului, fără să mai vorbim de răsplata ce-l aşteaptă pe cel ce va înlesni putinţa să fie dat pe mâna călăului. Un oarecare Phipps, om din lumea de jos, n-a primit oare titlul de cavaler?

— De cavaler? repetă croitorul, uimit peste măsură.

— Da, de cavaler. Care e numele dumitale de botez?

— Numele meu de botez e Hector, iar numele de familie, Homespun.

— *Sir* Hector Homespun! Două cuvinte care sună tot atât de frumos ca oricare altul. Îţi mulţumesc pentru desluşirile ce mi-ai dat; bănuielile dumitale mi se par foarte întemeiate. Sunt şi eu pe deplin încredinţat că această corabie e a corsarului, după cum, iarăşi, sunt pe deplin încredinţat că dumneata vei purta în curând pinteni la cizme şi îţi vei adăuga un *Sir* înaintea prenumelui. Nu te-ai destăinuit nimănui în privinţa acestor observaţii?

— Nimănui, şi Tape însuşi ar fi în stare să spună că marinarii corsarului nu sunt decât nişte simpli marinari.

— Foarte bine! Să cercetăm mai întâi adevărul din spusele dumitale şi vom vorbi mai târziu despre răsplată. Vino astă seară, la unsprezece ceasuri, şi-ai să mă

găseşti pe limba de pământ cea mai înaintată în apele mării; vom cerceta împreună depărtările şi mâine vom da de veste sus şi tare c-am făcut o mare descoperire, şi spusele noastre vor zbura pe vânt până la palatul de la Oylethorpe. Până atunci, să ne vedem fiecare de ale noastre. Îţi las drept cuvânt de ordine: tăcere, sârguinţă, bunăvoinţă a regelui.

— Adio, ilustre gentilom, zise croitorul, înclinându-se cu respect până la pământ, în timp ce avocatul îi făcea cu mâna un semn de îngăduinţă.

Şi, după câţiva paşi, rosti:

— Adio, sir Hector!

Meşterul Homespun intră în magherniţă, lăcaş al nobilei lui familii, stăpânit de visurile cele mai ambiţioase, aiurit ca un om beat, şi atât de orbit de viitoarele măriri, încât nu mal era în stare să facă în linie dreaptă drumul de-a lungul cheiului.

Radojavor - **Nave ancorate în portul Susan**

Capitolul III

De îndată ce străinul îl pierdu din vedere pe încrezătorul croitor, părăsind înfăţişarea-i de împrumut, îşi luă o expresie mai liniştită şi mai firească; totuşi nu se prea simţea în stare să se lase pradă gândurilor, căci, după ce-şi lovi de mai multe ori carâmbul cizmei cu beţişorul, se urni din loc cu pasul domol şi cu zâmbetul pe buze, străbătând fără nicio grabă cele mai de seamă străzi ale oraşului. Îl cerceta cu privirea pe fiecare om ce-i trecea pe dinainte. Hangiii, socotind după îmbrăcăminte că venea tare de departe, se înclinau cu respect în faţa lui şi astfel, căutau să-l atragă. Printr-un capriciu destul de ciudat, se împotrivi stăruinţelor celor mai îndărătnice şi se opri la hanul care părea să fie locul de întâlnire al tuturor haimanalelor din port.

Când intră în sala principală a acestei taverne care, în Anglia, s-ar fi mulţumit cu modestul nume de crâşmă, găsi adunată în păr numeroasa clientelă obişnuită. Îmbrăcămintea şi înfăţişarea lui, care dovedeau că face parte dintr-o lume aleasă, pricinuiră o trecătoare stânjenire; apoi nimeni nu-l mai băgă în seamă. După ce se aruncă fără nicio mândrie pe o bancă şi-i dădu câteva scurte porunci hangiului, acesta îl rugă să îngăduie larma şi zgomotul pe care le făcea în sală un individ, aşezat tocmai la celălalt capăt, un fel de orator care ţinea morţiş să se împuie prin istorisiri mai mult sau mai puţin vrednice de crezut.

— E contramaistrul vasului cu negri din faţa portului, domnule, rosti fiul lui Bacus; un om care şi-a petrecut

viaţa mai mult în largul mării şi care ar putea să umple o carte cu minunăţiile pe care le ştie. Îl cheamă bătrânul Boreu, cu toate că numele lui adevărat e Jack Nightingale.

Străinul, după ce-şi înmuie buzele în băutura ce-i fusese adusă, privi spre omul care povestea. Era uimitor de înalt; putea să aibă şase picioare; avea nişte mustăţi uriaşe care îi acopereau toată faţa; braţele îi erau zdravene; purta îmbrăcăminte de marinar şi un lung lanţ de aur, atârnat la gât, la capătul căruia fusese legat un fluier. Acest fiu al oceanului, fără să fi privit cel puţin spre cel ce de-abia intrase pe uşă, îşi urma povestirea cu glas stăpânitor, asemeni mugetului unui taur:

— Ei bine, zise el, ridicând un deget ca să arate acul busolei, închipuiţi-vă că ar fi coasta Guineei; vântul bătea din partea asta cu toată furia, ca şi cum bătrânul mucalit care îl ţine strâns în chingi, numai spre folosinţa noastră, a oamenilor mării, i-ar fi redat chiar atunci libertatea, tocmai fiindcă nu-l ţinea în frâu cu degete de fier. Dumneata ştii ce e un burduf, prietene?

Această întrebare îi fusese pusă dintr-o dată ţăranului despre care i-am mai vorbit cititorului, şi care, ţinând încă sub braţ haina lucrată de croitorul Homespun, se oprise din drum ca să-l asculte pe contramaistrul povestind, adăugând astfel ceva nou la cele ce avea să le povestească tovarăşilor din satul lui. Un hohot de râs se stârni în sală pe seama lui Pardy. În acest timp, oratorul îşi răcori gâtlejul cu un mare pahar cu rom îndoit cu apă, după care îşi reluă povestirea.

— Aşadar, vântul sufla dinspre miazăzi-răsărit. Nu-mi plăcea culoarea cerului în clipa aceea şi începusem să-mi dau seama că n-aveam de ce să fiu liniştit pe punte. Am pornit către spatele corăbiei, ca să-mi pot da părerea în pripă, dacă mi-ar fi cerut-o cineva; atunci când te-ai obişnuit cu toate nimicurile vieţii, nu-ţi poţi îngădui să mănânci din acelaşi blid cu căpitanul, mai înainte de a fi fost poftit cu toată bunăvoinţa. De altfel, locul meu e în faţă, iar nicidecum înapoi; alţii n-au decât să hotărască la

care capăt al corăbiei se află capul cel mai teafăr: cea mai mare parte dintre marinarii îndemânateci sunt de acord în această privinţă. Nu trecuse mult timp de când mă aşezasem alături de cârmă, când se şi întâmplă ceea ce prevăzusem. „— *Domnule* Nightingale, a zis căpitanul, şi căpitanul să ştiţi că e un om şi jumătate; *Domnule* Nightingale, ce crezi dumneata despre zdreanţa aceia de nor care se zăreşte spre miazănoapte şi apus?” „— Pe cinstea mea, căpitane, i-am răspuns fără şovăire, afară numai dacă altele sunt vederile dumitale, eu aş fi de părere să strângem pânzele de pe catarge: avem destul timp să ne apropiem de coastele Guineei, care şi mâine se vor afla în locul de astăzi. În ceea ce priveşte gândul de-a feri vasul din calea furtunii care se apropie, avem pânzele cele mari...”

— Ar fi trebuit să le strângi şi pe acestea, strigă un glas ascuţit şi puternic, care, totuşi, nu părea să fie mai îndrăzneţ decât al vorbitorului.

— Cine e obraznicul care îmi vorbeşte astfel? întrebă Nightingale cu mânie.

— Un om care cunoaşte Africa, de la capul Bun până la Capul Bunei Speranţe, şi care ştie ce înseamnă o furtună, zise Dick Fid, acelaşi marinar alb pe care l-am zărit în port în tovărăşia lui Scipio Africanul. Deschizându-şi drum prin mulţime cu umerii lui largi, înainta cu îndrăzneală către celălalt. Da, camarade, şi nu l-aş sfătui pe un căpitan să nu ridice pânzele cele mari atunci când vântul începe să bată din spate.

Un murmur surd se stârni în sală printre ascultătorii surprinşi şi uimiţi când auzeau o astfel de împotrivire rostită cu atâta îndrăzneală în faţa vorbitorului care, de altfel, nu se lăsă câtuşi de puţin înfruntat, ci se grăbi să răspundă cu aceeaşi măsură. Atunci izbucniră din toate părţile glasuri ţipătoare şi îndărătnice; veniră apoi la rând ocările, dezminţirile. Cei doi adversari erau pe cale să-şi dea mâna ca să se încheie odată această larmă nesuferită, îşi ridicaseră braţe uriaşe, asemeni unor ramuri groase de stejar. Vuietele se mai domoliră; lupta

reîncepu în cuvinte în loc să sfârşească prin faptă.

— Dacă cel mai încercat dintre amiralii Maiestăţii Sale s-ar afla de faţă, strigă contramaistrul, ar spune numaidecât care dintre noi amândoi are dreptate. De altfel, camarazi, dacă printre voi se află unul care cunoaşte neajunsurile pricinuite de neastâmpărul apelor, care a fost legănat şi-a crescut pe mare, eu îi dau voie să vorbească.

— Iată omul care ne trebuie, zise Fid, arătându-l pe Scipio. Şi, apucându-l de guler, îl târî în mijlocul cercului ce-i înconjura pe cei doi adversari. A făcut o călătorie lungă, ba chiar mai multe, în Africa, unde a fost şi născut. Haide, zise el, Scipio, sub ce pânze te-ai simţi în primejdie, pe coastele de apus ale ţării tale, dacă ţi-ai da seamă că vântul începe să te ameninţe?

— Eu nu crede ţine corabie nemişcat în astfel de caz; eu face fuge repede, repede din faţa de la vânt.

— Domnilor, zise Nightingale, măsurându-şi ascultătorii cu privirea, e cu putinţă, vă întreb, ca un negru să vie să le dea lecţii albilor?

Această întrebare trezi un nou murmur în sală. Scipio, înţelegând că bunăvoinţa mulţimii nu era de partea lui, îşi încrucişă braţele şi, fără să mai adauge vreun cuvânt, ieşi din tavernă, cu toate strigătele stăruitoare ale lui Fid. Acesta din urmă, deznădăjduit oarecum, îşi umplu gura cu tutun şi porni în urma Africanului, strigând sus şi tare că numai el avea dreptate.

Contramaistrul, învingător pe de-a-ntregul, se simţea nespus de mulţumit din această pricină.

— Vedeţi, zise el către ascultători, că dreptatea iese la suprafaţă ca untdelemnul, aşa cum vâslele taie furia valurilor chiar şi pe timp de furtună, Mie nu mi-a plăcut niciodată să mă laud, să ştiţi asta, dar să nu vă îndoiţi că de la Boston şi până în Indiile Apusene, nu e om care să fie în stare să puie în mişcare sau să oprească un vas mai bine decât mine, sluga dumneavoastră, deoarece...

Nightingale se opri dintr-odată, ca şi cum ar fi amuţit, şi privirile lui se aţintiră ca printr-un fel de vrajă asupra

străinului cu redingotă verde pe care îl zări prin mulţime.

— Poate că, adăugă el, fără să-şi fi încheiat fraza începută, poate că domnul cunoaşte tot atât de bine nestatornicia valurilor şi-ar putea să rostească un cuvânt hotărâtor în această privinţă?

— Pe noi nu ne-a învăţat nimeni tactica navală în universităţi, răspunse străinul cu oarecare nepăsare, dar şi cu semeţie în acelaşi timp; totuşi, după cât ştiu şi, în legătură cu ceea ce spui dumneata, e mult mai bine s-o iei la fugă cu vântul în spate.

Acestea rosti, plăti şi plecă. Nightingale avea acum câmp liber ca să-şi dovedească priceperea, dar socotea c-ar fi de prisos. Îşi sfârşi cum putu povestirea, îşi goli paharul şi se târî spre chei. O barcă nu zăbovi să-l ia şi să-l ducă spre corabia cu negri, privită de departe şi cu luare-aminte de Homespun.

Străinul cu redingotă verde o luă din nou pe strada principală a oraşului; curând se întâlni cu Fid, care îl ocăra de moarte pe Scipio, învinuindu-l că prea fusese molâu, de vreme ce nu avusese îndrăzneala să-l înfrunte pe contramaistru. Bucuros oarecum, în urma convorbirii celor doi marinari, sau numai târât de un capriciu bizar, străinul porni pe urmele lor, cu oarecare nemulţumire însă; căci, după ce ieşiră din oraş, se ascunseră pentru câtăva vreme în dosul unor ridicături de pământ împădurite. Aici se opriră în dosul unui copac şi începură să-şi împartă frăţeşte merindele pe care le adusese albul într-un săculeţ.

— Prieteni, zise străinul, apropiindu-se pe neaşteptate, când vă văd mâncând cu atâta poftă şi cu atâta grabă, nu mă îndoiesc că dacă un al treilea tovarăş s-ar ivi şi v-ar cere de mâncare, n-ar mai găsi mare lucru.

— Cine spune asta? strigă Fid, care, furios, îşi scoase din gură osul pe care îl rodea, cu înfăţişarea unui câine pe care cineva îl supără şi-l stânjeneşte într-o astfel de împrejurare.

— Nu vreau să vă mai amintesc că aveaţi un tovarăş pe care l-aţi părăsit acolo, pe chei.

— Da, ştiu asta; îşi pierde vremea stând cu ochii aţintiţi asupra micului far, care, pe cinstea mea, n-are nimic atrăgător, ba mi se pare chiar că e gata să se prăbuşească.

Străinul, privind în direcţia arătată de Fid, îl zări pe tânărul despre care vorbea, în picioare în faţa vechiului turn pe jumătate prăbuşit. Aruncă în faţa marinarilor câţiva bani, urându-le poftă bună şi după ce făcu ocolul hăţişului, o luă pe cărarea ce ducea spre clădirea în paragină. Închipuiţi-vă un turn sprijinit de bârne groase, legate între ele prin scoabe. Părea să fi fost clădit pe la începuturile colonizării americane; devenise în cele din urmă un prilej de cercetări mai mult sau mai puţin savante ale iubitorilor de vechituri.

Străinul în redingotă verde, vrând să atragă luarea-aminte a tânărului marinar ce părea adâncit în neastâmpărul unor gânduri ciudate, biciui de mai multe ori aerul cu beţişorul.

— Această ruină, rosti el fără nicio tragere de inimă, ar face o impresie mult mai bună dacă iedera ar acoperi-o pe de-a-ntregul, sau dacă s-ar afla în marginea unei păduri şi ar fi privită mai de departe; dar, iartă-mă, marinarii ca dumneata, domnule, nu prea se simt atraşi de păduri şi nici de vechi dărâmături; monumentele dumneavoastră sunt corăbiile; ruinele dumneavoastră, sfărâmăturile vaselor.

— S-ar părea că dumneata ne cunoşti gusturile, răspunse cu răceală tânărul marinar.

— Numai din instinct, deoarece am avut rareori prilejul să mă instruiesc stând de vorbă cu oameni de meseria dumitale, şi mă îndoiesc dacă dumitale îţi face plăcere să stai cu mine de vorbă în această privinţă. Dar, te rog să-mi spui, cum se face că această îngrămădire de ruine ţi-a atras luarea-aminte şi-ai părăsit din ochi corabia negrilor pe care mai adineauri o priveai într-un chip atât de stăruitor?

— Ţi s-a părut oare extraordinar că un marinar, astăzi fără întrebuinţare, cercetează cu privirea o corabie bine

legată, pe puntea căreia ar avea de gând poate să ceară să fie angajat?

— Căpitanul acestei corăbii ar însemna să fie un om cu totul nepriceput dacă s-ar lipsi de serviciile unui om ca dumneata. Totuşi, îmi pari un om prea instruit ca să primeşti pe punte un loc de ajutor.

Aceste cuvinte rupseră gheaţa, şi tânărul se smulse parcă din răceală şi nepăsare.

— La ce crezi dumneata că putea sluji acest turn, mai înainte de-a fi căzut în ruină?

— Ca să ştiu asta, răspunse străinul, ar trebui mai întâi să-l cercetez mai de-aproape. Să urcăm.

Avocatul începu să urce treptele unei scări pe jumătate dărăpănate şi ajunse pe culmea sprijinită de arcadele stâlpilor. Tânărul se urcă şi el pe acoperiş, după ce şovăise un răstimp.

— Iată o şubredă scândură, care nu prea sluješte de punte, strigă avocatul, ca să întrebuinţez un cuvânt marinăresc de-al dumneavoastră; cerul se află deasupra, cum s-ar spune în universităţile noastre. Şi-acum să stăm de vorbă despre cele ce se petrec în jurul nostru, domnule... Ah, dar nu-ţi cunosc încă numele.

— Am purtat mai multe nume, după împrejurări; totuşi, dacă îmi spui Wilder îţi voi răspunde.

— Wilder![2] Oh, dar nu mai încape îndoială că acest nume nu se potriveşte câtuşi de puţin cu firea dumitale. Copiii mării nu prea sunt sălbatici. Ei bine, eu cred că turnul acesta trebuie să fi fost o moară.

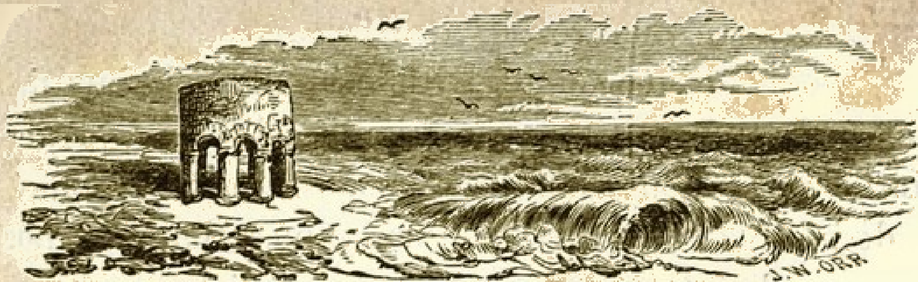
— Mulţi oameni spun c-ar fi fost o fortăreaţă.

— La urma urmei, mi se pare că tot ar mai fi bun de ceva. Dar, după părerea mea, cu toate că alţii încearcă să-i atribuie o nobilă obârşie, trebuie să fi fost o moară, care vreme îndelungată a împrăştiat în jururi tic-tac-uri nesfârşite. Taci... Ascultă...

Apropiindu-se în linişte, dar cu toată hotărârea, de una dintre ferestrele înguste ale turnului şi privind cu luare-

[2] Wilder, în engleză înseamnă *sălbatic*.

aminte înlăuntru, îi făcu semn lui Wilder să se apropie. Tânărul pricepu numaidecât pentru care anume pricină fusese chemat. Un glas de femeie se auzi. Părea că se smulge din adâncurile de sub podeaua turnului. Rămaseră nemişcaţi şi ascultară cu încordare.

Capitolul IV

În partea de jos a turnului se aflau patru femei: una părea să fie în vârstă, cealaltă nu avea mai mult de patruzeci de ani; cea de-a treia era o fată, cea din urmă o negresă, pe semne slujnică.

Cei doi ascultători nevăzuţi o auziră pe femeia în vârstă rostind astfel către fată:

— Ţi-am dat toate poveţele care am socotit că ţi-ar putea fi de folos în împrejurări ca acele de azi; acum să trecem la lucruri mai plăcute. Îl vei încredinţa pe tatăl dumitale de stăruitoarea prietenie ce-i port, şi vei căuta să-i aminteşti că, după cum mi-am arătat dorinţa, va trebui să te mai reîntorci odată să mă vezi, înainte de despărţirea fără sfârşit pe care o prilejuieşte moartea.

Fata îşi ridică ochii plini de lacrimi, şi răspunse cu glas blând şi fermecător:

— E de prisos, dragă mătuşă, să-mi reaminteşti o făgăduială pe care inima mea nu va putea s-o uite. Fii deci încredinţată că, dacă tatăl meu nu mă va trimite aici până la primăvară, nu va însemna că eu nu l-am rugat din inimă să-ţi împlinească dorinţa:

— Credincioasa Wyllys ne va veni în ajutor, zise mătuşa.

Şi privi spre cea de-a treia femeie, căreia îi zâmbi cu acel amestec de blândeţe şi de seriozitate ceremonioasă

obişnuită pe-atunci, întrebuinţată ori de câte ori o femeie mai în vârstă sta de vorbă cu alta mai tânără.

— A fost totdeauna atât de bună cu mine, strigă nepoata cu o însufleţire, care dovedea cât de mult ar fi dorit să îndulcească asprimea, fie chiar plină de bunăvoinţă, din glasul mătuşii, şi s-o schimbe într-o mărturie plină de dragoste. Tatăl meu nu i-ar putea refuza nimic.

— Şi eşti încredinţată că mistress[3] Wyllys va fi de partea noastră? întrebă mătuşa, fără ca însufleţirea nepoatei, şi dragostea ei chiar să-i fi putut schimba întrucâtva înfăţişarea demnă. Alături de-o aliată atât de puternică, vom fi de neînvins.

— Ştiu, doamnă, că plăcutul climat al acestei insule e nespus de binefăcător pentru tânăra mea elevă, şi acest adevăr, el singur, va fi de-ajuns ca să mă îndemne să vă ajut, atât cât îmi va fi în putinţă.

Mistress Wyllys vorbea cu hotărâre, păstrând totuşi rezerva, între o nobilă şi bogată mătuşă şi guvernanta mătuşii fratelui său; purtările ei erau însă binevoitoare, glasul ei tot atât de blând ca şi al elevei.

— Atunci ne putem socoti sigure pe victorie, cum spunea bărbatul meu contra-amiralul. Domnul de Lacey, scumpă mistress Wyllys, a fost călăuzit încă din tinereţe de o maximă care i-a înnobilat purtările şi care i-a fost de mare folos în glorioasa lui carieră; ceea ce înseamnă că, pentru a putea izbuti, nu-ţi rămâne decât să vrei un lucru cu toată hotărârea. Nu mai e nevoie să-ţi vorbesc de toate măreţele şi frumoasele lui isprăvi cunoscute de toată lumea.

Mistress Wyllys se înclină ca şi cum ar fi vrut să aducă mărturia unei încuviinţări în legătură cu spusele doamnei vice-amiral; ea nu se crezu însă obligată să răspundă prin cuvinte şi schimbând firul convorbirii, se întoarse spre fată şi-i spuse cu nemărginită dragoste:

— Scumpa mea Gertrude, vei fi fericită să te reîntorci

---

[3] În acest caz, învăţătoare, profesoară; termenul este vechi, demodat, depăşit şi nu se mai foloseşte în Anglia.

în această insulă binefăcătoare şi să respiri aerul plăcut ce ne înconjoară.

— Voi fi şi mai fericită să mă reîntorc alături de scumpa mea mătuşă, strigă fata. Aş vrea să-l hotărâm odată pe tatăl meu să-şi vândă proprietăţile din Carolina şi să vie în fiecare an să-şi petreacă vremea în miazănoapte.

— Un mare proprietar nu-şi poate schimba hotărârea atât de lesne cum crezi, scumpa mea copilă, zise doamna de Lacey. Eu nu-mi chinuiesc niciodată fratele în această privinţă, cu toată marea dorinţă pe care-o am de a-l vedea lângă mine. De altfel, dacă s-ar petrece o oarecare schimbare în familie, asta n-ar avea altă ţintă decât reîntoarcerea în patria-mumă, pe care Graysonii au părăsit-o de mai bine de-un veac. Străbunicul meu, sir Everard, s-a certat cu fiul său de-al doilea, care era bunicul meu; acesta a venit să se statornicească în Carolina, dar certurile au încetat de multă vreme şi mă gândesc uneori că eu cu fratele meu ne-am putea reîntoarce în leagănul familiei, bineînţeles ţinând seamă de chipul în care vom putea dispune de comoara noastră din America.

După ce sfârşi de rostit acestea, doamna de Lacey, care avea o inimă bună, la care se adăuga poate o prea mare doză de vanitate, privi către aceea care era socotită cea mai *preţioasă comoară*.

Gertrude îi arătă atunci o foarte frumoasă corabie ancorată în port şi ale cărei catarge se înălţau pe deasupra caselor oraşului.

— Iată, zise ea, de astă dată către guvernantă, temniţa în care vom sta închise timp de o lună.

— Vrăjmăşia pe care-o porţi mării te face să exagerezi durata călătoriei noastre, răspunse guvernanta. Drumul de-aici până la Carolina e însă mult mai scurt.

— Da, a fost făcut, zise doamna de Lacey, în mai puţin de-o lună, asta pe vremea nobilului şi valorosului meu bărbat, care avea sub comandă o escadră a Maiestăţii Sale, pe care-o vântura de la un capăt la celălalt al

Americii. E adevărat însă că uimea şi mai mult prin graba şi hotărârea cu care îi urmărea pe vrăjmaşii regalului stăpân al său şi al ţării.

— Dar acea groaznică Poartă a Iadului, cu prăpăstiile şi stâncile ei colţuroase! strigă Gertrude, care nu-şi putea ascunde teama, firească la o fată de vârsta ei şi care face sfiiciunea atât de plăcută, mai ales când în ea se amestecă nevinovăţia. Dacă n-ar fi această groaznică poartă şi teama de furtună, nu m-aş gândi decât la bucuria pe care aş avea-o de a-mi revedea părintele.

Mistress Wyllys, care nu încuraja niciodată tresăririle pline de teamă ale elevei sale, o privi aproape cu asprime.

— Lasă la o parte îngrijorările, zise ea; dacă primejdiile de care te temi ar fi adevărate, corăbiile n-ar trece strâmtorile în fiecare zi, ba de mai multe ori pe zi chiar, fără să li se întâmple vreun neajuns. Doamna, mătuşa dumitale, a făcut poate acelaşi drum în tovărăşia domnului amiral atunci când s-a reîntors din Carolina.

— Niciodată, rosti sec văduva; sănătatea nu-mi îngăduie să fac drumuri decât pe uscat; înţelegeţi însă că în calitatea mea de soţie şi văduvă a unui şef de escadră, nu se poate să rămân străină de cele ce se petrec în viaţa marinarilor... Puţine femei, în întregul imperiu

britanic, m-ar putea întrece în această privinţă. Dumneata, mistress Wyllys, nu cunoşti oare nimic din această ştiinţă nautică?

Fizionomia nobilă şi plină de demnitate a guvernantei, asupra căreia amintiri dureroase lăsaseră parcă urmele unei adânci expresii de melancolie, din care totuşi se putea deosebi mândria, se acoperi cu un văl de tristeţe şi mai necruţătoare. După câteva clipe de şovăire, răspunse:

— Am făcut drumuri foarte dese pe mare, lungi şi nespus de primejdioase.

— Ca simplă călătoare, fără îndoială! Dar numai nevestele de marinari ca mine sunt în stare să cunoască în adâncime această frumoasă îndeletnicire. Căci, ce poate fi mai frumos decât un vas de război care taie cu ascuţişul furia valurilor, în timp ce partea din urmă, lunecând prin spumă, îşi cată loc printre talazuri ca un şarpe printre buruienile încâlcite. E sublim, aşa cum spunea fostul amiral.

Zâmbetul aproape şters al guvernantei i-ar fi înlesnit unui alt ochi putinţa să înţeleagă ce gândea ea despre ştiinţa nautică a doamnei de Lacey, dar un hohot de râs, foarte ciudat, izbucnind în partea de sus a turnului, Gertrude strigă:

— N-aţi auzit nimic?

— Se poate întâmpla să fie şoareci în moară, rosti cu răceală guvernanta.

— Moară? Cum, scumpă mistress Wyllys, dumneata te încăpăţânezi să vestejeşti cu numele de moară o ruină atât de pitorească?

— Pentru ochii cuiva, care nu are decât optsprezece ani, aceste ruine pot avea un farmec deosebit; eu însă mă simt datoare să stărui în spusele mele.

— Ruinele nu sunt atât de comune prin partea locului, pentru ca, fără dovezi îndestulătoare, să avem dreptul să le despuiem de toată veneraţia de care sunt vrednice.

— Fie atunci ceea ce îţi face plăcere, scumpă Gertrude: e mult de când se găsesc pe aceste locuri şi,

după cât se pare, vor mai dăinui încă. Nu ştiu dacă acelaşi lucru se va întâmpla şi cu temniţa noastră, cum ai numit această minunată corabie. Ei, dacă nu mă înşel, parcă i se zăresc catargele mişcându-se domol deasupra coşurilor oraşului.

— Nu te înşeli câtuşi de puţin, Wyllys, răspunse doamna de Lacey: marinarii au adus corabia în trecătoare; au aruncat ancora ca s-o împiedice să se mişte mai înainte de-a fi desfăşurat pânzele, deoarece mâine de dimineaţă urmează să plece. Asta e un lucru obişnuit, pe care amiralul mi l-a desluşit destul de limpede, astfel c-aş fi în stare să comand şi eu un vas, dacă sexul şi rangul mi-ar îngădui... Nu uitaţi însă că trebuie să ne facem pregătirile.

Cele patru femei se îndepărtară, iar cei doi curioşi, ascunşi în turn, amintindu-şi şi repetându-şi unul altuia imaginile poetice şi expresiile ciudate ale bătrânei văduve, începură să râdă cu atâta poftă încât turnul începu să se clatine ca pe timp de furtună când aripile morii erau puse în mişcare.

Avocatul fu cel dintâi care îşi recapătă sângele rece; tânărul marinar se lăsă mai departe purtat de vraja neastâmpărului veseliei. Tovarăşul său, îl duse alături de-o fereastră îngustă şi, arătându-i corabia cu negri, îl întrebă fără nicio altă pregătire:

— Corabia aceasta nu te interesează câtuşi de puţin?

— Dimpotrivă, mi se pare cea mai bună corabie din câte mi-a fost dat să văd până azi, şi-o privesc cu admiraţie.

— De ce n-ai încercat să te urci pe puntea ei?

— La o astfel de oră şi singur? Nu-l cunosc nici pe căpitan, nici pe vreunul dintre oameni.

— Te-ai putea duce altădată, şi-apoi un marinar e sigur că va fi totdeauna bine primit de tovarăşii săi.

— Aceste corăbii nu se tem niciodată dacă pe punţile lor se urcă vreun străin. Au arme şi, în afară de asta, îi ţin pe străini la distanţă.

— Dar nu sunt cuvinte de trecere şi anumite legături

între marinari?

Wilder îl privi ţintă pe avocat şi păru că nu se încumetă mai înainte de a-i răspunde.

— Pentru ce îmi pui dumneata toate aceste întrebări? rosti el în cele din urmă cu răceală.

— Fiindcă am dorinţa să te văd stăpân pe mijloacele prin care ai putea să izbuteşti. Cine nu cere nimic, n-are: asta şi la marină şi la barou. Ah, pe cinstea mea, dac-aş fi amiral, te-aş face căpitanul meu numaidecât. Dar poate că vorbesc cu prea multă libertate faţă de-o persoană care îmi e cu desăvârşire necunoscută. Oricum, deşi sunt avocat, aminteşte-ţi că ţi-am dat poveţele mele fără nicio plată.

— Să se învrednicească oare cineva de mai multă încredere prin această generozitate atât de puţin obişnuită în firea oamenilor de meseria dumitale?

— Vei judeca acest lucru, zise avocatul, punând piciorul pe prima treaptă şi începând să coboare. Adio.

Acestea fiind zise, dispăru; dar, când ajunse la capăt, îmbrânci scara, lipsindu-l pe Wilder de orice mijloc de-a coborî din vârful turnului.

Tânărul, surprins peste măsură, alergă la fereastră ca să-l dojenească pe necredinciosul lui tovarăş; dar acesta ajunsese prea departe ca să-l mai poată auzi.

Wilder băgă de seamă că nu putea să sară din înălţimea turnului fără să-şi rupă o mână sau un picior.

Începu să strige. Într-un târziu, Fid şi negrul îl auziră şi veniră să-l ajute. Îi întrebă dacă nu se întâlniră cumva cu omul în redingota verde.

— Vrei să vorbeşti de cel cu cizme de călăreţ? întrebă Fid.

— Chiar aşa.

— A luat-o pe după hambarul de colo, fugind de-i sfârâiau picioarele...

— Urmaţi-mă, zise Wilder cu glasul poruncitor al ofiţerului care comandă inferiorilor săi; şi porni spre locul arătat.

Cercetările, lor, care ţinură până după apusul soarelui,

nu duseră la niciun rezultat. Nimeni nu fu în stare să le spună ce se făcuse avocatul. Câţiva trecători băgaseră de seamă că se strecoară prin mulţime un om cu îmbrăcămintea ciudată, cu ochiul pătrunzător şi înflăcărat, dar pierise din oraş cu aceeaşi grabă şi învăluit în acelaşi mister, ca şi în clipa când intrase.

Capitolul V

Paşnicii locuitori ai oraşului Newport se retrăgeau în casele lor foarte devreme; aveau acele obiceiuri grave de regularitate şi cumpătare care nu i-au părăsit încă pe toţi acei care îşi petrec viaţa în Noua Americă. La zece ceasuri, toate uşile caselor erau zăvorite, şi aş putea să pun rămăşag, că, după un ceas, somnul închidea toate pleoapele peste ochii atât de neastâmpăraţi peste zi, nu numai când era vorba să vegheze în legătură cu afacerile lor, dar şi din bunăvoinţă, se înţelege, când era vorba de afacerile vecinilor.

Ancora desprinsă (aşa se numea hanul unde Fid şi Nightingale erau cât pe-aici să se încaiere) îşi închidea porţile de obicei la opt ceasuri. De altfel, pe vremea aceia binecuvântată, n-ai fi putut întâlni oameni de pază pe străzi, dintr-o pricină foarte simplă că nu existau nici hoţi nici vagabonzi. Astfel că Wilder şi cei doi tovarăşi ai săi se pomeniră pe străzile goale şi fără pic de lumină; în loc să-i trezească pe băieţii de la han care aţipiseră, aventurierii noştri porniră în linie dreaptă spre ţărm; Wilder mergea în frunte, venea apoi Fid şi în urmă Scipio. Găsiră câteva bărci înşirate de-a lungul cheiului. Wilder porunci să i se aducă barca pe care o închiriase şi care se afla ceva mai departe; dar, în loc de o barcă, i se aduseră două.

— Ce înseamnă asta? întrebă Wilder.

— Asta înseamnă, răspunse Fid, care părea nespus de mulţumit de sine în clipa aceia, că Scipio Africanul s-a urcat în barca pe care ai închiriat-o dumneata, dar această barcă nu face două parale, şi iată pentru ce am crezut de trebuinţă să închiriez alta; dacă nu ţi-aş fi adus-o pe cea mai bună, m-ai fi învinuit că nu mă pricep la nimic, ceea ce ar fi fost cu atât mai ruşinos pentru mine cu cât, tatăl meu e constructor de corăbii.

— Ticălosule! strigă Wilder cu mânie, ai să mă sileşti într-o zi să te las pe uscat. Grăbeşte-te să-mi aduci barca şi s-o prinzi de funie acolo unde ai găsit-o.

— Să mă laşi pe uscat, repetă Fid cu glas hotărât, ar însemna să tai dintr-o singură dată toate funiile care ne ţin corăbiile strâns legate una de alta, meştere Henry. Şi-apoi, ce te-ai face fără mine? Ai uitat poate că de multă vreme călătorim pe mări împreună.

— Ştiu că ne cunoaştem de mai bine de douăzeci de ani, dar asta nu m-ar împiedica s-o rup odată cu tine.

— Îngăduie-mi să spun, meştere Henry, că nu cred în mărturisirea dumitale, cu tot respectul pe care ţi-l păstrez. Iată-l pe Scipio, care nu e decât un negru, prin urmare un om mai puţin vrednic de a fi tovarăşul unui alb; dar noi ne cunoaştem de douăzeci şi patru de ani. Ei bine, cu toate că nu prea e chipeş la vedere, eu n-aş putea să mă despart de el; şi-atunci, să mă despart de dumneata? Cu neputinţă!

— Cată, în acest caz, să nu te mai apropii fără sfială de ceea ce-i al altuia.

— Dar ce mare greşeală am săvârşit? Dumneata i-ai dat unui nenorocit de pescar, unui ticălos, o mulţime de bani, ca să te lase să te foloseşti de barca lui hodorogită toată noaptea, poate şi mâine în zori până la o oră anumită. Ei bine, ce face Dick? îşi zice în sine: prea l-a plătit scump; ia să vedem dacă nu găsim noi alta mai bună; banul se poate mânca, sau chiar bea, de aceea nu poate fi aruncat peste bord, odată cu cenuşa de la bucătărie. Toţi pescarii sunt neamuri; îşi va avea fiecare partea lui, fie în tutun, fie în băutură. De aceea, eu nu sunt vinovat cu nimic.

Wilder, printr-un gest de nerăbdare, îl făcu să înţeleagă pe Dick că trebuia să-i asculte îndemnul; şi, ca să-i dea răgaz, începu să se plimbe de-a lungul ţărmului.

Fid nu sta niciodată în cumpănă, când era vorba de un ordin hotărât şi grabnic, cu toate că se credea îndreptăţit la mai multă trândăvie atunci când avea de îndeplinit lucruri mai puţin grabnice; prin urmare, dădu barca

înapoi şi îl ajunse pe Wilder care se afla în cealaltă alături de negru. Îi povăţui să cate spre larg, vâslind cât putea mai în linişte.

— Noaptea în care te-am dus ca şi acum într-o barcă la Louisbourg, zise Fid, ca să recunoaştem lucrările francezilor, mi-aduc aminte că m-ai povăţuit să păstrez cea mai mare linişte. Ah, îmi place să tac, cu toate că-mi place şi mai mult să stăm de vorbă; căci, la urma urmei, limbile sunt făcute ca să vorbească omul, după cum marea e făcută ca să poarte corăbiile în spate.

— Vâsleşte mai repede, îl întrerupse Wilder; îndreaptă-te spre corabia aceea.

Zicând acestea, arătă vasul care se pregătea să plece spre Carolina şi pe puntea căreia aflase într-un chip atât de neaşteptat că aveau să se îmbarce, a doua zi de dimineaţă, mistress Wyllys şi Gertrude. Când fu aproape de el, îl cercetă cu cea mai mare luare-aminte; catarge, funii, pânze, totul fu cercetat în amănunţime la slaba lumină a stelelor şi a lunii; şi, după ce se îndepărtară, rămase îndelungă vreme pe gânduri. Fid nu căută să-l turbure, socotind că se gândea la lucruri în strânsă legătură cu meseria lui, sfinte pentru el. Scipio era din firea lui tăcut.

După câteva minute, îşi ridică fruntea şi rosti cu asprime:

— E un vas mare şi s-ar putea împotrivi îndelungă vreme.

— Da, răspunse Fid, dacă s-ar folosi de toate pânzele, un crucişător regal cu mare greutate s-ar putea apropia de un astfel de vas.

— Prieteni, îl întrerupse Wilder, ar fi timpul să vă instruiesc în privinţa hotărârilor ce-mi stăpânesc gândul. Iată mai bine de douăzeci de ani de când slujim împreună pe puntea aceluiaşi vas. Eram un copil în clipa când m-aţi adus printre voi, dragul meu Fid; şi-ţi datorez nu numai viaţa, dar şi putinţa de-a fi ajuns la gradul de ofiţer.

— Ah, meştere Henry, nu prea erai voinic, într-adevăr,

pe vremea aceea, şi n-aveai nevoie de un leagăn prea încăpător.

— Îţi datorez mult, pentru generozitatea de-atunci, şi pentru devotamentul pe care nu l-ai dezminţit niciodată în urmă.

— Ai dreptate să spui şi acest lucru, meştere Henry, că ţi-am rămas credincios totdeauna, căci nu m-am lăsat nicicând furat de ispită, cu toate că m-ai ameninţat de atâtea ori c-ai să mă arunci pe uscat. Cât despre Scipio, pentru el e totdeauna vreme bună în preajma dumitale, ori din ce parte ar bate vântul, pe câtă vreme cea mai mică adiere e de-ajuns să facă să se dezlănţuie furtuna între mine şi dumneata... dovadă pricina de-adineauri cu nenorocita de barcă.

— Să lăsăm asta, îl întrerupse iarăşi Wilder, turburat oarecum sub povara amintirilor pe care Fid i le trezea din nou în gând; ştii foarte bine că numai moartea ne-ar putea despărţi, afară numai dacă nu ţi-ar veni gust să mă părăseşti de pe acum. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt vârât într-o afacere nespus de primejdioasă, care ne-ar putea pricinui moartea, şi mie şi vouă. Mă tem să vă părăsesc, căci aş face-o poate pentru totdeauna, dar, pe de altă parte, mă simt dator să vă mărturisesc adevărul.

— Vom avea mult de hoinărit pe uscat? întrebă Fid.

— Nu, slujba, oricare ar fi, se va face numai în largul mării.

— Atunci, să aducem registrele de bord; voi face o pereche de ancore încrucişate care vor înfăţişa literele din care mi-a fost alcătuit numele.

— Dar când veţi afla...

— Am eu nevoie să aflu ceva, meştere Henry? Am străbătut, destulă vreme apele împreună, fără să-ţi fi cerut vreo dată o desluşire; îţi încredinţez încă o dată pielea mea tăbăcită de bătrâneţe şi te rog să mă socoteşti acelaşi om de nestrămutată credinţă. Dar tu, Africanule, ce zici? Rămâi cu noi, sau vrei să te arunc pe uscat?

— Eu vrei urmează meşterul pretutindeni.

— Da, Scipio e ca o şalupă credincioasă a unui bastiment de coastă, totdeauna la remorcă în apele noastre, meştere Henry, pe câtă vreme eu îţi dau ocol pe toate părţile, fără să te pierd din vedere. Oricum ar fi, suntem gata şi unul şi altul să te urmăm în noua dumitale expediţie, fără să-ţi cerem nimic altceva decât să ne porunceşti.

— Ei bine, camarazi, vâsliţi cu toată puterea spre partea unde se află corabia negrilor ancorată în larg.

Fid şi Scipio îi ascultară îndemnul şi barca alunecă în fugă pe ape spre locul arătat. Când se aflară aproape de corabie, încetiniră vâslitul şi-o lăsară mai mult să salte în voia valurilor.

Wilder o cercetă cu privirea în amănunţime mai înainte de-a lua hotărârea să urce pe punte.

— Acest vas, rosti el în şoaptă, îţi face impresia că şi-a pus oameni de veghe, ca şi cum s-ar teme de cine ştie ce primejdie.

— Ai dreptate, răspunse Fid. Oh, vezi dumneata, negrii

aceştia nu-şi au niciodată cugetul pe deplin liniştit. Cu toate acestea, pe-o noapte atât de limpede, când vântul bate numai deasupra uscatului, ei rămân încredinţaţi că nu vor fi câtuşi de puţin turburaţi de vreun crucişător francez, aşa cum sunt eu sigur acum că nimeni nu mă poate lua drept amiral al Angliei, ţinând seama că regele n-a fost încă bine desluşit asupra însuşirilor mele.

— Da, stau la pândă şi sunt gata să-i primească aşa cum se cuvine pe toţi acei care ar îndrăzni să-i atace, răspunse Wilder care nu prea ţinea seamă nici de părerile nici de convingerile lui Fid. Nu e tocmai uşor să iei cu asalt un vas atât de bine pregătit, mai cu deosebire când oamenii care îl slujesc sunt dintre cei ce nu se dau bătuţi cu una cu două.

— Aş pune rămăşag că jumătate dintre ei au adormit lângă tunuri, fără să mai vorbesc de cei care stau de veghe, la posturi, în faţă şi-n spate. Într-o seară, pe când mă aflam de pază în vârful unui catarg de pe *Hebe*, am băgat de seamă că vine spre noi o corabie, dinspre miazăzi-răsărit...

— Tăcere! Aud zgomot pe punte.

— Trebuie să fie fără îndoială bucătarul care sparge lemne, sau căpitanul care îşi cere căciuliţa de noapte.

Glasul lui Fid fu acoperit de un strigăt îngrozitor, sau mai degrabă de un răcnet asemeni cu al cine ştie cărui monstru marin. Urechea obişnuită cu tot felul de sunete a oamenilor noştri, îi făcu numaidecât să înţeleagă că acesta era un fel de a opri de la depărtare o barcă. Wilder răspunse.

— Al cui e acest glas? strigă omul de pază. Nu cunosc să fie glasul unuia dintre ai noştri. Unde te afli?

— Lângă proră, la sabord.

— Şi ce faci atât de aproape de mine?

— Tai valurile cu pupa, răspunse Wilder, după ce şovăise un răstimp.

— Cine e nebunul care se năpusteşte astfel asupra noastră? îngână celălalt. Daţi-mi o puşcă, să vedem, voi primi un altfel de răspuns din partea acestui obraznic?

— Opreşte, strigă un glas poruncitor, pornit din spatele vasului; totul se petrece în rânduială, lasă-l să se apropie.

Paza îi spuse bărcii să se apropie de bord, şi convorbirea încetă. Wilder băgă atunci de seamă că în acest timp pregătiseră o altă corabie, la oarecare depărtare, şi că prea se grăbise cu răspunsul; dar pricepând că era prea târziu ca să se smulgă din calea primejdiei, stărui în hotărârea lui cu încăpăţânare şi le dădu poruncă celor doi tovarăşi să înainteze. Numaidecât se urcă pe puntea unui bastiment, într-o tăcere de moarte care i se păru şi mai primejdioasă. Cu toate că noaptea era destul de neagră, scânteierea stelelor, străbătând norii din când în când, îngădui ochiului său de marinar să desluşească lucrurile înconjurătoare.

Un om străin de cele marinăreşti ar fi rămas uimit în faţa simetriei de neasemuit cu care fuseseră ridicate catargele spre cer, cu pânze şi funii încolăcite în juru-le, totul alcătuind un fel de labirint regulat; această privelişte nu era însă prin nimic nouă pentru Wilder. Cea dintâi privire, aşa cum obişnuiesc să facă marinarii, şi-o îndreptă spre partea de sus a corăbiei, dar începu numaidecât să cerceteze puntea. De fiecare parte fusese aşezata câte o baterie ameninţătoare, dar fără tunari în preajmă; nu se zăreau nici cel puţin oameni de strajă care să fi păzit de primejdie bordul. Un singur individ se arătă; părea să fie un ofiţer; era acoperit c-o mantie largă. Wilder simţind că, în poziţia lui, avea datoria să dea desluşirile cele mai grabnice, căută să intre numaidecât în vorbă.

— Dumneata poate să fii surprins, domnule, c-am ales o oră atât de târzie pentru o convorbire.

— Cu toate astea, erai aşteptat mult mai devreme, răspunse celălalt.

— Eram aşteptat?

— Da, erai aşteptat: nu te-am zărit în tovărăşia celor doi oameni care se află în barcă alături de dumneata, căutând să faci recunoaşteri în larg, când de pe ţărm,

când din înălţimea vechiului turn? Această curiozitate trebuia să ne facă să înţelegem că n-aveai alt gând decât să vii la bord.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că asta e ceva foarte ciudat. Aşadar, dumneata îmi cunoşteai intenţiile?

— Ascultă, camarade, îl întrerupse omul cu mantie largă, râzând pe înfundate, dar fără zgomot: după îmbrăcăminte, mi se pare c-ai fi marinar: crezi dumneata că ne-am uitat luneta atârnată în cui, sau că nu ştim să ne slujim de ea la nevoie?

— Pe semne că pricini de căpetenie vă îndeamnă atunci să-i pândiţi cu atâta stăruinţă pe străinii de pe uscat?

— Cine ştie! Poate că aşteptăm vreo încărcătură de contrabandă dinlăuntru; dar dumneata n-ai veni aici, în larg, ca să cercetezi această încărcătură. Fără îndoială, vrei să-l vezi pe căpitan?

— Nu se află oare în faţa mea?

— Unde? întrebă numaidecât celălalt, făcând o mişcare în care se amestecau teama şi respectul faţă de un şef.

— În faţa ochilor mei. Nu eşti dumneata?

— Eu? Nu. N-am fost încă înscris cu atâta cinste în jurnalul de bord, cu toate că nădăjduiesc s-ajung într-o bună zi la o treaptă ceva mai înaltă. Spune, camarade, n-ai trecut cumva pe lângă pupa unui vas ancorat în strâmtoare, în clipa când te-ai apropiat de noi?

— Ba da; se afla, după cum vezi, în linie dreaptă cu drumul pe care l-am străbătut.

— E o corabie în foarte bună stare, gata de plecare, mi s-a spus.

— Da, pânzele au fost desprinse pe catarg şi încărcătura e pusă în rânduială.

— Şi în ce constă această încărcătură?

— În lucrurile arătate cu număr în hârtiile de bord, gândesc; dumneavoastră însă, mi se pare că nu v-aţi prea îngrijit de încărcătură; şi dacă n-aţi făcut-o încă, înseamnă că nu veţi pleca până peste câteva zile.

— Nu cred să mai rămânem mult timp aici după plecarea celeilalte. Noi, neguţătorii de negri, vezi dumneata, n-avem pe punte decât lanţuri pentru sclavi şi câteva încărcături de orez, fără să mai punem la socoteală tunurile şi puştile.

— E obiceiul ca vasele pentru negri să fie înarmate cu atâta străşnicie?

— Da şi nu; ca să-ţi vorbesc deschis, legile nu prea sunt totdeauna respectate pe coastă şi forţa e pururi mai tare ca dreptul. Pentru aceasta, armatorii bastimentului nostru au socotit că nu e rău să-l înarmeze cu tunuri şi puşti.

— Atunci înseamnă că aveţi şi oameni care să le mânuiască!

— La asta nu s-au gândit!

Răcnetul care se făcuse auzit cu câteva clipe mai înainte până aproape de barca lui Wilder, se auzi din nou; fu urmat de un plescăit de vâsle. Omul cu mantie îi spuse lui Wilder să rămână acolo unde se afla şi el singur se duse să întâmpine cinci sau şase marinari, laţi în spate şi chipeşi, care trecură din bărcile lor pe punte, după ce îi răspunseră pe scurt omului de pază.

Wilder, rămas singur, îi cercetă cu privirea pe noii veniţi; văzu cum se coboară o funie din înălţimea unui catarg; această funie slujea să ridice, din barca de curând sosită, o încărcătură grea, ce părea să aibă forma unui trup omenesc. Marinarii se strânseră în jurul acestei ciudate poveri; după o convorbire îndelungată, încheiată pe şoptite, o duseră la proră.

Această privelişte ar fi trebuit să aţâţe curiozitatea lui Wilder; totuşi, privirea lui nu părea să fie câtuşi de puţin îndreptată în partea aceea, deoarece nu-i scăpă din ochi îngrămădirea unui şir de vreo doisprezece negri care se smulseră în chip misterios de după catarge, nici grămada de funii care atunci fusese adusă pe punte. N-avu însă timp să stea mult pe gânduri în legătură cu cele ce i se năzăreau în faţa ochilor, deoarece omul cu mantie largă se ivi în aceeaşi clipă.

— Ştii cât e de greu să-ţi aduni marinarii pe punte, când un vas e gata de plecare! zise el.

— Da, dar bag de seamă că la dumneavoastră lucrurile se petrec cu cea mai mare grabă.

— Ah, vrei să vorbeşti poate de omul spânzurat de catargul cel mare. Ai ochi buni, dacă poţi vedea de la o aşa depărtare. Caraghiosul făcea pe îndărătnicul, atât cât cel puţin îi mai îngăduia beţia; căci, trebuie să ştii, că nu era în stare nici să se ţie pe picioare, nici să vorbească, nici să stea culcat.

Apoi, ca şi cum el însuşi ar fi fost mulţumit de această desluşire, începu să râdă.

— Dar, adăugă el apoi, e mult de când te afli pe punte, şi căpitanul te aşteaptă. Te voi însoţi.

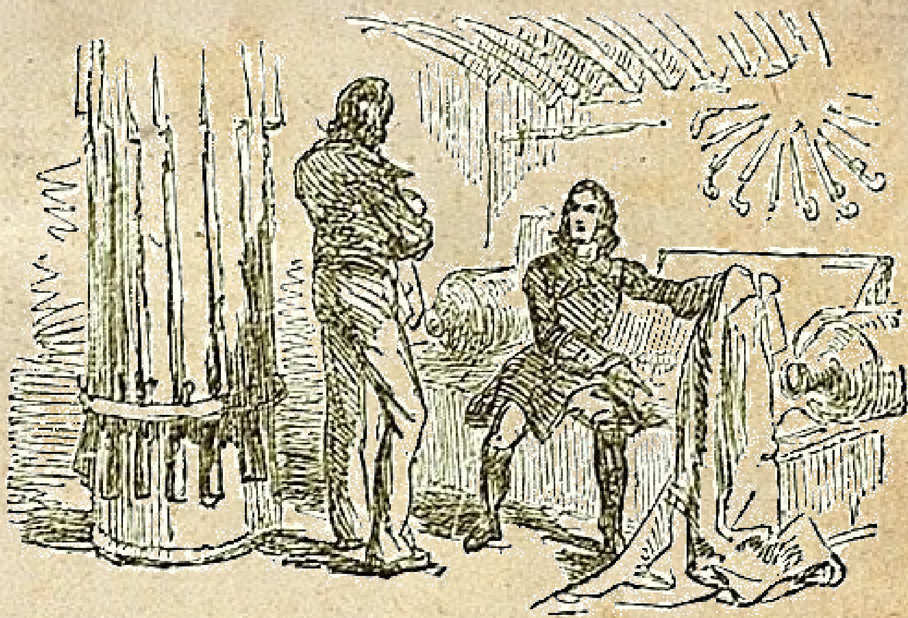
— Ascultă, zise Wilder, nu s-ar putea să-i dai de veste că vreau să-i vorbesc?

— Dar ştie asta; nu se petrece nimic pe bord fără ca el să nu fie înştiinţat, şi asta cu mult înainte de a se fi trecut în însemnările zilnice.

Wilder, fără să mai facă vreo altă observaţie, se arătă dispus să-şi urmeze călăuza, care îl duse până aproape de o uşă prin care se despărţea o anumită odaie de restul vasului, şi, arătându-i cu degetul această uşă, îi spuse în şoaptă:

— Bate de două ori, şi, dacă nu-ţi răspunde, intră.

Wilder se pregăti să facă întocmai; bătu o dată, dar nu-l auzi nimeni, sau se prefăcu că nu-l aude; bătu din nou, şi-i strigă cineva să intre. Atunci deschise uşa, cu sufletul năpădit de-o mulţime de îngrijorări pe care vom încerca să le desluşim în rândurile următoare. La lumina slabă a unui opaiţ, îl recunoscu pe omul cu redingotă verde.

Capitolul VI

Odaia în care pătrunse aventurierul nostru te făcea să bănuieşti din capul locului firea omului care locuia într-însa; cât despre formă şi mărime, n-avea nimic care s-o deosebească de oricare altă cabină; mobilierul era însă alcătuit dintr-un amestec ciudat de lucruri de preţ şi efecte militare. Opaiţul atârnat de tavan era de argint curat, şi cu toate micile schimbări prin care trecuse până să i se dea o nouă întrebuinţare, ornamentele şi forma arătau desluşit că luminase cândva locuri mult mai auguste şi mai sacre; candelabre mari, din acelaşi metal, şi care fără îndoială slujiseră cândva într-o biserică, erau aşezate pe o masă de mahon, cu colţurile încrustate în plăci de aur şi cu picioarele fin cizelate. O canapea acoperită cu catifea ripsată, ocupa o întreagă parte a odăii; în faţa ei se afla o sofa de mătase

albastră, eu perini moi şi scumpe la căpătâi. Se zăreau de asemeni oglinzi, cristaluri, argintării; zugrăveli pline de gust; fiecare lucru din câte fusese alcătuit acest mobilier, avea însă o obârşie cu totul deosebită. Cercetarea şi eleganţa avuseseră întâietate mai mult decât bunul gust în alegerea celor mai multe dintre lucrurile adunate la întâmplare, ca să se împăuneze c-o brumă de însuşire capriciile şi ciudăţeniile stăpânului.

Printre toate acestea se amestecau tot felul de instrumente războinice. Se aflau în odaie patru tunuri mari, aşezate în aşa chip ca să poată fi întrebuinţate în orice împrejurare; el socotea că în cinci minute era de-ajuns să se arunce pe fereastră toate lucrurile de preţ, făcându-se din eleganta cabină o straşnică baterie. Pistoale, săbii, puşti, pumnale, într-un cuvânt tot ce putea să atragă pe un războinic obişnuit să-şi împodobească odaia cu arme ucigătoare, pe care le putea avea la îndemână în fiece clipă.

În jurul unui stâlp se aflau înşirate puştile; două bârne groase aşezate în dreptul uşii puteau fi oricând întrebuinţate ca mijloc de baricadă. Această cabină era cu adevărat un fel de citadelă a corăbiei; o scară pornea într-o parte, ducând la odăile ofiţerilor şi la magazia cu praf de puşcă. Aceste dispoziţii, cu totul deosebite de altele care se obişnuiesc mai totdeauna pe bord, îl uimiră pe Wilder, cu toate că n-avea timp să mai gândească în clipa aceea. Străinul cu redingotă verde se ridică, văzându-l pe Wilder că intră pe uşă, şi, cu un aer de stăpânită mulţumire din pricina mai mult a ironiei, îi spuse:

— Cărei fericite împrejurări corabia mea se bucură de cinstea de a primi vizita dumitale?

— Cred, răspunse Wilder, fără să-şi piardă cumpătul, că n-am făcut altceva decât să răspund la invitaţia căpitanului.

— Când şi-a dat acest titlu, ţi-a arătat cumva şi brevetul? Niciun crucişător, se spune, n-are dreptul să plutească pe valuri fără acest petec de hârtie.

— Ce se spune la universitate în această privinţă?

— Văd, reluă pretinsul avocat cu un zâmbet, că trebuie să-mi dezbrac roba şi să-mi îmbrac costumul de marinar. În meseria noastră e ceva care îi descopere pe oameni, unii în faţa altora, chiar fără să vrea. Da, domnule Wilder, sunt marinar ca şi dumneata şi, mai mult chiar, am cinstea să fiu comandantul acestei nobile corăbii.

Şi, aşezându-se, îi făcu semn lui Wilder să ia loc pe un scaun.

— Atunci, încuviinţezi că nu m-am prezentat fără o îndestulătoare îngăduinţă.

— Mărturisesc. Vasul meu ţi-a atras luarea-aminte, şi trebuie să-ţi spun deschis la rându-mi, că înfăţişarea, purtările dumitale, totul în sfârşit, mi-a stârnit dorinţa de a te cunoaşte şi mai de-aproape. Cauţi o slujbă?

— Ar fi ruşinos pentru mine să trândăvesc într-o vreme când e atâta mişcare şi-atâta zbucium.

— Ai dreptate. E o lume care se bucură de-o înţeleaptă rânduială, aceea în care trăim, domnule Wilder. Unii se cred în primejdie când calcă pe uscat; alţii îşi închină bucuroşi viaţa oceanului; aceştia nu se îngrijesc decât de sufletele lor; ceilalţi nu se îngrijesc decât de câştigul din fiecare clipă. Dumneata ai luat, fără îndoială, oarecari desluşiri asupra noastră, mai înainte de-a fi venit pe bord?

— Se spune în Newport că vasul dumneavoastră slujeşte la încărcătura negrilor.

— Se spune asta?... Oh, oamenii din oraşele mici nu se înşeală niciodată în privinţa presupunerilor lor. Dac-a existat vreodată vrăjitoria, sunt sigur că din bandă cel dintâi trebuie să fi fost un hangiu, al doilea un doctor, iar al treilea, fie un croitor, fie un bărbier, deoarece amândoi au drepturi egale. Roderik!

Căpitanul îşi întovărăşi strigătul cu o uşoară bătaie într-un gong chinezesc, un fel de talger din cositor şi alamă, care, între alte curiozităţi, era atârnat într-un colţ al cabinei.

— Ei bine, Roderik, dormeai? rosti el către un tânăr vioi

şi sprinten care venise în fugă. Barca s-a reîntors? Au izbutit?

— Generalul e în cabină, domnule, şi el ar putea să vă desluşească mai bine decât mine.

— Atunci să vină generalul şi să-şi dea socoteală de rezultatul întreprinderii.

Curiozitatea lui Wilder fusese aţâţată în aşa măsură încât aproape că-şi ţinu răsuflarea de teamă să nu turbure reveria în care îi părea c-ar fi căzut căpitanul; tânărul pierise ca prin farmec; o linişte surdă domnea în cabină. Un trup deşirat, uscat şi încremenit, înainta pe nesimţite spre uşa cabinei, ca o fantomă pe scena unui teatru.

— Aştept porunci, se auzi un glas ca din mormânt, smuls de pe buzele a căror mişcare nu putea fi văzută.

Wilder nu-şi putu stăpâni o tresărire, când zări această nălucă; şi făptura care îl uimise peste măsură, avea, într-adevăr, un aspect cu totul ciudat. Închipuiţi-vă un om cam de vreo cincizeci de ani, cu chipul mai mult înăsprit decât îmbătrânit de vreme; obrajii îi erau roşii însă şi lăsau să se vadă câţiva ciorchini, atârnând din loc în loc ca strugurii pe coarda de viţă, boală care se numeşte în popor mugureală; creştetul capului îi era pleşuv şi n-avea decât două pămătufuri soioase deasupra urechilor. Gâtul îi era lung şi un guler negru, şi mai lung, îi lungea peste măsură distanţa dintre cap şi trup; umerii, braţele, spatele, te lăsau să înţelegi că ai de-a face cu un om înalt; un fel de văl, cum poarta paiaţele, acoperea totul. Căpitanul îşi ridică fruntea şi întrebă:

— Ei bine, generale, ai găsit locul unde-ai fost trimis?

— Da, domnule.

— Şi omul?

— Da, domnule.

— Şi ce-ai făcut?

— Ţi-am împlinit porunca.

— Foarte bine... Nu e altul care să te înlocuiască în împlinirea poruncilor. Din această pricină, te preţuiesc mult şi îmi eşti nespus de apropiat. Ticălosul s-a

împotrivit?

— I-am vârât un căluş în gură.

— Straşnic mijloc de-a preveni băgarea de seamă. Ca totdeauna, generale, eşti vrednic de mulţumirile mele.

— Atunci, dă-mi o răsplată.

— Cum? Dar ai cel mai mare grad la care ar putea râvni cineva.

— Oamenii noştri sunt îngrijiţi mai prost ca miliţienii: n-au îmbrăcăminte.

— Li se va da. Paznicii regelui vor ajunge în curând să-i pizmuiască. Noapte bună, generale.

Trupul deşirat dispăru aşa cum se ivise, în fugă, pe neaşteptate, ca o nălucă; Wilder se pomeni iarăşi singur în faţa căpitanului. Acestuia îi trecu numaidecât prin minte gândul că această ciudată întrevedere avusese loc în faţa unui al treilea şi trebuia, prin urmare, să dea o oarecare desluşire.

— Prietene, rosti el cu oarecare mândrie, parc-ar fi vrut să arate că-i făcea o mare cinste celuilalt dându-i această desluşire, tovarăşul meu comandă ceea ce, pe un vas regulat, s-ar putea numi soldaţii de marină. Serviciile lui l-au silit să treacă prin toate gradele inferioare până la treapta pe care-o stăpâneşte astăzi. Ai băgat de seamă poate că din toată fiinţa lui se desprinde ceva de cazarmă, de pe un câmp de luptă…

— Mai mult decât ceva marinăresc, mărturisesc. Corăbiile de negri au de obicei un arsenal atât de complet? Căci văd că dumneata eşti înarmat până-n dinţi.

— Fără îndoială, vrei să ne cunoşti în amănunţime mai înainte de-a face târgul cu noi, răspunse căpitanul cu un zâmbet.

Şi, deschizând o casetă mică ce se afla pe masă, scoase un pergament pe care i-l întinse lui Wilder cu răceală, zicând:

— Vei vedea că avem şi noi scrisori de mare însemnătate şi că ne putem bate ca oricare alt vas al Maiestăţii Sale, văzându-ne în acest timp şi de afaceri.

— Acest pergament e un fel de întărire în privinţa unei corăbii.

— Ai dreptate, am greşit; dar ia priveşte aici.

— Aceasta e o întărire în legătură cu vasul *Cele Şapte Surori*, înarmat cu zece tunuri; dar dumneavoastră aveţi mai mult de zece, şi sunt piese de nouă în loc să fie de patru.

— Cât eşti de minuţios în cercetările dumitale! S-ar zice că dumneata eşti avocatul şi eu marinarul, rosti sec căpitanul, aruncând pergamentul printre celelalte hârtii. E de prisos să-ţi mai spun, domnule Wilder, că meseria noastră e foarte primejdioasă. Anumite persoane ne învinuiesc c-am fi oarecum călcători de lege; în ceea ce mă priveşte, fiindcă nu-mi place să pătrund înţelesul cuvintelor, nu voi căuta să dezleg această problemă. Dumneata cred c-ai venit pe puntea vasului meu hotărât într-o oarecare privinţă?

— Caut de lucru.

— Ca să nu ne pierdem vremea cu vorbe de prisos, trebuie să-ţi spun, cu sinceritatea care nu-i părăseşte pe marinari, că am nevoie de dumneata. Un om tot atât de îndemânatec şi de viteaz, dar mult mai vârstnic fără să te fi întrecut însă, îşi avea la sabord locul lui de cinste, acum o lună; dar bietul om, a trebuit să slujească drept hrană peştilor.

— A căzut în mare?

— Nu, a murit în luptă cu unul din vasele Maiestăţii Sale.

— Cu unul din vasele Maiestăţii Sale? Aşadar, dumneata îţi iei drepturi care nu te împiedică întru nimic să înfrunţi până şi cea mai aspră poruncă a regelui?

— Dar nu mai există alt rege în afară de George II? Se poate întâmpla ca vasul sub pavilion alb să fi fost al regelui Danemarcei. Dar, după cum îţi spuneam, era un om viteaz şi hotărât, în stare la nevoie să mă înlocuiască cu toată priceperea. Cabina lui e şi astăzi goală; aş muri mai liniştit dac-aş avea încredinţarea că-mi las scumpa mea corabie pe mâinile unui om vrednic s-o

stăpânească.

— Dacă o astfel de nenorocire s-ar întâmpla, armatorii de pe bastiment ar şti pe cine să aleagă urmaş.

— Armatorii mei sunt oameni care îmi dau rareori o poruncă şi care nu se plâng niciodată de nimic; mă lasă să fac ceea ce vreau.

— Sunt oameni de înţeles. Văd, de altfel, că n-au uitat să te înzestreze şi cu pavilioane. Îţi îngăduie să-l ridici pe acela căruia îi simţi nevoia?

În clipa când fusese pusă această întrebare, privirile celor doi marinari se încrucişară pe neaşteptate. Căpitanul scoase dintr-un scrin întredeschis unul din stindardele zărite de Wilder, şi rosti, după ce-l despături în întregime:

— Iată, zise el, crinul Franţei, semn îndeajuns de îndreptăţit pentru un popor fără pată în ceea ce priveşte bărbăţia. Iată flamura Olandezilor, buni neguţători, oameni simpli, cinstiţi, dar nu şi războinici pe gustul meu. Iată-l pe încrezutul burghez din Hamburg, mândru de oraşul lui ca de un regat. Iată şi semiluna Turcilor lunateci, care se cred moştenitorii cerului şi ai pământului, şi care se mărginesc să-şi impună drepturile fără să caute să se folosească de ceea ce marea e în stare să-ţi dăruiască; iată apoi sateliţii semilunii, lumea sălbatică din Africa. Legăturile mele cu cei din urmă nu prea sunt temeinice; negoţul cu ei nu prea aduce mari foloase; şi totuşi, adăugă el, aruncând o privire spre divanul pe care era aşezat Wilder, ne-am întâlnit în câteva rânduri şi tot a trebuit să schimbăm câteva cuvinte. Ah, iată omul care îmi e drag. Spaniolul minunat, plin de măreţie. Pielea lui gălbuie aminteşte bogăţia minelor; această coroană pare să fie de aur masiv, şi te ispiteşte să i-o răpeşti. Ce frumos pavilion pentru o corabie încărcată cu aur! Dar Portughezul, mult mai sărac, dar tot atât de bogat la înfăţişare! Priveşte-l acum pe îndrăzneţul Suedez, pe neobositul Danez; Napolitanul, prieten bun cu dulcele *farniente*. Iată cheile sfântului Petru. Sub un astfel de pavilion poţi muri credincios.

Arborasem această flamură într-o zi când l-am atacat pe un îndrăcit corsar african; a rămas surprins când i-am trimis câteva descărcături, deoarece îşi închipuise c-o să cădem în genunchi şi să-i cerem iertare. S-a predat, mărturisind că Alah îi prezisese mai dinainte înfrângerea. După ce i-am luat încărcătura, i-am îngăduit să plece pe vasul lui cu pânzele sfâşiate şi găurit de opt sau zece ghiulele.

— Şi care sunt stindardele despre care nu vrei să-mi vorbeşti şi pe care le ocoleşti?

— Acelea ale Angliei. Ce spirit de castă şi de partid mai au şi aceşti oameni! Nu e rang sau poziţie socială necercetată. Sunt flamuri pentru oricine: pavilionul marelui amiral, pavilionul Sf. Gheorghe, flamura Companiei din India, cu culorile roşu şi albastru, după dorinţa şefilor găsiţi la întâmplare; în sfârşit, stindardul regal.

— Stindardul regal?

— De ce nu l-aş avea? Nu sunt rege pe vasul meu? Şi-apoi, trebuie să mai ştii că acest stindard l-am arborat sub ochii unui amiral.

— Asta impune o desluşire, strigă cu vioiciune tânărul indignat, ca şi cum ar fi fost vorba de-o adevărată călcare de lege. Ai arborat stindardul regal sub ochii unui amiral? Totuşi, e primejdios să laşi să fluture în vânt o simplă zdreanţă în faţa unui crucişător al Maiestăţii Sale, şi...

— Nu mi-e greu să-mi bat joc de cei ce nu-mi sunt dragi, răspunse căpitanul cu un zâmbet amar; ca să mă pedepsească, ar trebui să le stea în putinţă, şi asta au încercat-o în zadar până astăzi. E un fel de a-ţi limpezi socotelile în faţa legilor, cu pânzele desfăcute. De prisos să-ţi spun mai mult.

— Şi pe care îl întrebuinţezi mai des?

— Eu sunt ca fetele cărora le face plăcere să-şi schimbe deseori panglicele, şi arborez de multe ori de la zece până la douăsprezece pavilioane într-o zi; totuşi, când e vorba de luptă, atunci îl prefer pe unul singur.

— Care?

Căpitanul scoase un sul rămas în fundul cutiei şi, mai înainte de a-l desfăşura, îşi aţinti ochiul posomorât asupra tânărului, şi desfăcu o flamură roşie, fără margini aurite, fără nicio altă podoabă.

— Iată-l, rosti el în linişte.

— Asta e culoarea corsarilor.

— Da, e un stindard roşu, mult mai frumos decât flamurile voastre negre, pe care aţi cusut capete de morţi înadins ca să îngroziţi copiii. Pavilionul meu nu ameninţă, ci spune sincer cu ce preţ poate fi cucerit. Bag de seamă că ne înţelegem amândoi, domnule Wilder; să plutim în larg sub culorile care ne sunt pe plac; acum ştii cine sunt.

— Dacă ţin seamă de culoare, eşti atunci...

— Corsarul roşu, zise căpitanul, când văzu că tânărul nu se îndeamnă să rostească un nume atât de îngrozitor, ai ghicit, şi nădăjduiesc că această întrevedere va statornici între noi o temeinică prietenie. Nu ştiu cum se face că, de îndată ce te-am zărit, un gând puternic, tainic, m-a atras către dumneata; de aceea, te primesc cu braţele deschise.

Cu toate că, după cele întâmplate mai înainte, Wilder nu se îndoise câtuşi de puţin pe puntea cărui vas se afla, această mărturisire era întrucâtva turburătoare pentru el. Amintindu-şi pornirile de îndrăzneală şi de generozitate ale vestitului corsar, încerca un fel de stânjenire atât de obişnuită oamenilor care se găsesc în faţa unei hotărâtoare împrejurări, deşi prevăzută cu mult înainte.

— Nu te înşeli câtuşi de puţin asupra intenţiilor mele, răspunse el în cele din urmă; mărturisesc că vasul dumitale venisem să-l caut, de aceea primesc să-ţi fiu tovarăş; de-aici înainte, dispune de mine cum vei voi, şi aşează-mă la postul de care crezi că m-aş putea învrednici cu toată cinstea.

— Te fac locotenentul meu. Mâine, întregul echipaj va şti acest lucru. La moartea mea, dacă nu cumva m-am înşelat asupra dumitale, mă vei înlocui. Poate că încrederea mea în dumneata ţi se pare cam pripită; ar fi, într-o oarecare privinţă, dar, pe de altă parte, socotesc că eu nu-mi pot îngădui libertatea de a-mi rosti numele tovarăşilor de curând recrutaţi, în sunet de tobe, pe străzile capitalei, aşa cum fac ofiţerii Maiestăţii Sale; de altfel, nu cunosc inima omenească până într-atât încât să

nu-mi închipui că, după sinceritatea cu care îmi deschid sufletul în faţa dumitale, eşti dator să-mi răsplăteşti în aceeaşi măsură.

— Da, te rog să te încrezi în mine! strigă Wilder cu o neaşteptată pornire de entuziasm.

Corsarul zâmbi şi adăugă:

— La vârsta dumitale, omul îşi ţine de obicei inima în pumn; dar, cu toată simpatia care s-a trezit într-un chip atât de neaşteptat între noi, trebuie să-ţi spun, ca să nu-mi pui pe de-a-ntregul prevederea la îndoială, că te cunosc mai demult. Ştiam că ţi-ai pus în gând să vii şi să cauţi loc pe vasul meu.

— Cu neputinţă; asta n-am spus-o nimănui niciodată.

— Cu o înfăţişare atât de deschisă ca a dumitale, cum ai fi putut să păstrezi o taină? Erai la Boston nu mai departe decât acum douăzeci şi patru de ceasuri?

— Da, dar...

— Erai foarte grăbit să stai de vorbă cu un om, căruia îi cereai desluşiri, deoarece ne învinuia că l-am jefuit.

— Şi m-a înşelat cumva?

— Spune-mi dacă semăn cu portretul pe care ţi l-a făcut în legătură cu faima numelui meu. Priveşte-mă bine în faţă; vezi la mine coarnele şi copitele despicate ale unui monstru? Trupul meu împrăştie miros de pucioasă? Dar să lăsăm pe seama lor aceste basme băbeşti. Te-am văzut, te-am cercetat cu luare-aminte şi înfăţişarea dumitale mi-a plăcut. Nădăjduiesc să-ţi trezesc în inimă sentimente tot atât de prieteneşti faţă de mine.

Wilder îşi înclină capul şi păru încurcat; nu ştia ce să răspundă; căutând să schimbe firul convorbirii, zise:

— Acum, când ne-am învoit, nu vreau să-ţi mai răpesc din timp; mă retrag, şi, de mâine dimineaţă, îmi voi lua postul în primire.

— Cum! Să te retragi? Dar ofiţerii mei nu mă părăsesc niciodată la o astfel de oră. Un marinar care îşi iubeşte vasul, se culcă totdeauna pe bord, afară numai dacă ştie ce neajuns nu-l reţine pe uscat.

— Un cuvânt de desluşire, rosti în pripă noul hoţ de

mare; dacă vrei să faci din mine un sclav, să ştii că desfac târgul.

— Îţi admir îndrăzneala în răspunsuri, mai mult decât cumpănirea. Vei găsi în mine un prieten devotat, dar căruia nu-i plac despărţirile, fie ele cât de scurte. Aici vei avea totul la îndemână: cărţi ca să-ţi îmbogăţeşti mintea; mii de lucruri de preţ care să-ţi formeze gusturile, şi averea în cele din urmă ca să te facă să-ţi uiţi de sărăcia în care te zbaţi.

— Fără libertate, toate acestea nu preţuiesc nimic.

— Şi de ce libertate ai nevoie? Nu pot crede că ţi-ar trece prin minte să trădezi atât de grabnic încrederea pe care ţi-am arătat-o vorbindu-ţi cu inima deschisă?

— Trebuie să mă reîntorc pe uscat, cel puţin ca să ajung la convingerea că dumneata ai avut încredere în mine şi că nu mă priveşti ca pe orice prizonier de rând.

— Sau eşti cel mai mare ticălos, sau omul cu cea mai nobilă inimă; îmi vine să cred că-ţi stă mai bine să fii socotit cel din urmă; pleacă, deoarece mi-ai făgăduit că atâta timp cât vei sta în Newport, nu vei spune nimănui a cui e această corabie.

— Făgăduiesc.

— Peste un ceas, vei pleca. Pân-atunci, trebuie să-ţi fac cunoscute condiţiunile angajamentului dumitale şi să-mi semnezi un act de învoială. Roderick! adăugă el, lovind din nou în gong, vino, am nevoie de tine.

Roderick se ivi.

— Iată, zise el, acesta e locotenentul, superiorul şi prietenul tău. Călăuzeşte-l pe domnul până jos şi dă-i regulamentul nostru scris. Ne vom întâlni peste un ceas. Luminează scara cum se cuvine, Roderick! Căci s-ar putea întâmpla ca domnul Wilder să alunece, şi n-aş mai avea plăcerea să-l revăd pe puntea vasului meu.

Corsarul însoţi aceste din urmă cuvinte cu un zâmbet plin de înţeles, dar pe care tânărul se prefăcu că nu-l bagă de seamă; îşi reamintea însă cu destulă neplăcere de impasul în care se găsea în clipa când rămăsese spânzurat în vârful turnului.

Corsarul, care băgă de seamă că se schimbase la faţă, îi spuse cu bunăvoinţă şi cu demnitate:

— Domnule Wilder, trebuie să-ţi cer iertare pentru chipul îndeajuns de nemulţumitor în care ne-am despărţit în vechea moară. Înţelegi că, nefiind încă sigur de înţelegerea noastră de-acum, trebuia să mă feresc să nu fiu urmărit prea de aproape de către dumneata.

— Purtarea dumitale a fost, într-adevăr, cam nelalocul ei, mărturisesc însă că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, dacaş fi avut ca dumneata atâta prezenţă de spirit.

— Morarul care îşi macină grâul într-o astfel de ruină, pe semne c-a ajuns în sapă de lemn, de vreme ce toţi şoarecii i-au fugit din moară, rosti cu voioşie corsarul, în timp ce Wilder cobora scara, privindu-l cu un zâmbet cald, prietenesc.

Căpitanul rămase singur în cabină.

Radojavor - **La Rochelle**

Capitolul VII

Corsarul se simţea nespus de mulţumit de izbânda pe care-o cucerise; şi asta mai mult din pricină că nu era o izbândă ca oricare alta. La bucuria de a-şi fi apropiat strădania unui tânăr vrednic şi cinstit, se adăuga uşurarea că scăpase dintr-o crudă nelinişte; poate ca un ochi ager ar fi putut surprinde şi-o urmă de părere de rău în neastâmpărul semnelor de mulţumire şi de lucire lăuntrică.

După ce-i lăsă lui Roderick destulă vreme la îndemână ca să aducă la îndeplinire porunca în legătură cu Wilder, căpitanul lovi din nou în gong şi îl strigă pe tânărul ucenic.

— Ei bine, îi spuse corsarul, când îl zări în prag, i-ai făcut cunoscute regulamentele de pe bord? Le-a citit?

— Da.

— Foarte bine. Spune-i acum generalului să vie să stea de vorbă cu mine; iar tu, dacă te simţi obosit, du-te şi te culcă; noapte bună.

Tânărul ucenic plecă.

Nu credem c-ar mai fi nevoie să zugrăvim pentru a doua oară felul de a intra în cabină al generalului, care nu-şi schimbase nimic din înfăţişare. Şi iarăşi, după chipul în care i-am zugrăvit înfăţişarea, nu trebuie să se creadă că generalul ar fi fost un schilod, batjocorit de mâna firii în ceasul naşterii. Nu, avea în toate mişcările lui un oarecare farmec şi-o mândrie cu totul deosebită în apucături, dar gesturile lui măsurate şi asprimea de care nu se putea dezbăra în nicio împrejurare, îi dădeau întotdeauna aerul unei păpuşi, al unei paiaţe bine dresate. După ce îşi salută superiorul, îşi luă un scaun pe care se aşeză în linişte. Corsarul, care aproape că nici nu-l băgă în seamă, îi răspunse la salut printr-o uşoară înclinare a capului, dar fără să se întrerupă din meditare; în cele din urmă, întorcându-şi faţa:

— Generale, zise el, campania nu e încă sfârşită. Dumneata ţi-ai jucat bine rolul, eu însă nu mi l-am jucat încă pe-al meu. L-ai zărit pe tânărul care mai adineauri citea pe punte regulamentul vasului?

— Da.

— Cum îl găseşti?

— Mi se pare c-ar fi marinar.

— Prin urmare, nu ţi-a făcut impresie bună?

— Mie îmi place disciplina înainte de toate.

— Sunt pe deplin încredinţat că-ţi va fi drag în clipa când îl vei vedea la lucru. Aş vrea deocamdată să-ţi cer o favoare.

— O favoare?

— Am zis o favoare? Expresia poate că nu e tocmai potrivită; îţi rămâne de îndeplinit o îndatorire.

— Sunt gata să-ţi ascult porunca.

— Avem nevoie de multă prevedere; căci, după câte ştii...

— Sunt gata să-ţi ascult porunca, repetă generalul. Un zâmbet de dispreţ încreţi buza de jos a corsarului; reluă apoi, cu un aer, jumătate aspru, jumătate binevoitor:

— Vei găsi în apropiere doi marinari într-o barcă; unul e alb, celălalt e negru. Să mi-i aduci pe bord, şi, după ce îi vei fi închis într-una din cabinele din faţă, să ai grijă să fie ameţiţi cu desăvârşire. Dar ce vei întrebuinţa pentru asta?

— Nightingale e cel mai tare cap de pe vas, în afară de unul.

— E prea dedat cu băutura. L-am trimis pe uscat să-mi recruteze câţiva marinari fără lucru şi l-am găsit într-o crâşmă ţinând discursuri ca un avocat care ar fi pledat în acelaşi timp, cu plată, bineînţeles pentru amândouă părţile. De altfel, se luase la harţă cu nu ştiu cine şi nu mă îndoiesc că şi-au aruncat cu paharele în cap.

— Atunci, voi lua asupră-mi această sarcină. Corsarul păru mulţumit de această făgăduială şi căută să i-o dovedească printr-un semn prietenesc din cap; generalul se ridică, pregătindu-se de plecare, când băgă de seamă

că e din nou întrebat.

— Prizonierul e aici?

— Să-l ameţesc şi pe el?

— Nu e nevoie; adu-l aici.

Generalul, după ce răspunse printr-un semn de încuviinţare, părăsi cabina.

— Ar fi o nesocotinţă, îşi zise în sine corsarul plimbându-se în lung şi-n lat, să mă încred orbeşte în bunăvoinţa şi însufleţirea acestui tânăr... Trebuie să fie foarte dezgustat de lume, ca să se hotărască atât de grabnic să-şi lege viaţa de-o întreprindere atât de romantică, fără să se fi gândit mai întâi la urmări. Aceşti doi marinari, de care îl văd legat într-un chip atât de ciudat, mi-ar putea da oarecari desluşiri în privinţa firii şi apucăturilor lui. Asta însă se va petrece la locul şi timpul potrivit; pân-atunci, îi voi păstra ca ostatici, prezenţa lor fiindu-mi o chezăşie până la reîntoarcerea celuilalt. Dacă mă înşeală, înseamnă că am pus mâna pe doi marinari buni şi, în viaţa primejdioasă pe care-o duc, am totdeauna nevoie de oameni. De altfel, totul e în rânduială, şi nimic n-ar fi în stare, din felul meu de purtare, să rănească întrucâtva susceptibilitatea lui Wilder.

Iată cam ce fel de gânduri frământau mintea corsarului roşu, după plecarea generalului. Buzele i se mişcară fără astâmpăr, chipul lui lua rând pe rând o expresie de mulţumire sau de nelinişte, dezvăluind astfel lupta lăuntrică pe care nu şi-o putea stăpâni. Mersul îi devenea pripit şi da din mâini cu aprindere când, de-odată, se pomeni faţă în faţă cu un om pe care la început îl luă drept stafie. Doi marinari voinici îl siliseră să stea pe un scaun şi plecaseră fără să rostească un cuvânt.

Corsarul privi un răstimp această făptură amuţită de groază şi de îngrijorare, apoi rosti cu glasul aspru şi batjocoritor:

— Fii binevenit, sir Hector Homespun!

Bietul croitor, căci el era, îşi rotea privirea rătăcită, când spre dreapta, când spre stânga, apoi îşi pironea

ochii asupra căpitanului.

— Dumnezeu, strigă el în cele din urmă, să-l ocrotească pe nenorocitul părinte al celor şapte copii mărunţi! Vei avea prea puţin de câştigat, nobile corsar, de pe urma unui croitor, silit, ca să-şi câştige viaţa, să stea de dimineaţă până seara la masa lui de lucru.

— Cauţi să te slujeşti de cuvinte nevrednice pentru un adevărat cavaler; nu-ţi pierde firea, om cinstit şi stăpân pe sine; norocul nu-ţi va sta împotrivă. Acum câteva ceasuri, te plângeai că nu i-ai luat măsură niciunuia dintre marinarii noştri. Ei bine, vei avea de lucru de-aici înainte pentru întregul echipaj.

— Ah, cinstitule şi binevoitorule pirat, sunt pierdut; iată-mă vârât în mizerie până-n gât. După tot felul de încercări, după cinci războaie lungi şi chinuitoare…

— Destul; îţi repet că soarta începe să-ţi fie norocoasă. Cel mai mic lucru de croitorie îţi va fi plătit. Iată cutia pe care o deschid în faţa dumitale; e plină cu aur, aur adunat din toate statele creştinătăţii. Vezi dar că avem cu ce-i răsplăti pe toţi acei care ne sunt de folos şi ne slujesc cu credinţă…

Când zări grămada de aur, care întrecuse tot ce închipuirea lui ar fi putut visa în ceasuri de trudnică nădejde, gândurile bietului croitor se schimbară pe neaşteptate. După ce îşi sătură ochii cu această uimitoare privelişte, îi spuse căpitanului:

— Şi ce trebuie să fac, ilustre şi vrednic marinar, ca să mă înfrupt din aceste bogăţii?

— Ceea ce făceai în fiecare zi pe uscat: să tai postavul şi să-l coşi bucată de bucată. Poate că din când în când îţi vom pune însuşirile la încercare, ca să ne mai faci şi costume de fantezie.

— Mulţumesc, vrednice căpitan. Dar nu-mi pot stăpâni crunta durere când mă gândesc la Desirée, nevasta mea, mama numeroasei mele familii.

— Va avea tot ce-i va trebui.

— Foarte bine! Inimosule căpitan, am şi eu dreptul, ca oricare alt lucrător, la o răsplată, şi dacă voi munci aici,

silit şi constrâns de dumneata, cel puţin nevasta şi copiii mei să se bucure de bunătatea şi dărnicia dumitale.

— Îţi făgăduiesc că voi avea grijă de ei.

— Totuşi, respectabile gentilom, dacă ai avea bunăvoinţa să-i trimiţi nevestei mele o cât de mică părticică din bogăţiile adunate aici, ea ar fi mult mai liniştită şi s-ar chinui mai puţin în ceea ce priveşte goana mea printr-o lume în care nu ştie ce fac. Îi cunosc firea: mizeria o va îndemna să străbată oraşul, ţipând şi tânguindu-se.

Corsarul hotărât în clipa aceea să se folosească de bunăvoinţă, luă un pumn de aur şi întinzându-l spre Homespun:

— De îndată ce-mi vei jura că mă vei sluji cu credinţă, banii vor fi ai dumitale.

— Viteaz pirat, mi-e teamă de justiţie; dacă se va întâmpla să ai vreo ciocnire cu o corabie a regelui? Dacă furtuna ne va arunca pe vreo coastă şi voi fi găsit printre oamenii dumitale, mă vor învinovăţi c-am avut legături prea strânse cu ei în furia luptelor. Făgăduieşte-mi prin urmare, că nu vei spune nimănui nimic din ce-am făcut, de bună voie sau constrâns de dumneata; şi-atunci voi avea şi încredinţarea că mă vei face părtaş la foloasele pe care înălţimea ta nu mă îndoiesc că şi le cucereşte din belşug.

— Bine-ai vorbit. Trebuia să tragi foloase din orice în magherniţa dumitale, cinstitule croitor, şi totuşi, n-ai scos din lucru nici cât să-ţi fi ajuns să dai de mâncare unui ucenic. E de-ajuns.

Corsarul lovi odată în gong. Patru marinari se iviră şi primiră poruncă să-l ridice pe croitor cu leagăn cu tot.

Homespun, care, fie de frică, fie din îndărătnicie se prefăcea că nu se poate mişca din loc, fu ridicat într-o clipită; când ajunse în dreptul uşii:

— Opriţi-vă, strigă el către marinari, mai am un cuvânt de spus. Cinstitule hoţ de mare, dacă nu primesc deocamdată să-ţi fiu de folos pe bord, nu trebuie să tragi încheierea că refuz din mândrie sau dintr-o prostească

îndărătnicie; am nevoie însă de o îndoită încredinţare, că nu voi avea de ce mă teme din partea justiţiei şi că-mi va sta în putinţă să pun ceva de-o parte pentru zilele bătrâneţii; căci, după cinci războaie lungi şi sângeroase...

— Luaţi-l de-aici, strigă corsarul, dar cu glasul atât de groaznic şi de ameninţător, încât ar fi fost cu neputinţă să i se mai împotrivească cineva.

Homespun dispăru ca prin farmec şi corsarul rămase din nou singur. Cea mai adâncă linişte domnea pe corabie, mulţumită unei discipline hotărâte şi de neînvins. În cabina căpitanului te-ai fi putut crede în cea mai netulburată pustietate.

Trecură astfel câteva minute; o mână căuta dibuind clanţa de la uşa cabinei, şi generalul se arătă pentru a treia oară.

Era în toată înfăţişarea lui ceva care da de veste că, dacă întreprinderea pe care şi-o luase pe seamă izbutise, apoi el însuşi fusese silit să se împărtăşească din băuturile tari pe care le dăduse sub ameninţare celorlalţi.

Corsarul, care se ridicase brusc la apropierea lui, îl întrebă ce făcuse.

— Albul e beat turtă, zise generalul; cât despre negru, sau e vrăjitor, sau are un cap de fier.

— Ai deznădăjduit atât de curând?

— N-am bătut în retragere o singură clipă; de astă dată însă nu-mi mai dau seama de mine.

Corsarul, după ce-l privi ţintă pe general un răstimp, rosti cu asprime:

— Bine; ne vom vedea mâine dimineaţă.

Generalul căută să se apropie de uşă ţinându-şi capul drept şi trupul ţeapăn, dar picioarele i se împleticeau parc-ar fi fost de cârpă şi trebui în mers să măsoare scândurile de câteva ori în lungime şi lărgime. Când ajunse la capătul scării, corsarul coborî şi el din cabină, fără să pară că ar fi luat în seamă împleticirile ofiţerului.

Cabinele de deasupra punţii, fără să fi avut eleganţa aceleia a căpitanului, erau totuşi rânduite cu multă grijă şi cu multă luare-aminte. În spate se aflau cele care

slujeau de odăi de dormit slugilor şi comunicau cu odăile ofiţerilor ajutori; de fiecare parte se aflau odăile de primire; alături se înşirau cabinele ofiţerilor, şi, numaidecât lângă ele, altele în care locuia corpul comandat de general, aşezate astfel ca un fel de stavilă între simpli marinari şi superiorii lor; o adevărată rânduială ca pe oricare alt vas de război; dar Wilder mai băgase de seamă că, în apropiere, se afla un mic obuzier care slujea pe bord, pentru cazuri de nesupunere sau de revoltă; bârnele ce despărţeau odăile ofiţerilor erau solide, susţinute de altele care puteau fi smulse din loc la nevoie şi rânduite în formă de baricadă; în spatele lor se îngrămădeau puştile, pistoalele şi tunurile mici; săbiile erau atârnate de grinzile împreunate cruciş.

Toate acestea dezvăluiau în ochii pricepuţi ai unui marinar, grija şi teama şefilor, care se foloseau în fiecare clipă de autoritatea şi mijloacele materiale pe care le aveau la îndemână, ca să se facă respectaţi la nevoie, compensând astfel, inegalitatea numărului.

În cabina principală, căpitanul se întâlni cu viitorul lui locotenent, care citea cu luare-aminte regulamentul ce-i fusese dat în păstrare. Îi spuse cu ton prietenesc, plin de bunătate şi de încredere:

— Legile noastre, nu mă îndoiesc, ţi se par cam spre, domnule?

— Într-adevăr, nu sunt lipsite de asprime. N-am întâlnit altele mai crude, dar dacă aveţi mijlocul de a le face respectate întrutotul, e cu atât mai bine; fiindcă...

— Fiindcă?

— Nici în marina regală oamenii nu sunt supuşi unor regulamente mai puţin aspre. Nu ştiu însă dacă în ochii dumitale e un titlu sau o mândrie c-ar fi slujit cineva în marina regală.

— E un fel de prezentare, domnule, căci şi eu mi-am făcut ucenicia pe un vas al regelui.

— Pe care?

— Pe mai multe chiar. Dar, să ne reîntoarcem la asprimea legilor noastre; vei înţelege numaidecât că

pentru oamenii care n-au a se teme de necruţarea judecăţilor pe uscat, există totuşi respectul faţă de un comandant înzestrat c-o nemărginită autoritate.

— Nici a dumitale nu pare să fie mărginită.

— Nădăjduiesc că nu vei avea niciodată prilejul să ajungi la încredinţarea că m-am folosit de ea fără drepturi. Dar ceasul plecării dumitale a sosit; te poţi urca în barca ce te-aşteaptă. Îmi pare rău numai că misterul care trebuie să ne învăluie, nu-mi îngăduie să te trimit pe uscat însoţit de escorta ce se cuvine unui ofiţer de treapta dumitale. Totuşi, corabia dumitale se află în acelaşi loc şi cei doi oameni te vor duce la ţărm în mare grabă. Dar, am uitat să te întreb: aceşti doi oameni sunt şi ei cuprinşi în învoiala noastră?

— Nu m-am despărţit de ei din copilărie şi le-ar fi foarte greu să se despartă de mine tocmai acum.

— Mă miră că o legătură atât de strânsă poată să unească două făpturi de acelaşi fel, cu o alta care se dovedeşte mai presus de ele în toate privinţele.

— Deosebirea dintre noi nu-i atât de mare pe cât s-ar crede la început: toţi suntem marinari. Mă duc să-i întâlnesc şi să le spun că de aici-nainte vor sluji sub ordinele dumitale.

Corsarul îl urmări cu privirea pe Wilder care se îndepărta. Nu părea să-l supravegheze; avea aerul că se urcase pe punte numai ca să respire unda sărată şi răcoroasă a înserării.

Cerul era senin; aceeaşi linişte domnea pe corabie; şi, în jurul tuturor lucrurilor aşezate în bună orânduială în jurul catargelor, tânărul nostru aventurier nu zări decât o singură făptură omenească. Era omul cu mantie neagră care îl primise şi care se plimba necontenit de la un capăt la celălalt al punţii. Wilder îi făcu cunoscut că vrea să coboare în barcă; îi răspunse cu un deosebit respect, ceea ce dovedea că avea cunoştinţă de gradul pe care îl primise printre ai săi.

— Îmi daţi voie să vă spun, domnule, că nimeni, oricare i-ar fi gradul, n-are îngăduinţă să părăsească

puntea la o astfel de oră fără un ordin scris al comandantului.

— Ştiu asta; eu însă am această îngăduinţă şi, de aceea îţi spun că vreau să ajung la ţărm în barca mea.

Celălalt, care îl zări la câţiva paşi în urmă pe comandant, îl privi, şi văzând că nu-i făcea niciun semn prin care s-ar fi împotrivit dorinţei lui Wilder, îi arătă acestuia locul unde se afla legată barca.

— Dar vâslaşii mei unde sunt? întrebă Wilder foarte surprins, în clipa când se pregătea să coboare.

— Să fi fugit oare?

— Cu neputinţă. Trebuie să fie pe vas, de aceea am să-i caut.

Celălalt aşteptă din nou, ca să vadă ce înrâurire puteau să aibă asupra căpitanului aceste cuvinte rostite cu atâta hotărâre. Căpitanul rămăsese în acelaşi loc, în dosul catargului. Spuse atunci că avea să-i caute şi se îndreptă spre cabine, lăsându-l pe Wilder singur; aşa credea cel puţin, dar băgă de seamă că se înşeală; corsarul ieşi din umbră şi, ca şi cum ar fi vrut să-l smulgă pe locotenent din frământarea gândurilor:

— Ce părere ai de corabia mea? zise el. Nu cred să fie alta mai uşor de mânuit şi mai sprintenă la fugă. Am numit-o *Delfinul* din pricină că zboară printre valuri şi capătă în mers toate culorile pe care le are şi acest peşte. De altfel, trebuia s-o botez într-un chip sau într-altul, şi mie nu-mi plac poreclele îngrozitoare, ca de pildă: *scuipă ghiulelele* sau *aruncătoarea de fulgere*.

— Dumneata trebuie să fii mândru că ai o astfel de corabie. A fost construită după planurile dumitale?

— În colonii n-ai să găseşti corabie sub şase sute de tone care să nu fi fost construită după planurile mele. Aceasta îi fusese hărăzită la început Maiestăţii Sale Catolice, care voia, sau s-o dăruiască Algerienilor sau să se slujească de ea în războaie; dar, după cum vezi, a trecut în alte mâini printr-o schimbare de împrejurări: cum şi de ce? E un lucru care nu merită să ne preocupe. Mulţumită câtorva modificări făcute tot după planurile

mele, bagi de seamă că astăzi e foarte bună pentru orice cursă şi niciunui marinar nu i-ar fi ruşine să slujească pe puntea unui astfel de vas.

— Frumuseţea, îngrijirea şi rânduiala care domnesc în toate părţile, m-au izbit din capul locului şi m-au hotărât să-l cunosc pe stăpân.

— Ai băgat de seamă, fără îndoială, că nu are decât o singură ancoră? Eu nu întrebuinţez nimic în zadar, vezi dumneata, şi nu fac risipă nici chiar de ancore. Aş putea, foarte bine, cu tunurile pe care le am pe bord, să-i fac să tacă pe toţi acei care mârâie în acest mic port, dar mă tem să nu-i pricinuiesc vreo zgârietură; de aceea socotesc că e mai bine să pornesc spre larg la cel dintâi prilej.

— E foarte greu să încingi o luptă atunci când n-ai putinţa să ridici un pavilion, oricare ar fi împrejurările.

— N-avem totdeauna marea sub picioare? Totuşi, pot să-ţi spun, dumitale, că, din principiu, îmi feresc catargele de greutate, ca şi funiile şi pânzele, după cum călăreţul nu-şi oboseşte calul cu care e sigur că va câştiga cursa, căci de multe ori curajul nostru are nevoie de prevedere şi de cumpătare.

— Şi când aveţi de suferit vreo stricăciune pe timp de furtună sau în lupte, unde te retragi ca să faci reparaţiile de trebuinţă?

— Reparăm şi noi stricăciunile într-un chip sau în altul, dar nu părăsim niciodată marea.

Tăcu; şi Wilder, băgând de seamă că nu se învrednicise încă de toată încrederea din partea căpitanului, nu-i mai ceru altă desluşire.

Omul cu mantie neagră nu zăbovi să se ivească în tovărăşia negrului. În câteva cuvinte îl făcu să înţeleagă starea de beţie în care se afla Fid. Wilder se înfurie peste măsură. Chipul deschis şi umilit în care căută să scuze purtarea marinarului său, care îşi uitase de îndatorire, îl încredinţa pe corsar că nu bănuise nimic din tot ce se plănuise împotrivă-i.

— Dumneata îi cunoşti foarte bine pe marinari, îi spuse

el piratului, ca să nu-l ierţi pe un astfel de ticălos. Nu e altul mai bun ca el să se urce pe funii şi să le tragă pe punte, dar trebuie să mărturisesc că e în stare să se bată cu toată lumea atunci când e vorba de sticlă şi pahar.

— Din fericire, răspunse cu nepăsare căpitanul, îţi rămâne un om care să mânuiască vâslele.

— Le voi mânui eu singur şi, dacă consimţi, fiindcă nu vreau să-i despart pe cei doi marinari, negrul va rămâne în seara asta pe puntea vasului dumitale.

— Cum vrei. De când cu hărţuiala petrecută deunăzi, avem loc în cabine pentru oricine.

Wilder îi spuse atunci lui Scipio Africanul să se reîntoarcă lângă tovarăşul său şi să-i stea în preajmă până ce-şi va veni în fire. Negrul, care nu se simţea nici el limpede la cap ca de obicei, se supuse fără nicio împotrivire.

Wilder, despărţindu-se de noii lui tovarăşi, coborî în barcă şi începu să vâslească. În câteva clipe fu departe de corabie. Atunci, privirea i se îndreptă din nou spre catarge, cu vie mulţumire. Lângă catargul din faţă, zări un om care îl urmărea cu privirea şi, cu toate că întunericul devenise de nepătruns, i se păru că recunoaşte în el pe corsarul roşu.

Capitolul VIII

Soarele ieşea din sânul apelor care înconjoară insulele Massachusetts, când locuitorii din Newport îşi deschideau uşile şi ferestrele şi se pregăteau pentru diferitele munci de peste zi, cu însufleţirea oamenilor care, urmărind cu toată priceperea împărţirea firească a timpului, ştiu să se bucure de odihnă, dar să şi îndure ostenelile. Patronul hanului la *Ancora desprinsă*, atât de grăbit să-şi închidă prăvălia de teama încăierărilor de peste noapte, era printre cei dintâi care se grăbea să-i deschidă uşile dimineaţa, înlesnind astfel putinţa oricărui trecător să se scuture de umezeala nopţii cu ajutorul băuturilor întăritoare, cunoscute în coloniile engleze sub numele de *salep, pişcă-limbă, alungă-ceaţă*.

Prin urmare, hangiul era în picioare cu noaptea în cap şi-i făcea concurenţă vecinului care se străduia să-şi atragă muşterii printr-o foarte frumoasă firmă: *La Capul lui George II*. Munca lui de fiecare clipă nu putea rămâne mult timp nerăsplătită. De îndată ce deschise uşile, clienţii începură să dea năvală în prăvălia cu înfăţişare atât de primitoare; chipul lui se îmbujora de mulţumire, în timp ce cu mâinile pipăia în tejghea banii de argint căzuţi proaspăt pe gaură.

Un străin ivit în urma celorlalţi, şi care nu-i făcuse încă cinstea cuvenită lui Bacus, sta în picioare la oarecare depărtare şi părea adâncit în gânduri. Atrase astfel privirea neguţătorului care, văzându-l atât de posomorât, ajunse la încredinţarea că un om, care şi-ar fi sorbit paharul cu rachiu de dimineaţă, nu s-ar mai fi lăsat pradă gândurilor cu atâta bunăvoinţă şi că, prin urmare, n-avea decât să intre în vorbă cu el ca să-l îndemne să-şi schimbe hotărârea.

— Iată cele mai prielnice vânturi care alungă ceţurile de peste noapte. Mulţumită acestor vânturi curăţitoare insule noastră e poate locul cel mai sănătos de pe pământ, după cum toată lumea s-a obişnuit s-o mărturisească. Dumneata, se vede, eşti străin?

— Am venit de puţină vreme, răspunse omul.

— Eşti marinar, după cum te-arată îmbrăcămintea, şi cauţi pe semne vreo corabie; pentru asta aş fi în stare să pun chiar rămăşag, – urmă hangiul zâmbind cu deplină mulţumire că făcuse atât de grabnic o astfel de descoperire. Am văzut mulţi marinari venind aici, cu aceleaşi gânduri, dar, cu toate că Newport e un oraş înfloritor, nu înseamnă că poţi găsi atât de lesne corabia de care ai nevoie. Nu ţi-ai încercat cumva norocul în capitală?

— Alaltăieri am plecat din Boston.

— Cum! Locuitorii acestui oraş atât de mândru n-au fost în stare să-ţi găsească o corabie? Sunt nişte flecari; făgăduiesc şi nu se ţin de vorbă. Eu sunt de părerea cunoscătorilor care spun că în scurt timp portul nostru va avea atâtea corăbii câte are astăzi Bostonul. Una foarte frumoasă va pleca săptămâna viitoare cu o încărcătură de cai, şi va aduce în schimb rom şi zahăr; alta a intrat în radă aseară; aşteaptă să pornească vântul ca să-şi ridice ancora, şi acum ar fi prilejul pentru un bun marinar să ceară să fie primit pe punte. Vezi dumneata acolo, în larg, o corabie de negri? N-ai decât să urci pe bord dacă vrei să-ţi schimbi banii cu o încărcătură de capete bănoase.

— Corabia care se află în strâmtoare, crezi dumneata că va porni în larg de îndată ce va începe să bată vântul?

— Fără nicio îndoială; nevasta-mea e vară cu inspectorul ţărmului şi ştiu de la el că hârtiile sunt în regulă şi că nu aşteaptă decât vântul. Trebuie să-ţi mai spun că eu am anumite socoteli cu marinarii şi de aceea nu-i pierd din ochi, căci nu pot să-mi pierd bănişorii pe vremuri atât de grele. Acest bastiment e *Carolina Regală*. Face odată pe an, cursa între colonii şi Boston şi se opreşte în Newport pentru apă şi lemne; ne lasă şi nouă câteva mărfuri, apoi se reîntoarce în Anglia sau în Carolina.

— Spune-mi, te rog, domnule, dacă e înarmat puternic, zise străinul, pe care convorbirea părea că-l însufleţeşte din ce în ce.

— Da, da, are câţiva dulăi cu gurile largi în stare să latre ca să-şi apere drepturile şi să dea de veste în acelaşi timp ivirea Maiestăţii Sale. Judy! Judy! strigă el către o tânără negresă care strângea surcele dintr-un atelier vecin, du-te şi bate cu putere la fereastra vecinului Homespun, care, în dimineaţa asta văd că doarme mai mult ca de obicei, căci niciodată n-a trecut peste şapte ceasuri în grabă de a da pe gât câteva păhăruţe.

Convorbirea se întrerupse pentru câteva clipe; negresa se duse să împlinească porunca stăpânului. Dar bătăile în fereastră nu se învredniciră de alt răspuns decât de ocările cumetrei Desirée. Aceasta, apropiindu-se de fereastră şi crezând că vorbeşte cu bărbatul ei:

— Ei bine, strigă ea cu glasul plin de mânie, nu-i deajuns, domnule, c-ai lipsit de-acasă toată noaptea, acum vii să ne trezeşti din somn, pe mine, o biată mamă nenorocită, şi pe cei şapte copilaşi ai mei? Oh, Hector, Hector, ce pildă urâtă le dai, la o vârstă atât de fragedă, devenind astfel un fel de batjocură a întregii mahalale!

— Adu-mi repede registrul cel negru, strigă hangiul către nevastă-sa, pe care ţipetele cumetrei Desirée o îndemnase să-şi arate capul la fereastră, mi se pare că

biata femeie vorbeşte de lipsa bărbatului ei de-acasă: să văd ce-mi datorează. Ei da, acest croitor şchiop îmi datorează douăzeci de franci şi şase gologani, şi asta numai pe băutura din fiecare dimineaţă şi din fiece seară.

— N-ai dreptate să te înfurii, strigă Keriale; croitorul i-a făcut un rând de haine copilului şi pentru asta...

— Taci din gură, femeie, taci din gură! zise hangiul închizând registrul pe care i-l întinse făcându-i semn să se retragă; cred că totul va fi pus în bună rânduială la timpul potrivit; cu cât faci mai puţin zgomot când e vorba de datoriile unui vecin, cu atât nu mai dai prilej de vorbă. E un adevărat meşter, domnule, urmă el, de astă dată vorbind către străin; şi, cu toate astea, nu s-a putut îmbogăţi.

— Şi, după câte spune nevasta lui, crezi că omul acesta a fost în stare să fugă de-acasă?

— Asta s-a întâmplat cu oameni mai destoinici ca el, răspunse hangiul, încrucişându-şi mâinile pe pântece cu un aer de profundă îngândurare. Noi, negustorii, care citim în adâncul sufletului clienţilor noştri, căci, după câteva pahare, nimeni nu mai ascunde nimic pentru noi, suntem datori să ştim ce se petrece în casele vecinilor. Dacă Homespun s-ar fi priceput să mai taie din limba neveste-si, aşa cum se pricepe să taie cu foarfeca, lucrurile, fără îndoială, ar fi mers mult mai bine. Dar dumneata eşti obişnuit să bei ceva de dimineaţă, domnule?

— Un mic păhăruţ din ce ai mai bun.

Hangiul îi aduse păhăruţul şi zise:

— Poate că eşti hotărât să iei masa împreună cu noi, domnule?

— N-aş zice nu, răspunse străinul, plătindu-şi băutura, din care nu sorbise decât o picătură; asta atârnă însă de desluşirile pe care le voi capătă de pe una din corăbiile care sunt ancorate în port.

— Atunci, domnule, cu toate că nu mă călăuzeşte nici un interes în această afacere, te-aş sfătui să-ţi iei o odaie

cu chirie la mine, pentru tot timpul cât vei locui în oraş. Casa mea e locul de întâlnire al tuturor marinarilor, aş putea zice, şi, fără să mă laud, aş putea să-ţi mărturisesc că nimeni nu e în stare să te desluşească mai bine decât mine în toate privinţele, fiindcă trebuie să ştii că unul e patronul firmei la *Ancora desprinsă*.

— Dumneata m-ai povăţuit să stau de vorbă cu comandantul de pe *Carolina*; crezi oare că va porni atât de grabnic cum ai spus?

— De îndată ce se va ridica vântul. Cunosc povestea acestei corăbii aşa cum îmi cunosc haina, din ziua în care a ieşit în larg. Bogata moştenitoare din Sud, fiica generalului Grayson, trebuie să se îmbarce ca să pornească spre Carolina; e însoţită de o slujitoare şi-o guvernantă, pe care-o cheamă, dacă nu mă înşel, mistress Wyllys. Sunt acum în partea de sus a oraşului, la doamna de Lacey, văduva contraamiralului de Lacey, sora generalului, şi prin urmare mătuşa fetei. Mulţi oameni spun că cele două averi nu se vor împărţi şi-atunci, acela care o va lua de nevastă pe miss Grayson, va fi un muritor bogat şi fericit.

— Dar casa doamnei de Lacey unde e?

— La o jumătate de leghe de aici. O locuinţă foarte plăcută pentru o persoană de treapta ei şi mult mai mare, te rog să mă crezi, decât toate cele pe care le vezi în jurul nostru. O poţi recunoaşte după storurile uriaşe şi după umbrarul din faţă. N-ai să găseşti în toată Europa copaci mai frumoşi ca toţi acei care împodobesc intrarea casei doamnei Lacey.

— Se poate, îngână străinul, care părea că nu mai ia parte la convorbire, cu toată însufleţirea, gândul zburându-i cu totul spre altceva; apoi, spunând că poate se va mai reîntoarce, porni de-a dreptul spre casa arătată.

Hangiul băgă de seamă şi asta îl cam puse pe gânduri; dar, în aceeaşi clipă se ivi Desirée, care ieşise val-vârtej din casă şi venea să se vaiete în faţa lui, din pricină că bărbatul ei lipsise toată noaptea de-acasă.

Cititorii au bănuit poate că străinul care legase o convorbire atât de strânsă cu hangiul nu le poate fi necunoscut. Era Wilder, care, ca să-şi aducă la îndeplinire ascunsele-i planuri, urca acum colina pe culmea căreia se afla oraşul Newport, şi se îndrepta spre clădirile cele mai de seamă.

Casa pe care o căuta nu era greu de recunoscut printre celelalte, vreo douăsprezece la număr, mulţumită unei înfăţişări cu adevărat extraordinare, în mijlocul celei mai frumoase privelişti; totuşi, ca să fie şi mai sigur că nu se înşeală, puse câteva întrebări şi îşi urmă calea, visător.

Era una din acele dimineţi frumoase şi blânde de toamnă, atât de obişnuite în acest climat: aerul proaspăt îi răcorea fruntea lui Wilder. Se simţi de-odată trezit din visare de un amestec de glasuri; mai multe persoane vorbeau repede venind către el pe acelaşi drum. Un nume îi atrase îndeosebi luarea-aminte. Trecând peste o mică ridicătură de pământ, se opri în spatele unui colţ de zid, destul de scund, de unde putea să privească spre trecători fără să fie zărit.

Zidul înconjura casa doamnei de Lacey; un umbrar câmpenesc, împodobit cu câteva săptămâni în urmă cu frunze şi flori, se ridica la oarecare depărtare de marginea drumului. De sub acest umbrar se zărea oraşul, portul, insulele Massachusetts, insulele Plantaţiilor, a Providenţei şi largul mării. Printre stâlpii umbrarului, despuiaţi în mare parte de frunziş şi de cununile de flori, Wilder zări aceleaşi persoane pe care le văzuse în ajun, pe când se afla în tovărăşia corsarului, pe acoperişul morii în ruină.

Cu toate că văduva amiralului şi mistress Wyllys se aflau înainte, Gerty Grayson nu rămăsese prea mult în urma lor. Se afla acum în dreptul lui Wilder. Zări un bătrân, încă destul de puternic, aşezat pe o piatră în marginea drumului, odihnindu-şi mădularele obosite. Răspundea la câteva întrebări ale femeilor. Capul îi era albit de ani, mâna îi tremura, sprijinindu-se într-un

baston; după îmbrăcăminte, grai, apucături, părea să fie marinar.

— Doamne, scumpă doamnă, zicea el cu glas întrucâtva tărăgănat, dar care păstra încă intonările puternice ale meseriei, noi, bătrânii lupi de mare, n-avem obiceiul să ne uităm în calendare în clipa când pornim în larg; e de-ajuns că ni se spune să pornim.

— Ah, în acelaşi chip îmi vorbea şi fostul amiral. Aşadar, voinice, dumneata crezi că o corabie trebuie să pornească la drum de îndată ce e gata de plecare, fără să cumpănească dacă vântul...

— Iată un alt marinar care soseşte la timp şi care ne-ar putea da o desluşire, strigă Gertrude cu vioiciune, ca şi cum ar fi vrut s-o întrerupă pe mătuşa ei din raţionamentele-i nautice.

Şi îl arătă pe Wilder, care tocmai atunci ieşise de după zidul grădinii.

— Ai dreptate, zise mistress Wyllys către fată.

Apoi, către tânăr:

— Ce părere ai de vremea de astăzi? întrebă ea. E prielnică pentru corăbii?

— Nu trebuie să ne încredem prea mult în vreme, doamnă, răspunse Wilder: cine-a străbătut îndelung mările fără să se fi convins de acest adevăr, nu prea are mult de câştigat de pe urma călătoriilor lui.

Era în glasul tânărului ceva atât de bărbătesc şi de blând în acelaşi timp, încât cele trei femei îl priviră cu multă bunătate. Băgară de seamă că era foarte curat îmbrăcat şi că, deşi îi erau vechi hainele, le purta cu oarecare eleganţă, cu o distincţie care te făcea să bănuieşti numaidecât că se trăgea dintr-un neam de oameni cu stare şi cumsecade. Înclinându-şi puţin capul, ca să dea dovadă că ştie să se supună regulilor politeţii, şi, deci, că-l privea cu o deosebită bunăvoinţă pe tânărul străin, cu toate că îmbrăcămintea lui simplă lăsa mult de dorit, doamna de Lacey urmă în acest chip:

— Aceste doamne vor să se îmbarce pe corabia pe care-o vezi acolo, şi care va porni spre Carolina, şi stam

de vorbă împreună, întrebându-ne din ce parte va bate vântul; dar, într-o astfel de corabie, puţin îţi pasă de vânt.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, doamnă, deoarece nu te poţi aştepta la nimic bun din partea unui astfel de bastiment, fie că vântul ar fi prielnic, fie că ar bate împotrivă.

— Sunt sigură însă că e o foarte bună corabie: a făcut drumul din Anglia până în colonii în şapte săptămâni: e într-adevăr de necrezut. Dar marinarii îşi au, cred, pretenţiile lor, ca şi ceilalţi locuitori ai uscatului. Mă ierţi dacă îi vor cere acestui cinstit bătrân părerile în această privinţă. — Ce crezi, bătrânule, despre corabia ale cărei catarge sunt cele mai înalte din port?

Bătrânul marinar se ridică şi, după ce privi îndelung spre *Carolina Regală*, zise:

— E un vas care poate bucura privirea oricărui marinar; te poţi îmbarca pe puntea lui fără nicio teamă, pe cinstea mea. Că are pânze straşnice, nu mai încape îndoială, sau eu nu cunosc nici marea nici oamenii care trăiesc în largul ei.

— Iată păreri cu totul diferite, strigă doamna de Lacey; sunt totuşi fericită când te aud spunând că se poate îmbarca oricine pe puntea lui fără teamă. Dacă marinarii privesc cu mulţumire la desfăşurarea pânzelor, călătorii nu vor altceva decât să fie feriţi de primejdie. Nădăjduiesc, adăugă ea, de astă dată către Wilder, că eşti de părerea bătrânului, domnule, cel puţin în ceea ce priveşte partea din urmă.

— Tocmai în această privinţă nu pot fi de părerea lui, răspunse Wilder.

— Mă uimeşti; acest bătrân e om încercat şi nu poate spune zădărnicii.

— Se poate întâmpla, doamnă, ca în lunga lui carieră să fi fost deseori încercat, dar mă îndoiesc c-ar mai putea să aibă şi astăzi vederea limpede. E departe de-aici până la corabie ca să ne dăm seama de adevăr; eu însă am văzut-o de-aproape.

— Şi crezi c-ar fi o primejdie dacă ne-am îmbarca? întrebă Gertrude, a cărei teamă biruise sfiala.

— Dac-aş avea o mamă sau o soră, nu le-aş lăsa să se urce într-o astfel de corabie. Într-adevăr, doamnele mele, înseamnă să te-arunci în primejdie pe puntea acestei corăbii, ceea ce nu s-ar fi putut întâmpla cu nicio altă corabie din câte-au ieşit din porturile coloniilor în toamna aceasta.

— De neînchipuit, zise mistress Wyllys. Prin urmare, nu ni s-a spus adevărul când ni s-a lăudat peste măsură această corabie. Aş putea să te întreb, domnule, pe ce anume principii se întemeiază părerea dumitale?

— Pereţii vasului sunt prea subţiri şi prea slabi, punţile prea grele ca să poată fi mânuită cârma cu uşurinţă; marginile sunt drepte ca nişte ziduri de biserică şi se ridică prea mult deasupra apei. Şi-apoi, n-are nici pânză în faţă; toată puterea vântului se adună în spate şi merge cu pupa înainte, în loc să meargă cu prora.

Wilder îşi dădu această părere cu ton hotărât şi ascultătorii i-o primiră cu supunerea oarbă a oamenilor care nu se pricep în anumite lucruri şi nu se pot împotrivi în faţa unor adevăraţi cunoscători. Cele trei femei nu prea erau desluşite în urma spuselor lui, dar, de vreme ce el vorbea de-o apropiată primejdie, doamna de Lacey, în calitate de văduvă a unui contraamiral, se simţi îndreptăţită să meargă mai departe cu întrebările.

— Dar, de la această depărtare, dumneata mai poţi vedea, domnule, şi alte cusururi în construcţia acestei corăbii, în stare să te neliniştească? Banii pe care i-am dat în vederea călătoriei acestor doamne, înseamnă că i-am pierdut într-un chip josnic.

— Sunt foarte multe, doamnă; iată ce strâmb se lasă catargul dinainte; funiile nu sunt bine prinse de grinzi, iar pânzele sunt neîndestulătoare.

— Ai dreptate, zise doamna de Lacey, îngrozită, ca şi cum ar fi priceput toate aceste amănunte tehnice. Ce nesocotinţă de neiertat! Într-adevăr, mistress Wyllys, nu-mi pot lăsa nepoata să plece cu un astfel de vas.

Privirea liniştită dar pătrunzătoare a guvernantei se aţintise asupra lui Wilder; el se întoarse atunci spre doamna de Lacey, cu aceeaşi expresie.

— Primejdia nu poate fi însă prea mare; să vedem care e părerea acestui bătrân. Crezi dumneata, prietene, că ne-am expune la o primejdie dacă ne-am îmbarca pe puntea *Carolinei* într-un astfel de anotimp?

— Pe cinstea mea, doamnă, răspunse bătrânul cu un rânjet, tânărul acesta găseşte cusururi şi neajunsuri cărora nu le mai înţeleg rostul şi care pe vremea mea erau cu desăvârşire necunoscute. Mărturisesc că nu-mi dau seama de nimic şi că n-am înţeles nici jumătate din tot ce v-a spus.

— Bănuiesc, zise Wilder, că dumneata ai părăsit marea de foarte multă vreme?

— Am umblat pe mări timp de cincizeci de ani şi nu sunt decât cinci ani de când m-am retras pe uscat.

— Prin urmare, dumneata nu vezi nicio pricină de temere? îl întrebă iarăşi guvernanta.

— Cât sunt eu de bătrân şi de hodorogit, doamnă, dacă m-ar mai primi căpitanul pe puntea acestui vas, i-aş rămâne recunoscător.

— Nenorociţii îşi caută uşurarea în mizerie prin orice mijloc, zise doamna de Lacey, privind cu înţeles spre cele două doamne; în ceea ce mă priveşte, sunt de părerea tânărului marinar, deoarece el ştie ce spune şi bag de seamă că se pricepe în meseria pe care-o slujeşte cu dragoste şi devotament.

Mistress Wyllys îl întrebă din nou pe Wilder:

— Cum se face că doi marinari sunt de păreri cu totul diferite în privinţa unui lucru de-o atât de mare importanţă?

— E un proverb, foarte cunoscut, care poate răspunde la această întrebare, zise tânărul zâmbind; dar trebuie să se ţină seamă de schimbările survenite în arta construcţiei navale, şi poate şi de îndeletnicirile diferite pe care le-avem de îndeplinit pe bord.

— Aceste două observaţii nu sunt lipsite de temei; dar

schimbările survenite în decurs de şase ani într-o meserie atât de veche, nu pot fi atât de mari.

— Iertaţi-mă, doamnă, ca să le cunoaşteţi, e nevoie de însemnări zilnice.

— Eu nu văd nimic şubred în alcătuirea acestei corăbii, repetă bătrânul. Fostul meu vrednic comandant, glumea totdeauna în acelaşi chip pe seama corăbiei lui, şi aş putea spune că n-a fost marinar mai priceput decât el în toată marina regală.

— Ai fost în slujba regelui? Şi cum se numea şeful dumitale?

— Cum se numea? Noi, marinarii, care îl cunoşteam de îndelungă vreme, îl poreclisem Timp-Frumos; căci, alături de el, aveam totdeauna vreme frumoasă şi vânt bun pe mare. Pe uscat îl numeau însă îndrăzneţul şi învingătorul contraamiral de Lacey.

— Nobilul şi mult respectatul meu bărbat făcea astfel de glume pe seama corăbiei lui! repetă, cu toată însufleţirea, doamna de Lacey.

Marinarul cu capul albit, ridicându-se de pe piatra pe care se odihnea, rosti, înclinându-se cu respect:

— Deoarece am cinstea să stau de vorbă cu nevasta amiralului meu, socotesc aceasta ca o mare bucurie a bătrâneţii mele. Am slujit şaisprezece ani pe puntea vasului pe care îl comanda şi alţi cinci ani, în escadra lui. Poate că doamna l-a auzit vorbind de catargiul şef al marelui cafas: Robert Bunt.

— Fără nicio îndoială, căci amiralului îi plăcea să vorbească cu drag de slujitorii lui credincioşi.

— Dumnezeu să-l răsplătească pentru dragostea pe care mi-a purtat-o şi cinstită să-i se păstreze amintirea. Era un ofiţer foarte bun şi care se gândea totdeauna la marinarii săi, fie că-ar fi avut de lucru printre catarge, fie înlăuntrul corăbiei.

— Acest matelot e plin de recunoştinţă pentru ilustrul său şef, zise doamna de Lacey, şi socotesc că e îndeajuns de priceput ca să-şi dea seama de trăinicia unei corăbii.

Apoi, întorcându-se spre Wilder:

— Îţi mulţumim pentru cele ce ne-ai spus, domnule, dar suntem silite să credem că dumneata exagerezi în ceea ce priveşte primejdia.

— Vă jur, doamnă, răspunse Wilder, a cărui înfăţişare părea nespus de turburată, că înseamnă să vă expuneţi la cele mai mari primejdii dacă vă îmbarcaţi pe această corabie. Şi v-aş ruga să credeţi că, dacă vă vorbesc astfel, nu sunt călăuzit de niciun gând potrivnic comandantului sau armatorilor *Carolinei*, pe care nici nu-i cunosc cel puţin.

— Nu punem la îndoială sinceritatea dumitale, domnule, credem însă că te înşeli, rosti văduva fostului contraamiral, cu un zâmbet de compătimire. Primeşte mulţumirile noastre pentru bunele dumitale intenţii cel puţin. În ceea ce te priveşte, vrednic veteran al marinei, urmează-mă. Nu se cade să ne despărţim prea în grabă: bate la uşa mea, ţi se va deschide, şi vom relua convorbirea întreruptă.

După ce îl salută pe Wilder, coborî în grădină între cele două femei. Doamna de Lacey mergea cu pasul hotărât al unei adevărate învingătoare; mistress Wyllys înainta mai domol, ca şi cum ar fi fost prada unor gânduri necruţătoare: alături de ea se afla Gertrude.

Wilder le urmări cu privirea până ce le pierdu din vedere în dosul umbrarului. Întorcându-se apoi ca să-şi descarce mânia asupra bătrânului marinar, băgă de seamă că bietul om se folosi atât de bine de timpul pe care îl avea la îndemână, încât intrase în casa nobilei femei cu mult înaintea ei, bucurându-se mai din vreme de roadele care aveau să fie răsplata măgulirilor aduse.

Capitolul IX

Wilder părăsi câmpul de bătălie socotindu-se învins, întâmplarea sau mai degrabă măgulirile bătrânului marinar făcuseră să nu izbutească şiretlicul de care se folosise, şi, nu nădăjduia să mai găsească prilejul atât de nimerit de a-şi aduce planurile la îndeplinire. Nu ne socotim câtuşi de puţin îndreptăţiţi să desluşim în amănunţime aceste planuri ascunse ale tânărului aventurier. Ne mărginim să facem cunoscute cititorilor numai faptele, aşa cum s-au petrecut.

Wilder se reîntoarse spre oraş, cu pasul domol, îngândurat şi nemulţumit oarecum. De mai multe ori, coborând în vale, se opri ca să privească îngrămădirea de corăbii ancorate în port, dar fără să-i atragă una mai mult decât alta luarea-aminte; privirea lui se aţinti apoi mai îndelung asupra corăbiei cu negri.

Era ceasul muncilor de peste zi; cântecul marinarilor se înălţa în văzduhul liniştit al dimineţii, prelungindu-se în intonări cu totul deosebite. *Carolina* fu cel dintâi vas al cărui echipaj se făcu auzit. Wilder îi zări pe marinari urcându-se pe catarge cu încetineala care contrastează atât de puternic cu activitatea pe care-o desfăşoară atunci când se simte nevoia. Ucenicii se iveau printre funiile negre şi groase; pânza catargului mic fu întinsă şi începu să se umfle la adierea vântului; era semnalul pregătitor al plecării; Wilder ştia acest lucru, îşi îndreptă din nou privirea spre corabia negrilor, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că pregătirile de pe Carolina n-aveau de ce să-l neliniştească în planurile lui pe corsarul roşu; totul rămăsese neschimbat în partea aceea, în aceeaşi neclintire, şi-ai fi putut crede că Delfinul nici n-avea echipaj şi că nu era altceva decât o zămislire a adâncimilor oceanului, sau un fel de dihanie fantastică smulsă dintre ceţuri şi furtuni. Totuşi, Wilder putu deosebi în această aparentă neclintire, câteva semne de

pregătire de-abia simţită, pe care nu le puteau înţelege decât ochiul unui marinar încercat. Cablul, în loc să formeze o linie curbă către apă, era scurt şi aproape perpendicular; toate bărcile se aflau pe mare, îngrămădite la remorcă; pânzele erau toate chitite, aşezate la locul lor; nu lipsea nicio frânghie. Vasul, cu toate că nu părea câtuşi de puţin gata de plecare, fusese totuşi pregătit în aşa chip încât i-ar fi stat în putinţă să ia orice fel de măsură la nevoie, având la îndemână mijloacele de atac sau de apărare. Pentru un om care îi cunoştea mai dinainte adevărata însemnătate, era o fiară crudă sau o reptilă veninoasă, prefăcându-se că e în prada unui somn adânc, înadins ca să-şi poată amăgi şi mai bine victima, să o poată atrage apoi, să se năpustească asupră-i şi să o sfâşie în măselele uriaşe.

Wilder clătină din cap într-un chip care te-ar fi făcut lesne să înţelegi că el îşi dă seama de această prefăcută nemişcare şi îşi urmă drumul spre oraş. Mergea de câteva minute, când simţi o uşoară bătaie pe umăr. Întorcându-şi capul, îl zări, nu fără surprindere, pe bătrânul marinar cu care nu se înţelesese într-o oarecare privinţă.

— Cu toate că ai picioarele tinere, zise el, vezi bine că tot am izbutit să te-ajung, cu toate că ale mele de-abia mă mai susţin. Te-am supărat poate cu spusele mele de-adineauri.

— Să lăsăm astea. Cred că văduva amiralului te-a răsplătit cu vreun dar pentru măgulirile de care ai făcut atâta risipă. Ai de gând să cobori povârnişul până jos?

— Da, meştere.

— Foarte bine; atunci, să mergem, prietene. Eu o iau în sus. Prin urmare, aşa cum se spune pe mare când se încheie o convorbire, vânt prielnic!

Bătrânul marinar râse în barbă când văzu că tânărul îi întoarse spatele şi începe să urce povârnişul pe care de-abia îl coborâse.

— Ah, tu n-ai cunoscut niciodată un contraamiral, rosti el urmându-şi calea cu pasul domol şi cumpănit; numai la

o astfel de şcoală poţi căpăta cunoştinţe înalte, mai cu seamă când eşti catargiul marelui cafas.

— Bătrân prefăcut şi nesuferit! îngână Wilder printre dinţi; se foloseşte de câteva cunoştinţe ca s-o amăgească pe-o femeie lesne încrezătoare, de dragul câştigului. Sunt mulţumit c-am scăpat de tine. Nemernicul e un meşteşugar al minciunii, acum când nu mai poate lucra. Mai bine să mă reîntorc, poate voi fi mai norocos ca întâia oară.

Primele cuvinte fură rostite în şoaptă; restul dialogului se petrecu lăuntric; de altfel, pe Wilder n-avea cine să-l audă. Aşadar, urca povârnişul şi căuta să-şi ia aerul unui om fără nicio treabă, în cazul când reîntoarcerea lui ar fi atras luarea-aminte a cuiva, dar se plimbă zadarnic pe sub ferestrele doamnei de Lacey: n-o zări pe niciuna dintre femei; băgă de seamă însă, după goana slugilor grăbite care duceau în braţe cufere şi legături, că se apropia ceasul de plecare; ai fi zis că doamnele se retrăseseră în cele mai dosnice odăi ca să-şi ia rămas bun şi să mai stea de vorbă, pentru cea din urmă oară, fără martori de astă dată. Era gata să plece, înciudat oarecum, când, în spatele umbrarului, auzi mai multe glasuri de femei, printre care se putea deosebi lămurit acel al Gertrudei.

— Înseamnă să te nelinişteşti în zadar, scumpă doamnă, crezând în spusele acestui tânăr marinar, zise ea către guvernantă.

— Ce vrei! Nu mă pot dezbăra de această temere superstiţioasă şi fără temei. N-ar fi fost rău însă dacă am mai fi stat de vorbă cu tânărul.

— Pentru ce? Un om dintr-o lume atât de josnică, – aceste cuvinte poate că nu îşi aveau niciun rost, – vreau să spun, un om a cărui tovărăşie nu se potriveşte câtuşi de puţin cu…

— Cu creşterea aleasă a unor doamne din lumea mare, nu-i aşa? Şi ce te face să crezi ca tânărul acesta ar fi cu mult mai prejos de noi?

— Eu n-am aceleaşi păreri ca respectabila mea mătuşă

asupra naşterii şi rosturilor oamenilor, dar ar însemna să-ţi uit lecţiile, scumpă doamnă, dacă n-aş admite că educaţia şi purtarea aleasă stabilesc o mare deosebire între oameni.

— În această privinţă ai dreptate, scumpa mea copilă, dar trebuie să-ţi spun că n-am văzut şi nici n-am auzit ceva care să mă facă să cred că tânărul marinar ar fi născut dintr-o lume de jos şi n-ar avea educaţie. Cuvintele rostite cu atâta înţelepciune ne-au dovedit dimpotrivă că avem de-a face cu un om bine crescut, iar purtările lui nu-i dezminţeau câtuşi de puţin graiul. Mi s-a părut sincer, şi asta stă în strânsă legătură cu meseria lui. Trebuie să ştii, de altfel, că tinerii din cele mai bune familii din colonii şi chiar din regatul britanic, se angajează deseori în marină.

— Dar cu gradul de ofiţer şi tânărul acesta mi s-a părut un simplu matelot.

— Nu prea ai dreptate; îmbrăcămintea lui era făcută dintr-o stofă mult mai fină şi-avea o tăietură mult mai elegantă. Marinarii din cea mai înaltă treaptă, până şi amiralii, obişnuiesc uneori să se îmbrace ca simpli mateloţi, fără vreun semn prin care li s-ar putea deosebi gradele.

— Aşadar, dumneata eşti încredinţată că poate fi un ofiţer, şi încă un ofiţer în slujba regelui?

— S-ar putea întâmpla, cu toate că nu sunt crucişătoare în port, ceea ce face ca presupunerea mea să fie şi mai puţin întemeiată. Oricum ar fi însă, nu e câtuşi de puţin o împrejurare ca oricare alta ceea ce mi-a aţâţat simpatia şi încrederea pentru acest tânăr. Am cunoscut marinari, dar am întâlnit rareori unul cu înfăţişarea atât de sinceră şi de bărbătească. Am mai băgat de seamă în apucăturile lui un amestec ciudat de ironie şi devotament şi, presupunând chiar că s-ar fi avântat în unele lucruri cu prea multă îndrăzneală, mi s-a părut că are motive temeinice ca să vorbească astfel. Gertrude, tu nu cunoşti ca mine termeni nautici, şi nu ştii poate că mătuşa ta face şi ea câteodată greşeli când

ajunge la capitolul asupra marinei...

Dar fu întreruptă de un uşor ţipăt al Gertrudei; în acest răstimp, Wilder sări peste zidul împrejmuitor ca şi cum ar fi vrut să-şi caute bastonul pierdut; bastonul căzuse într-adevăr la picioarele fetei şi din această pricină se simţise cuprinsă de fiori.

După ce îşi ceru iertare că pătrunsese astfel, în locuinţa doamnei de Lacey şi îşi ridică bastonul, Wilder se pregăti de plecare.

— Rămâi o clipă, domnule, îi spuse mistress Wyllys, al cărei glas era potolit, deşi se îngălbenise peste măsură la faţă. Ceea ce mă îndeamnă să-ţi fac această rugăminte, e părerea pe care ţi-ai dat-o mai adineaori în legătură cu vasul care nu aşteaptă decât un vânt prielnic ca să-şi desfăşoare pânzele.

— Vorbiţi de *Carolina*, doamnă? zise Wilder, care, după ce le salutase pe cele două femei, rămăsese cu capul descoperit în faţa lor.

— Aşa se numeşte, cred.

— Nădăjduiesc, doamnă, că tot ce v-am spus nu v-a pricinuit o nelinişte supărătoare şi nici vreo urmă de duşmănie împotriva acestei corăbii; pot să vă încredinţez c-a fost construită dintr-un material foarte bun şi că e comandată de un om priceput şi îndemânatic.

— Şi totuşi, ai spus c-ar însemna să ne aruncăm în calea primejdiei îmbarcându-ne pe puntea unui astfel de vas, ceea ce nu s-ar putea întâmpla cu nicio altă corabie din colonii.

— Am spus şi repet acest lucru.

— Şi pe ce se întemeiază presupunerile dumitale?

— După cât mi-aduc aminte, am dat desluşirile de trebuinţă doamnei cu care am avut cinstea să stau de vorbă vreme de aproape un ceas.

— Această doamnă nu mai e aici, domnule, răspunse guvernanta cu mândrie. Şi-apoi, nu ea urmează să se îmbarce pe corabie. Această fată, eu şi slugile noastre vom fi singurii călători pe punte.

— Vreţi, doamnă, să vă repet aceleaşi lucruri?

— Te scutesc de această osteneală, domnule, dar sunt pe deplin încredinţată că alte pricini te-au îndemnat să spui ceea ce ai spus.

— E nespus de greu pentru un marinar să vorbească despre ceea ce stă în strânsă legătură cu meseria lui fără să întrebuinţeze termeni tehnici, şi asta e o limbă necunoscută persoanelor de sexul şi de treapta dumneavoastră. N-aţi călătorit niciodată pe mare, doamnă?

— Foarte des chiar, domnule.

— Atunci, doamnă, trebuie să ştiţi că siguranţa unui vas atârnă mult de uşurinţa de a-şi menţine partea din dreapta cât mai sus, ceea ce noi numim a duce greul.

Acum, o doamnă înţeleaptă ca dumneavoastră poate înţelege ce primejdie îi aşteaptă pe călători dacă s-ar pleca de cealaltă parte *Carolina*.

— Dar aceeaşi primejdie s-ar putea întâmpla pe oricare altă corabie.

— Fără îndoială, dacă această oricare altă corabie ar avea vreo meteahnă, şi eu n-am fost martor decât o singură dată la o astfel de întâmplare. Apoi, funiile catargului din faţă...

— Sunt foarte bune, rosti un glas în spatele lor. Întorcându-şi capetele câteşitrei, îl zăriră pe acelaşi bătrân marinar care se odihnise pe piatră dincolo de zid, şi care acum, cu coatele răzimate de creştetul zidului, stăpânea cu privirea toată grădina.

— După dorinţa doamnei de Lacey, urmă el, văduva nobilului şi ilustrului meu comandant şi amiral, am fost să cercetez în de aproape *Carolina Regală*, şi aş putea să vă încredinţez prin jurământ că orice catarg e solid, iar funiile de asemeni, ca pe oricare altă corabie engleză. Mai mult chiar, scândurăria e uşoară şi solidă şi nu se pleacă spre dreapta, cum nu se pleacă zidul bisericii. Să vorbeşti de rău un lucru atât de bun, e ceva de neiertat, ca şi cum l-ai bârfi pe aproapele tău.

Bătrânul vorbea cu o impunătoare însufleţire şi părea înfuriat peste măsură, ceea ce atrase de partea lui

simpatia femeilor.

— Vezi dar, domnule, zise mistress Wyllys, că nu e chip să vă înţelegeţi în această privinţă; în care dintre amândoi ne putem încrede?

— În cel pe care bunul simţ vi-l arată vrednic de această încredere. Vă repet cu sinceritatea pentru care iau martor pe Dumnezeu, că nici mama nici sora mea nu s-ar îmbarca pe *Carolina* în urma unui îndemn din parte-mi.

— Într-adevăr, nu mai înţelegem nimic, rosti guvernanta privind-o pe Gertrude, căreia îi spuse la ureche: „Pe de-o parte, îmi vine-a crede că tânărul acesta îşi bate joc de încrederea noastră; pe de alta, seriozitatea şi sinceritatea lui mă îndeamnă să-l cred. Dar dumneata, copila mea, ce-ai de zis?”

— Ştii că sunt cu desăvârşire neştiutoare în această privinţă, răspunse Gertrude, plecându-şi ochii spre floarea ofilită căreia îi smulgea petalele; am însă mai puţină încredere în bătrân decât în tânărul marinar; nu simţi ce om bine crescut e cel din urmă?

— Mulţi oameni se folosesc de acest dar, înadins ca să-şi ducă planurile la îndeplinire. Şi-apoi, mă tem, adăugă mistress Wyllys, întorcându-se spre Wilder, că, dacă nu vei căuta să ne desluşeşti în toate privinţele, domnule, ne vom vedea silite să nu te credem, folosindu-ne astfel de prilejul plecării din radă a *Carolinei* ca să ne reîntoarcem în ţară.

— Îmi pare rău de această funestă hotărâre.

— Desluşindu-ne, înseamnă să ne faci să ne schimbăm hotărârea.

Wilder rămase pe gânduri un răstimp şi, după câteva clipe, le înşelă din nou pe cele două femei în aşteptările lor.

— Îmi pare destul de rău că neputinţa mă împiedică de a mă face mai bine înţeles, dar vă mărturisesc că primejdia vă paşte cu atâta neînduplecare după cum prin nimic nu m-aş putea îndoi că soarele luminează văzduhul deasupra capului meu.

— Atunci, domnule, vom stărui în orbirea noastră, rosti guvernanta, salutându-l cu răceală. Primeşte mulţumirile noastre pentru gândurile dumitale bune; iartă-ne însă dacă nu credem în păreri atât de şubrede. Ceasul plecării se apropie, de aceea ne vei îngădui să ne luăm rămas bun de la dumneata, cu toate că ne aflăm în casa noastră.

Wilder răspunse cu aceeaşi bunăvoinţă şi, retrăgându-se de cealaltă parte a zidului, se pomeni faţă în faţă, cu bătrânul marinar, care nu-i dădu răgaz să-şi arate nemulţumirea, deoarece intră cel dintâi în vorbă.

— Haide, frate, îi spuse el, ca un vechi prieten, ai cârmit destul într-o singură parte; întoarce pânza şi nu mai fi atât de risipitor cu şiretlicurile. Bătrâneţea te înăspreşte, mai cu seamă când ai ajuns să trăieşti cu un sfert din tot ce-ai avut, şi te vezi silit să economiseşti apa pe care-ai risipit-o săptămâni în şir spălând puntea, ca şi cum ar fi fost apă de ploaie. Părul alb aduce cu el limpezimea gândurilor şi teama de a nu te atinge când nu trebuie de încărcătură.

— Credeam, când te-am lăsat să cobori povârnişul, în timp ce eu îl urcam, c-am scăpat de tovărăşia dumitale; dar fiindcă bag de seamă că-ţi plac înălţimile, rămâi acolo unde eşti, căci eu mă reîntorc în oraş.

Bătrânul îl urmări pe Wilder cu atâta iuţeală încât acesta băgă de seamă că n-ar putea să scape de el, decât fugind cât îl ţineau picioarele; se împotrivi să ia însă o hotărâre atât de josnică. Nemulţumit peste măsură de el însuşi şi plin de ciudă împotriva nesuferitului bătrân, se simţi ispitit să-l snopească în bătaie, dar numaidecât îşi recapătă sângele rece, urmându-şi calea în linişte.

— Ai luat-o la fugă cu toate pânzele desfăcute, rosti cu neînduplecare bătrânul care se afla la doi sau trei paşi în urma tânărului, şi-a trebuit să-mi desfac şi eu pânzele din jurul catargelor ca să te-ajung. Acum îmi pari însă un om cu mai multă judecată, tinere meşter, şi trecerea peste ape va deveni mult mai uşoară mergând alături ca

doi buni prieteni. Într-adevăr, era cât pe-aici s-o faci pe bătrâna să creadă că *Regala Carolina* e un fel de vas fantomă, cum era pe vremuri *Olandezul*, osândit, pentru nelegiuirile echipajului; să rătăcească veacuri în şir pe toate mările, în mijlocul furtunilor.

— Şi ce te-a îndemnat s-o smulgi din această încredinţare? întrebă dintr-o dată tânărul.

— Ţi-ai fi putut închipui că un om care şi-a petrecut cincizeci de ani din viaţa lui pe mare, ar fi în stare să clevetească împotriva unui vas atât de nevinovat?

— Ascultă, prietene, dumneata ai trăit ca oricare alt marinar, din mâncare şi băutură.

— Cu puţină mâncare şi foarte multă băutură.

— Şi, ca toţi marinarii, ai câştigat cele de trebuinţă cu multe osteneli, prin muncă grea, primejduindu-ţi viaţa la fiecare pas în negura furtunilor?

— Vai, dumneata ştii că noi ne câştigăm banii ca nişte cai şi-i cheltuim ca nişte măgari, cum spune vechea zicătoare.

— Ei bine, eu îţi voi da putinţa să-i câştigi mult mai uşor şi să-i cheltuieşti după cum îţi va fi pe plac; vrei să m-ajuţi în câteva ceasuri? Te voi răsplăti cum se cuvine şi, dacă îmi asculţi îndemnul, nu-ţi va părea rău că m-ai slujit.

Bătrânul întinse mâna şi luă guineea pe care Wilder o scoase din buzunar.

— Nu cumva e falsă? zise el. Şi începu s-o sune pe o piatră.

— Nicicând n-a ieşit din monetăria statului aur mai curat.

Robert Bunt vârî guineea în buzunar şi, cu aerul hotărât al omului gata să facă orice:

— Ce fel de găină trebuie să fur din coteţ pentru o astfel de răsplată? întrebă el.

— Nu cer din parte-ţi nici furt nici şiretlic. E vorba numai să-ţi împlineşti o îndatorire, deoarece te cred în stare de asta. Te pricepi să ţii în mână un presupus jurnal de bord?

— Ah! fără îndoială; ai putea să juri că e cel mai adevărat la nevoie. Dumneata ai obosit batjocorind adevărul, pe care l-ai tot tras printre mâini ca pe-o funie prea tare şi-acum îmi dai mie în seamă această sarcină, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Trebuie să tăgăduieşti tot ce-ai spus în legătură cu vasul *Carolina*. Întrucât, prin şiretenie, ai fost în stare s-o câştigi de partea dumitale pe doamna de Lacey, ţi se impune să te foloseşti de înrâurirea pe care-o ai asupră-i şi să-i înfăţişezi lucrurile într-un chip cu mult mai îngrozitor decât am fost eu în stare să-l fac. Şi, ca să-ţi pot preţui cum se cuvine însuşirile, spune-mi adevărul: ai slujit vreodată sub comanda contraamiralului, bărbatul ei?

— Nu e mai puţin adevărat, pe cât mă poţi crede om cinstit şi cumsecade, că ieri, pentru întâia oară, am auzit vorbindu-se de el. Eu însă mă pricep la tot felul de născociri.

— Asta o cred. Acum, ascultă-mă; vreau să-ţi dezvălui planul meu.

— O clipă, vrednicul meu camarad, zidurile au urechi, spune lumea, după cum şi noi marinarii avem obiceiul să spunem că pupa are urechi. Cunoşti în oraş crâşma la *Ancora desprinsă*?

— I-am trecut de mai multe ori pragul.

— Nădăjduiesc că n-ai să te împotriveşti dacă va fi nevoie să i-l mai treci odată. Fiindcă eşti mult mai tânăr decât mine, pleacă cel dintâi; după ce vei trece de biserică, vâsleşte cu putere în linie dreaptă peste câteva talazuri şi-ai să ajungi la cel mai bun loc de ancorat al harnicului Joe Joram. Te voi ajunge din urmă luând-o pe la poalele colinei şi, în acest chip, socotind că pânzele vaselor noastre nu sunt la fel, vom ajunge în port cam în acelaşi timp,

— Şi la ce îmi va folosi această goană? Nu poţi face nimic fără să nu-ţi răcoreşti gâtlejul?

— Mă umileşti vorbindu-mi astfel. Vei vedea, în clipa când vei avea nevoie de mine, că ştiu să-mi fac datoria

cu prisosinţă. Dar, dacă doamnele acelea vor afla că am stat o mulţime de vreme la taină cu dumneata în mijlocul drumului, ţinând seamă că nu te prea au în ochi de bine, nu se vor mai încrede nici în mine.

— Poate că ai dreptate. Grăbeşte-te, prin urmare, să mă ajungi; n-avem o singură clipă de pierdut, deoarece sunt hotărâte să se îmbarce cât mai curând.

— N-au să se îmbarce chiar atât de curând, vorbi bătrânul, ridicându-şi palma deasupra capului ca să încerce puterea vântului; semnalul de plecare nu va fi dat decât în clipa când vântul va fi simţit că începe să zburde în largul mării.

Wilder îl părăsi şi-o luă pe drumul pe care i-l arătase tovarăşul său, care îl urmărea cu privirea, cu un aer de mulţumire şi de batjocură în acelaşi timp. Apoi, după un răstimp, bătrânul îşi iuţi pasul ca să nu zăbovească şi să n-ajungă la vreme la locul de întâlnire.

Anonim - **Queen Anne’s Revenge**

Capitolul X

Wilder, apropiindu-se de *Ancora desprinsă*, băgă de seamă că domnea o mare nelinişte într-un oraş de obicei atât de liniştit... O mulţime de femei, şi poate tot pe-atâţia bărbaţi, se adunaseră în faţa porţii lui Joram, ascultând pe un vorbitor de sex feminin care declama cu un glas atât de ascuţit şi atât de pătrunzător încât ascultătorii, chiar şi cei mai îndepărtaţi, puteau să-l audă. Cugetul tânărului aventurier îl mustra că se vârâse într-o întreprindere cu totul potrivnică bunei credinţe, şi nu ştia dac-ar fi bine să se apropie; se hotărî în cele din urmă când îl văzu pe bătrânul Robert deschizându-şi calea prin înghesuială, izbind cu coatele în dreapta şi-n stânga şi ţipând cât îl lua gura.

— Vă iau mărturie, pe dumneata, Lotter; pe dumneata, Green; pe dumneata, Wauton, striga Desirée; pe voi toţi, la urma urmei, deoarece nu mă îndoiesc că-mi veţi putea fi de mare folos; toţi laolaltă şi fiecare pentru sine, ar putea să mărturisească, la nevoie, cu mâna pe inimă, că am fost soţia cea mai credincioasă şi mai harnică a acestui om care m-a părăsit c-o droaie de copii în cârcă.

— Dar ai deplina încredinţare că te-a părăsit? o întrerupse hangiul de la *Ancora desprinsă*. Ieri a fost zi de sărbătoare; se poate întâmpla ca, în tovărăşia altora, să se fi pus la băutură şi-a adormit în casa unui prieten, fără să se fi trezit încă; îl vom vedea în curând, mai teafăr ca niciodată şi gata să mânuiască cu dibăcie acul şi foarfeca, în aşa chip încât să nu-ţi vie a crede că şi-a uns cam prea mult beregata.

— Câtuşi de puţin! Câtuşi de puţin! strigă biata nevastă a croitorului. El nu bea mult şi totdeauna s-a gândit numai la lucru. Am ajuns oare să nu mai ţin socoteală banilor pe care îi câştigă zilnic cu atâta trudă? Să fiu silită să-mi câştig singură pâinea? Dar lasă, îmi va plăti totul la reîntoarcere. Mai sunt legi în Rhode-Island şi

numai prin asprimea lor mă voi răzbuna.

Sfârşind de vorbit aceste cuvinte, ea îl zări pe bătrânul marinar care se oprise la doi paşi, şi îi spuse:

— Ascultă, prietene, dumneata care de-abia ai sosit din oraş, n-ai întâlnit cumva pe drum un nenorocit de vagabond, fugit de-acasă?

— Eu îmi mânuiesc cârma corăbiei cu destulă greutate, fără să mai scriu în jurnalul meu de bord şi neajunsurile altora şi fără să mai ţin seamă câte bărci îmi trec pe dinainte. Totuşi, de vreme ce îmi pui o întrebare, parcă mi-aduc aminte că mi-a ieşit în cale un diavol, care tocmai se târa într-un tufiş de lângă ţărm, nu prea departe de oraş.

— Şi ce fel de om era? întrebară mai multe femei, printre care se auzea glasul nefericitei Desirée, ţipând mai tare decât toate celelalte, ca un prim tenor care ţine să i se audă glasul din mijlocul corului.

— Pe cinstea mea, era un om care avea două braţe atârnate unul în dreapta, celălalt în stânga trupului, iar picioarele le avea ca toţi creştinii, dacă nu cumva unul va fi fost mai scurt decât celălalt.

— N-a fost altul decât croitorul! repetară dintr-odată mai multe glasuri.

Şi numai decât, vreo câţiva dintre ascultători, pe semne oamenii cărora Homespun le datora bani, porniră în goană spre locul arătat, în urmărirea fugarului. Desirée nu vru să-i însoţească.

— Părea el să fie un vagabond, un fugar, un pierde-vară, îl întrebă ea pe Robert.

— Pe cinstea mea, mi s-a părut un om de nimic; poartă în jurul gâtului nişte podoabe femeieşti, pe semne de furat.

— Cerule! strigă Desirée cu o groază nestăpânită, să fi fost oare colierul meu cu boabe de aur?

— N-aş fi în stare să pun rămăşag că era sau nu cu adevărat un colier.

— Nemernicul! strigă femeia spumegând de mânie. Şi, deschizându-şi drum cu coatele prin mulţimea de curioşi,

porni în fugă spre casă să vadă ce-i mai fac odraslele, dacă se joacă în linişte ori au luat-o razna prin mahala.

După ce plecă Desirée, bătrânul marinar se apropie de hangiu şi, râzând cu hohot:

— Dacă croitorul, zise el, n-a jefuit-o decât pe gaiţa de nevastă-sa, n-a făcut un păcat prea mare, căci toate mărgelele de aur pe care le purta la gât nu i-ar fi fost deajuns ca să-şi plătească trecerea către celălalt ţărm. Eu am venit mai mult ca s-o scot din fire pe această îndrăcită care pusese stavilă la intrarea în cinstita dumitale crâşmă, ca şi cum ţi-ar fi dat casa pe mâna stăpânirii. Iată c-a şi pornit în căutarea lui bărbatu-său, sau mai de grabă a colierului, şi mulţimea de gură-cască se ţine scai după ea.

— Fii binevenit, Robert Bunt! Fii de o mie de ori binevenit! Din ce nor ai căzut bătrâne camarad? Ce vânt te-a adus în portul nostru? Ce întâmplare te-a abătut spre Newport?

— Prea multe întrebări, prietene Joram, ca să-ţi pot răspunde în larg de ape; o afacere de prea mare însemnătate ca să ţi-o povestesc cu gâtlejul uscat. Să intrăm în prăvălie şi, după ce-mi vei fi umplut un pahar cu bere şi-mi vei fi pus o halcă de friptură în blid, vom putea sta de vorbă.

— Şi cine îmi va plăti băutura şi mâncarea? întrebă hangiul, împingându-l pe bătrân de umeri în prăvălie.

— Fii fără teamă, răspunse Robert, drept garanţie port în buzunar chipul Augustului nostru rege.

Şi-i arătă guineea pe care i-o dăduse Wilder; apoi, întorcându-se spre tânărul care tocmai atunci intrase pe uşă:

— De altfel, iată-l şi pe gentilomul care mi-a dat guineea şi nu e cea din urmă pe care voi avea cinstea s-o primesc de la dânsul.

Wilder se îndreptă spre odaia în care intrase Robert şi în care Joram nu-i primea decât pe cei mai preferaţi oaspeţi ai lui.

— Ai izbutit să-ţi găseşti loc pe puntea vreuneia dintre

corăbiile ancorate în port? îl întrebă hangiul pe tânărul nostru aventurier, după ce îl salută cu un fel de bunăvoinţă mai mult şovăielnică decât hotărâtă. Bag de seamă că avem mai multe braţe decât lucru.

— Poate, răspunse Wilder. M-am întâlnit astăzi de dimineaţă cu un bătrân marinar care trebuia să fie aici.

— Tăcere! zise hangiul, făcându-i semn să-l urmeze, cu o privire plină de înţeles. Puteţi mânca împreună mai în larg în odăiţa de-alături.

Wilder îl urmă pe Joram care, după ce ieşi din prăvălie, trecu printr-un gang întortocheat şi urcă o scară ascunsă ce ducea la etajul de sus. Bătu uşor în uşă.

— Intră, rosti un glas aspru şi ursuz, pe care aventurierul nostru îl recunoscu numaidecât şi care îl turbură peste măsură.

Totuşi, intrând într-o odăiţă scundă şi neîncăpătoare, nu-l zări decât pe bătrânul Robert; hangiul îi lăsă singuri; bătrânul muşca dintr-o bucată de friptură şi sorbea din paharul plin până-n gură. Îi făcu semn lui Wilder să stea pe scaunul rămas gol, apoi zise:

— Trebuie să mărturisesc că cinstitul Joram se află în bune legături de prietenie cu măcelarul lui; friptura asta de vacă are un gust minunat, parc-ar fi coadă de morun proaspăt. Ai fost prin străinătate, camarade? Pot să te numesc astfel, deoarece ne aflăm la aceeaşi masă.

— Am călătorit mult.

— Spune-mi dac-ai întâlnit vreodată un regat în care să crească atâtea pometuri, în care să găseşti atâta carne de vită, atâtea păsări şi atâtea roade ca în roditorul pământ al Americii, în care trăim şi în care, presupun, amândoi am văzut lumina zilei.

— Ar însemna să duc prea departe dragostea faţă de ţara în care m-am născut; toată lumea însă e de aceeaşi părere că Anglia ne întrece cu mult în această privinţă.

— Cine spune asta, înseamnă că nu ştie nimic; eu care am colindat cele patru părţi ale lumii şi care am hoinărit pe mare în lung şi-n lat, susţin sus şi tare că spun minciuni. Nu le îngăduie coloniştilor să aibă vreo

pretenţie în privinţa foloaselor de pe urma dărniciei patriei-mume, după cum nu-i e îngăduit ucenicului să-şi vorbească ofiţerul de rău, chiar dacă ofiţerul e de-o mie de ori vinovat. Eu nu sunt decât un biet nemernic de matelot, domnule... Care e numele dumitale, prea cinstite?

— Numele meu e Harris.

— Ei bine, domnule Harris, eu nu sunt decât un biet nemernic de matelot, dar asta nu m-a împiedicat, pe vremea când slujeam în marină, să mă gândesc la soarta nenorociţilor de colonişti. Cum! Să fii totdeauna supus unor stăpâni străini şi orgolioşi! Un ţinut atât de frumos, cu păşuni bogate, cu fluvii, râuri şi lacuri, un astfel de ţinut să fie robit pentru totdeauna? Dumnezeu nu ne-a îmbogăţit ţara decât ca să satisfacă toate capriciile, îmbuibând luxul şi nebuniile patriei-mume?

Wilder, surprins de cele ce auzea, îl privi ţintă pe bătrân, dar acesta continua să mănânce ca şi cum n-ar fi spus altceva decât ceea ce spunea de obicei, apoi se grăbi să aducă vorba despre ceea ce-l adusese.

— N-ai uitat guineea pe care ţi-am dat-o?

Bătrânul dădu la o parte friptura şi, încrucişându-şi braţele, strigă cu glas plin de mânie:

— Când numele meu a fost trecut odată în registrele unei corăbii, oricine se poate bizui pe mine; nădăjduiesc că şi dumneata ai face acelaşi lucru, nu-i aşa, domnule Harris?

— A face altfel, ar însemna o ticăloşie; te-aş ruga însă, mai înainte de a-ţi face cunoscute planurile mele, să-mi dai voie să mă uit în odaia de-alături.

— Fă ce vrei, prietene; uşa nu e nici încuiată; n-ai să găseşti acolo decât îmbrăcămintea nevestei lui Joram. Priveşte!

Wilder, după ce scotoci cu privirea în toate părţile, nu zări într-adevăr decât vestminte femeieşti. După un răstimp de gândire:

— Erai singur aici când am venit? întrebă el.

— Singur; dacă, totuşi, crezi că ne-a urmărit cineva, să

cercetăm cu luare-aminte împrejurimile, şi vai de cel care ar îndrăzni să asculte la uşă!

— O clipă! O singură întrebare: cine-a rostit cuvântul: „Intră?”

Robert Bunt, neliniştit, încurcat, la rândul său rămase pe gânduri un răstimp; apoi, izbucnind într-un hohot de râs:

— Ah, ah, te-am priceput! Dar omul nu poate vorbi, atunci când e cu gura plină, cum ar vorbi de pildă când limba îi e liberă în gură de douăzeci şi patru de ceasuri.

— Dumneata ai vorbit, aşadar?

— Dar cine altul, pentru Dumnezeu? Şi-acum, prietene Harris, dacă vrei să-mi faci cunoscute planurile dumitale, te ascult.

— După cele ce s-au petrecut azi dimineaţă, ştii, camarade, că n-am alt gând decât să le opresc pe cele două femei să se îmbarce pe puntea corăbiei *Carolina*. Pentru ce am luat această hotărâre, socotesc că nu ţi-ar sluji la nimic dacă ţi-aş spune.

— Am bănuit totul, prietene. Ai prins necaz pe armatorii de pe *Carolina Regală*, poate din pricină că nu te-au mulţumit într-o oarecare privinţă.

— Acestea sunt mijloace de răzbunare care ţi-ar conveni dumitale poate, dar care nu sunt pe gustul meu. De altfel, nici nu-i cunosc pe armatorii de pe *Carolina Regală*.

— Atunci presupun că eşti de partea celor de pe corabia negrilor şi că, fără să vrei răul duşmanilor, îţi iubeşti prietenii şi vrei să le hotărăşti pe aceste doamne să se îmbarce pe vasul dumitale.

— Câtuşi de puţin.

— Şi pentru ce oare? Corabia negrilor e solid construită, foarte încăpătoare şi vrednică să primească pe puntea ei şi pe un rege cu toată curtea lui.

— Se poate, dar mie nu-mi e pe plac această corabie.

— Cu atât mai bine; şi, fiindcă am ajuns până aici, meştere Harris, aş vrea să-ţi spun ceva în această privinţă. Sunt un bătrân lup de mare care se pricepe în

astfel de lucruri. Nu găseşti dumneata că e ceva care îţi dă de bănuit în toată înfăţişarea corăbiei care s-a oprit în larg, dincolo de port? Nu pare câtuşi de puţin să fi fost construită ca să slujească la pescuitul stridiilor sau la transportul mărfurilor dintr-o insulă într-alta.

— Şi întrucât îţi poate trezi vreo bănuială? Crezi oare c-ar fi vreo corabie de contrabandişti?

— Contrabanda e un negoţ destul de cinstit, dar nu ştiu dacă această corabie lucrează cu cinstea şi cu dreptatea. Are pe punte o baterie prea numeroasă, prea puternică, atât cât poţi judeca privind-o de la depărtare.

— Armatorii ei au vrut pe semne s-o pună în stare de-a ţine piept francezilor care mişună prin părţile noastre.

— Foarte bine; se poate să mă fi înşelat. Dar dumneata, ce părere ai, cinstitule Joram? Crezi că nimic îndoielnic nu se petrece pe puntea acestei corăbii?

Wilder îşi întoarse brusc capul şi îl zări în spatele lui pe hangiu, care intrase atât de încet încât nici nu-l auzise.

— Haide, cumetre Bunt, zise hangiul, pentru ce-i vorbeşti de rău pe aceşti cinstiţi şi cumsecade neguţători de robi? N-aş vrea, pentru faima de care se bucură marele amiral al Angliei prin partea locului, să fie bârfiţi în casa mea. Nimic îndoielnic nu se petrece pe puntea acestei corăbii.

— Atunci înseamnă că ţi s-a scurtat vederea. Într-adevăr, nu bănuieşti nimic?

— Dumnezeu să mă ferească de bănuieli! Toţi ofiţerii şi marinarii acestei corăbii sunt oameni cinstiţi, deoarece vin şi beau la mine şi plătesc cu monedă scumpă ca nişte adevăraţi gentlemeni.

— Eu spun însă că sunt nişte piraţi.

— Piraţi? Asta e un cuvânt prea greu, se împotrivi hangiul, privind spre Wilder cu un aer de neîncredere; nu-i poţi învinui pe oameni când n-ai dovezi temeinice; socotesc însă că dumneata ai motivele dumitale ca să te rosteşti cu atâta hotărâre, mai cu deosebire când îţi dai seama în faţa cui vorbeşti.

— Ştiu asta. Şi, întrucât părerea dumitale asupra

corăbiei negrilor e de prisos, lasă-ne în pace şi vezi-ţi de muşterii pe care îi zăresc intrându-ţi pe uşă.

După ce Joram ieşi pe uşă, bătrânul se întoarse spre Wilder şi reluă:

— Dumneata îmi pari surprins faţă de cele ce am spus pe seama acestei corăbii.

— Bănuielile dumitale sunt, într-adevăr, prea grele, prietene, şi-ai face bine să nu mai vorbeşti cu atâta uşurinţă când n-ai dovezi temeinice. S-au mai văzut piraţi pe coastele acestui ţinut?

— Se abate deseori prin împrejurimi corsarul roşu, care e îndeajuns de cunoscut, răspunse Robert mai mult în şoaptă şi privind în juru-i cu teamă, pe furiş, ca şi cum i-ar fi fost frică să rostească un astfel de nume mai înainte de a-şi fi luat măsurile de trebuinţă.

— Dar el nu se opreşte de obicei decât în marea Caraibilor.

— E omul căruia îi stă în putinţă să fie pretutindeni în aceeaşi clipă. Regele l-ar răsplăti cum se cuvine pe îndrăzneţul care ar fi în stare să dea pe mâna stăpânirii pe acest ticălos.

— E mai lesne să vrei decât să faci, răspunse Wilder, pe gânduri.

— Poate; eu nu mai sunt decât o zdreanţă, o piatră care tot ar mai putea sluji să despartă două drumuri la o răspântie, pe câtă vreme dumneata, ai ieşit proaspăt şi solid din şantier şi ai putea să te îmbogăţeşti dacă l-ai vinde pe corsar şi pe tovarăşii lui. Asta n-ar fi mai mult decât să-i dai dracului mai curând pe cei care sunt de mult ai lui.

Wilder, foarte mişcat, tresări, îi întoarse spatele bătrânului şi-i spuse că nu-i erau pe plac cuvintele pe care le rostise; totuşi, se simţi dator să-i răspundă:

— Dar ce te face să crezi în cele ce spui? Şi, la urma urmei, dacă presupunerile dumitale ar fi întemeiate, în ce chip ai putea să-ţi aduci planul la îndeplinire, atâta timp cât n-ai la îndemână crucişătoarele Maiestăţii Sale?

— Nu pun jurământ că aş avea dreptate, dar, dacă am

luat-o pe drum greşit, să ştii că tot pe drumul cel bun am să mă reîntorc cândva. În ce priveşte mijloacele, mărturisesc că nu mi se par atât de lesne de găsit.

— Ei, taci. Toate astea nu sunt decât păreri izvorâte dintr-un creier bătrân. Cu cât vei spune mai puţine, cu atât va fi mai bine pentru dumneata; şi-apoi, în timp ce flecăreşti fără nicio socoteală, ţi-ai uitat de treburile noastre, încep să cred că vrei să-mi schimbi linia dreaptă, aprinzând un alt far în calea vasului meu, ca să scapi de însărcinarea pentru care te-am răsplătit pe jumătate.

În timp ce Wilder vorbea astfel, chipul bătrânului se lumină; o bucurie pe care nu şi-o putea stăpâni îi licări în priviri. Tânărul ar fi băgat de seamă toate astea, dacă nu s-ar fi ridicat de pe scaun ca să se plimbe prin odaie bombănind.

— Ei bine, fie, reluă Robert Bunt, căutând să-şi ascundă mulţumirea sub masca răutăţii şi a celui mai neînduplecat egoism, recunosc că, din pricina bătrâneţii, capul mi-e gol, am visat de multe ori că plutesc în larg, pe câtă vreme eram ţintuit pe uscat. Să ascultăm deci poruncile înălţimii voastre.

Wilder, aşezându-se din nou pe scaun, se pregăti să-i dea bătrânului instrucţiunile de trebuinţă, ca să tăgăduiască tot ce spusese de bine în legătură cu apropiata plecare a corăbiei spre *Carolina*.

Monamy, Peter - **O salvă de salut de pe Royal William**

Capitolul XI

Pe măsură ce se lumina de ziuă, vântul îşi căpăta din ce în ce mai multă putere; astfel că *Regala-Carolina* urma să se pregătească de plecare. Pe vremea aceea, plecarea unei mari corăbii, într-un port american, era un lucru mult mai rar decât astăzi, când, într-o singură zi, vezi douăzeci sau treizeci de corăbii venind şi plecând. Locuitorii din Newport priveau prin urmare la pregătirile *Carolinei* fără acea nepăsare născută din obişnuinţă şi care te face, după un anumit timp, nevolnic să priveşti la plecarea fie chiar şi a unei flote; dimpotrivă, ai fi putut vedea în clipa aceea o mulţime de copii şi de gură-cască, de toate vârstele, de toate condiţiile, deosebiţi la înfăţişare, umblând forfota pe chei, ba chiar şi cetăţenii cu stare şi industriaşii, oameni de obicei atât de zgârciţi cu ceasurile lor de răgaz, îndemnaţi de curiozitate să-şi părăsească atelierele şi prăvăliile ca să vadă cum îşi înalţă pânzele o corabie.

Totuşi, răbdarea unora începu să se curme; minunata corabie, în loc să împlinească dorinţa sutelor de ochi obosiţi, sălta necontenit în jurul ancorei, înclinându-se, când la dreapta, când la stânga, sub nestatornicia vântului, ca un cal pe care îl stăpâneşti cu frâul în mână, dar care nu se dă bătut, frământă pământul cu picioarele şi vrea să pornească în goană ca să câştige cursa.

După un ceas de aşteptare, mulţimea află că un ofiţer din echipaj fusese greu rănit în urma unui accident, şi asta era de-ajuns ca să se deslușească întârzierea; zvonul de altfel, nu fu decât trecător, căci se zări ţâşnind din sabord o flacără, a cărei ivire fu numaidecât urmată de o detunătură izbucnită dintr-o gură de foc; corabia era, deci, gata de plecare.

Wilder, răzimat de-o ancoră veche, îngropată pe jumătate în pământ lângă ţărm şi slujind să strângă în juru-i funiile de la corăbiile pescarilor, urmărea cu

privirea tot ce se petrecea pe puntea vasului *Carolina*; bubuitura de tun îl făcu să tresară şi-atunci îşi aruncă în fugă privirea de-a lungul tuturor străzilor din jurul portului; un zâmbet de mulţumire îi înflorise pe buze, când, la câţiva paşi, le zări pe mistress Wyllys şi pe Gertrude, a căror îmbrăcăminte îi dau dovada că aveau de gând să se îmbarce.

Această ivire neaşteptată acoperi obrazul tânărului cu un nor, aşa cum norii acopăr pe cer dintr-odată lumina soarelui; se bizuise pe cuvântul bătrânului marinar care, îl încredinţase că nu va da greş. Dar şiretenia acestuia, îndeajuns de grosolană de altfel, nu izbutise. Blestemă în şoaptă, dar din adâncul sufletului, neghiobia unei astfel de tovărăşii şi căută să se ferească de ochii celor două femei, dar nu putu să scape, cu toate astea, de privirea pătrunzătoare a guvernantei care, trecând pe lângă el, îi dădu dovada că aveau de gând să se îmbarce.

— Vezi că nu ne-am schimbat câtuşi de puţin planul pe care ni l-am luat cu toată hotărârea.

— Aş dori, doamnă, să nu vă pară rău în urma unei astfel de îndrăzneli.

După un răstimp de gândire, mistress Wyllys se apropie şi mai mult de tânăr şi, ca să nu fie auzită de nimeni, îi spuse în şoaptă:

— Mai e încă vreme: desluşeşte-ne, ce te face să stărui în îndărătnicia dumitale şi n-avem decât să plecăm cu vasul următor. Cu toate că, în ceea ce mă priveşte, îmi vine a crede că vrei să-ţi baţi joc de neştiinţa şi temerea unor femei, o pornire străină de mine mă îndeamnă să te ascult.

— Să-mi bat joc de neştiinţa şi temerile dumneavoastră, doamnă? într-o împrejurare atât de ciudată, nu mi-ar trece câtuşi de puţin prin minte să petrec pe seama unei femei, şi cu atât mai mult pe seama dumneavoastră.

— Dumneata mă uimeşti din ce în ce mai mult; nu-mi pot lămuri o astfel de purtare din partea unui străin; spune-mi ceva, limpezeşte această stare de lucruri, ca să

pot avea dreptul să stau de vorbă cu părinţii tinerei mele eleve.

— V-am mărturisit totul.

— Atunci, fără să vreau, trebuie să cred că pricini temeinice, bune sau rele, te îndeamnă să te exprimi într-un chip atât de misterios. Dacă intenţiile dumitale sunt bune, îţi mulţumesc; dacă sunt rele, te iert. Adio.

Se despărţiră ca doi oameni care îşi dau seama că n-ar avea de ce să se duşmănească.

Wilder, mult mai hotărât şi mai recules de astă dată, rămase, ca şi pân-atunci, răzimat de ancoră, de unde putea s-audă o convorbire care se legase la câţiva paşi. Doamna de Lacey îşi împovăra nepoata cu îndemnul şi poveţele cele mai înţelepte. Sfârşind, îi spuse:

— Şi acum, scumpa mea copilă, cată să nu stai pe punte când vei vedea că marea e înfuriată; ţine seama de tot ce se va petrece neobişnuit în juru-ţi pe drum, ca să-mi povesteşti totul la întoarcere, în amănunţime; te las în paza valurilor Oceanului şi în seama unei fiinţe mai puternice decât el: Dumnezeu care ţi-a dăruit zilele. Să nu-ţi reaminteşti nimic din tot ce-ai auzit rostindu-se pe seama pretinselor cusururi ale Carolinei; bătrânul marinar, care a slujit sub comanda contraamiralului, nobilul meu soţ, m-a încredinţat că nu e nimic adevărat din toate astea.

— Nemernicul! îngână Wilder.

— Cine-a vorbit? întrebă doamna de Lacey. Dar, neprimind niciun răspuns, reluă: catargul din mijloc se poate întâmpla să nu prea fie atât de solid, dar, la nevoie, marinarii se pricep să-l înconjoare cu funii, legându-l de celelalte mai mici. I-am scris în această privinţă căpitanului. Când vei avea nevoie de ceva, să cauţi să stai de vorbă cu el, să-l strigi pe nume; îl cheamă d. Nicholls, deoarece numai ofiţerii care au primit o însărcinare din partea Maiestăţii Sale Britanice au dreptul la titlul de căpitan. Dumnezeu să te aibă în pază; îngrijeşte-ţi sănătatea; scrie-mi de câte ori vei avea prilejul; cată să stai de vorbă cu tatăl tău despre mine;

să-mi povesteşti în amănunţime ce-ai avut de îndurat de pe urma balenelor pe care le-ai întâlnit în cale.

Atunci avu loc despărţirea şi, nu se scursese nici cel puţin un minut, când se auzi vaietul vâslelor dedesubtul corăbiei care îi aducea pe puntea *Carolinei* pe călători.

Wilder asculta plescăitul apei, când simţi că-l bate cineva pe umăr; surprins de această familiaritate, îşi întoarse capul şi zări în preajma-i un tânăr cam de vreo cincisprezece ani; era Roderick, ucenicul corsarului.

— Ce vrei? îl întrebă el.

— Îţi aduc ordine, îi răspunse Roderick.

— Ordine? repetă Wilder în bătaie de joc; şi trebuie respectată autoritatea care se foloseşte de astfel de trimişi?

— E o autoritate căreia e primejdios să i te împotriveşti, răspunse cu hotărâre ucenicul.

— Adevărat? Atunci arată-mi scrisoarea, ca să nu săvârşesc cumva vreo greşeală fără să-mi dau seama. Aştepţi şi răspuns?

Acestea zicând, Wilder rupse plicul scrisorii pe care o avea în mână şi, ridicându-şi privirea ca să vadă dacă ucenicul îi va răspunde, băgă de seamă că nu mai era lângă el.

Iată ce cuprindea scrisoarea:

„Un neajuns întâmplat căpitanului corăbiei Regala Carolina, gata de plecare, îl face neputincios de a-şi împlini îndatorirea; totuşi, corabia urmează să-şi înalţe pânzele fără nicio întârziere. Stăpânul nu e câtuşi de puţin dispus să dea comanda ofiţerului ajutor. Dacă ai hârtii prin care poţi dovedi că eşti priceput şi ai purtări alese, cată şi stai de vorbă cu cei interesaţi, care, mai de mult chiar, au auzit vorbindu-se de dumneata şi sunt dispuşi să te primească la conducere; te caută. Dacă această scrisoare ajunge la timp, grăbeşte-te. Să nu te surprindă sprijinul misterios pe care îl întâmpini. Am mai mulţi slujitori devotaţi decât bănuieşti, datorită unui singur fapt: aurul e galben, cu toate că eu sunt

Roşu”.

Semnătura şi cuprinsul acestei scrisori nu-i lăsau lui Wilder nicio îndoială în privinţa autorului. După ce îşi mai aruncă odată privirea în juru-i, sări într-o barcă şi ajunse pe puntea *Carolinei* înaintea călătorilor. Îşi deschise drum prin mulţimea curioşilor care se înghesuiau, ca de obicei, în jurul catargului gata să-şi înalţe pânza, şi ajunse în mijlocul unui cerc de bărbaţi neliniştiţi şi îngrijoraţi din pricină că nu ştiau ce soartă va avea corabia. Pân-atunci nu se gândise încă la ciudata şi neaşteptata întreprindere de care îşi lega viaţa; acum era prea târziu ca să mai dea înapoi, şi, să renunţe la o hotărâre, ar fi însemnat să lase loc la cele mai grele bănuieli.

— Unde e armatorul *Carolinei*? întrebă el.

— Casa noastră e cosemnatară, răspunse un om liniştit şi nepăsător, cu chip şiret, care, după îmbrăcăminte, părea să fie neguţător.

— Am aflat că aveţi nevoie de un ofiţer încercat.

— Când ai depus o încărcătură de preţ pe puntea unui vas, se înţelege că ai nevoie numai de ofiţeri pricepuţi şi îndemânateci, şi mă mândresc că *Regala-Carolina* nu e lipsită de un astfel de om.

— Dar mi s-a spus că aveţi nevoie de cineva care să-l înlocuiască pe căpitan pentru câtăva vreme.

— Îmi închipui că dumneata n-ai venit aici cu intenţia de a-ţi lua pe umeri o sarcină atât de grea, fără să fi adus dovezi temeinice în ceea ce priveşte priceperea şi cunoştinţele dumitale.

— Nădăjduiesc că aceste hârtii vor aduce dovezi cu totul mulţumitoare.

Şi, rostind astfel, tânărul îi întinse neguţătorului două scrisori deschise.

Acesta, citind cele două scrisori, care nu erau altceva decât nişte certificate, îl privea din când în când pe deasupra ochelarilor pe individul despre care era vorba.

— Tinere, zise el în cele din urmă, acestea sunt într-adevăr mărturii sănătoase şi îmbucurătoare, care se

învrednicesc cu atât mai mult de încredere cu cât ne vin din partea a două case atât de cunoscute: Spriggs-Boggs şi Hammer-Hacket; le cunosc şi le preţuiesc nespus de mult.

— Nădăjduiesc că nu mă veţi învinovăţi de îndrăzneală dacă mă folosesc de recomandările lor.

— În niciun chip, domnule Wilder, să n-ai nicio grijă, nimeni nu poate fi socotit îndrăzneţ atunci când îşi caută de lucru. Fără oferte de vânzare sau de cumpărare, mărfurile noastre s-ar prăfui în prăvălie şi noi n-am avea niciun câştig. Pricepi însă că, oricât ar fi de bune certificatele dumitale, noi nu putem lăsa pe punte un loc vacant numai de dragul de a ţi-l oferi dumitale.

— Mi s-a spus că stăpânul acestei corăbii a fost greu rănit...

— A fost rănit, fără îndoială, rosti neguţătorul cel şiret, aruncându-şi privirea cu o clipire plină de înţeles spre cei din apropiere care ar fi putut să-l audă; a fost rănit, dar fără să fie silit din această pricină să părăsească vasul. Ah, e un om atât de priceput Nicolas Nicholls!

— Atunci nu-mi rămâne decât să-mi cer iertare că v-am făcut să vă pierdeţi un timp atât de preţios, zise Wilder, salutându-i şi pregătindu-se de plecare.

— Nu fi atât de grăbit, tinere, nu fi atât de grăbit. Ca să ajungem la o înţelegere ne trebuie mai mult timp decât ne-ar trebui ca să ridicăm o pânză; se poate întâmpla ca dumneata să ne fii de folos, fără ca totuşi să fii numit căpitan. Ţii mult la acest titlu?

— Puţin îmi pasă de nume, de vreme ce voi căpăta încrederea şi autoritatea trebuincioasă.

— Ah, cu atât mai bine! Vorbeşti ca un tânăr plin de înţelepciune care ştie să facă deosebirea între nălucire şi realitate. Totuşi, trebuie să ştii că leafa stă în strânsă legătură cu titlul; dacă ar fi să rânduiesc lucrurile după capul meu în toată această afacere, te-aş mulţumi cum nu se poate mai bine, dar nu sunt altceva decât un mijlocitor.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de leafă: înainte de

toate, doresc o slujbă.

— O vei avea; nu trebuie să te-aştepţi însă la cuvinte de laudă din parte-ne, nici la îndemnuri cu privire la o singură călătorie, nici la dreptul de a-ţi impune anumite foloase pe puntea vasului printr-un nou transport de mărfuri, deoarece avem destule; de asemeni, să nu te-aştepţi la un loc de prea mare cinste, deoarece nu te primim decât în urma recomandării acestor două case de mare încredere, Spriggs-Roggs şi Hammer-Hachet. Totuşi, te rog să te bizui pe bunăvoinţa noastră. Nu-mi mai rămâne decât să te întreb în ce chip am putea avea încredinţarea că dumneata eşti omul despre care se vorbeşte în aceste hârtii.

— Nu e de-ajuns că eu le-am scos din buzunar?

— Altădată, asta ar fi o dovadă mulţumitoare; azi însă suntem siliţi să ne luăm cele mai aspre măsuri, deoarece vezi bine că războiul pustieşte toată ţara; ar fi fost nevoie să se adauge la aceste scrisori şi unele amănunte în legătură cu îndeletnicirile dumitale; înţelegi că o casă ca a noastră porneşte la drum înarmată cu toate prevederile; devenim într-o oarecare măsură un fel de chezaşi ai dumitale.

— Ah, domnule Ball, vă rog să fiţi liniştiţi în această privinţă, rosti un glas dintr-un grup vecin, aş putea să vă întăresc cu jurământ identitatea acestui tânăr.

Wilder, surprins, întoarse capul şi îl recunoscu, uimit peste măsură, pe hangiul de la *Ancora desprinsă*, care se răzleţise din mulţime, cu o înfăţişare foarte liniştită şi cu o hotărâre care ar fi fost în stare să-i câştige până şi pe judecătorii unui tribunal; aştepta răspunsul neguţătorului care sta încă la îndoială.

— Acest tânăr a locuit în casa dumitale, zise în cele din urmă neguţătorul, şi-ai putea să aduci mărturie că-şi plăteşte cinstit datoriile şi că nu ţi-a pricinuit nicio pagubă; foarte bine; eu însă mai am nevoie de un act pe lângă aceste hârtii.

— Eu nu ştiu de ce fel de act mai ai dumneata nevoie, răspunse hangiul cu aceeaşi linişte în glas şi ridicându-şi

mâna în semn de nepricepere, dar dacă jurământul unui om de încredere îţi e de-ajuns, dumneata care eşti magistrat, n-ai decât să-mi spui în ce chip trebuie să jur, şi-o fac fără şovăire.

— Asta nu, asta nu; cu toate ca sunt magistrat, nu te pot sili să depui un jurământ care n-ar fi nici în formele legii şi nici impus de împrejurări; dar ce ştii dumneata despre acest tânăr?

— Ştiu că nu veţi putea găsi în toate coloniile un marinar mai bun la vârsta lui; poate că unii vor avea multă experienţă, dar nici unul nu-l poate întrece în hărnicie, în îndemânare şi în cumpătare mai cu seamă.

— Prin urmare, dumneata eşti încredinţat că tânărul e omul despre care se vorbeşte în aceste două scrisori?

Joram, după ce străbătu cu privirea cele două certificate, zise:

— Nimic nu e născocit din tot ce se spune aici, domnule Ball, dar au uitat să vorbească aici despre îndrăzneala cu care a scăpat de la înec vasul *Nancy*, în apropiere de Hatteras, şi cum a făcut să treacă nevătămată corabia *Peggp*, fără ajutorul cuiva, prin strâmtoarea Savanuals. Eu care am fost martor, după cum bine ştiţi, am putut să-mi dau seama de aceste două isprăvi, atât de grele şi atât de primejdioase; mă interesează îndeosebi acest bastiment, vecine Ball, – căci, cu toate că dumneata eşti bogat, iar eu sărac, suntem totuşi vecini; mă interesează îndeosebi acest bastiment, zic, şi asta din toată inimă, deoarece nu s-a oprit niciodată la Newport fără ca întregul lui echipaj să nu-mi calce pragul prăvăliei şi să nu-mi lase câteva piese sunătoare pe tejghea; altfel, n-aş mai fi urcat pe punte ca să-mi iau rămas bun.

Sfârşind de rostit aceste cuvinte, Joram făcu să-i sune în buzunar câteva piese de argint şi de aur, al căror neastâmpăr sunător nu fu câtuşi de puţin neplăcut urechilor neguţătorului. Se priviră zâmbind, ca doi oameni mulţumiţi de legăturile lor prieteneşti cu vasul *Carolina*.

Un neguţător luându-l pe Wilder de-o parte, căută să intre în vorbă cu el în privinţa angajamentului şi îi făcu cunoscut că stăpânul corăbiei îşi frânsese piciorul şi era silit să rămână în cabină cel puţin o lună; Wilder trebuia prin urmare să îndeplinească sarcina de căpitan.

După aceste orânduieli, cosemnatarul părăsi corabia, mulţumit că fusese atât de îndemânatec şi atât de cumpătat, împlinindu-şi astfel datoria cu prisosinţă faţă de tovarăşii săi. Totuşi, îngrijorat ca totdeauna când era vorba de interesele lui, îl puse pe hangiu să-i făgăduiască pe cuvânt de cinste că-i va da un act semnat de el, prin care avea să întărească tot ce spusese pe seama lui Wilder; Joram făgădui fără şovăire, dar mai târziu nu-şi mai ţinu această făgăduiala, socotind, după o îndelungă chibzuială şi o serioasă amintire a lucrurilor, că nu ştia mare lucru despre tânărul cu pricina.

E de prisos să zugrăvim neorânduiala, neastâmpărul, urările de sănătate, cuvintele de despărţire, îmbrăţişările fără sfârşit, care nu mai conteniră timp de zece minute înainte de punerea în mişcare a corăbiei atât de fericite sau atât de nenorocite mai degrabă, tocmai fiindcă îşi luase călători pe punte.

Un anumit soi de oameni, nu se hotărăsc să părăsească puntea unui vas gata de plecare decât cu cea mai mare greutate, aşa cum se desprind lipitorile singure de pe trupul bolnav, după ce s-au îmbuibat peste fire; aceştia sunt neguţătorii, crâşmarii, oamenii de afaceri. Marinarii, a căror atenţie e împărţită între poruncile căpitanului şi cuvintele de bun-rămas rostite de prieteni, strigă uneori la întâmplare şi uită să mânuiască funiile, pe care le cunosc destul de bine.

Cu toată această neorânduială, la care se adăuga un vuiet surd şi supărător, toţi străinii de pe puntea vasului *Carolina* se retraseră în afară de pilotul însărcinat să mânuiască pânzele până-n larg, şi Wilder putu să guste în voie această privelişte atât de plăcută unui marinar, aceea de-a avea o punte liberă şi un echipaj priceput la

mânuirea funiilor.

Capitolul XII

După ce îşi dezvălui intenţiile faţă de pilot, Wilder se retrase într-un loc de unde putea să cerceteze în amănunţime întreaga rânduială a corăbiei ce-i fusese dată în seamă de-abia de câteva clipe, şi să se gândească la norocul ce dăduse peste el într-un chip atât de îmbucurător şi atât de neaşteptat.

Carolina era un bastiment care putea fi în acelaşi timp şi plăcut şi de folos, şi care părea să aibă cele mai bune pânze; catargele îi erau de asemeni solide, puntea îngrijită cu deosebită luare-aminte, echipajul harnic, hotărât, încercat; ce putea să dorească mai mult?

Marinarii, sub ordinele pilotului, erau pe-atunci ocupaţi să tragă cablul ancorei; Wilder îi îmbărbăta, întrebuinţând unul din acele strigăte care sunt de obicei un îndemn pentru întregul echipaj. Glasul lui hotărât, puternic şi sonor, găsi ecou în inimile acestor oameni cumsecade, care tresăriră ca nişte adevăraţi fugari când aud semnalul de plecare, şi fiecare, după ce privi îndelung spre noul comandant, păru să fie mulţumit de el. Wilder, mulţumit şi el la rându-i de acest mic succes care îi prevestea noroc pentru viitor, se reîntoarse către locul unde avea să întâlnească privirea liniştită şi visătoare, dar nespus de uimită, a doamnei Wyllys.

— După părerea pe care-ai mărturisit-o în legătură cu primejdia ce ne-ar ameninţa pe puntea acestei corăbii, îi spuse ea cu răceală şi oarecum în bătaie de joc, nu m-aş

fi aşteptat să te văd ocupând aici un loc care impune o atât de grea răspundere.

— Aţi ştiut, fără îndoială, doamnă, răspunse tânărul, că un mare neajuns i s-a întâmplat comandantului.

— Ştiam asta; şi am aflat chiar c-a fost înlocuit cu un alt ofiţer; totuşi, înţelegi foarte bine că sunt destul de mirată când văd că acel ofiţer eşti dumneata.

— Convorbirea noastră v-a îndemnat poate să vă faceţi o părere greşită în privinţa celor ce voi fi în stare să fac ca marinar, dar să nu fiţi îngrijată, deoarece...

— Sunt pe deplin încredinţată că dumneata eşti un bun marinar; poate că numai primejdiile prea mari te-ar împiedica să-ţi dovedeşti însuşirile. Vei fi alături de noi tot timpul cât vom pluti pe ape, sau ne vei părăsi când vom fi departe de ţărm?!

— Voi rămâne pe puntea corăbiei până la sfârşitul călătoriei.

— Îmi vine-a crede că primejdiile care te neliniştеau sunt acum mult mai neînsemnate în ochii dumitale, întrucât nu puteai bănui că vei lua parte la ele odată cu noi.

— Sunteţi nedreaptă în această privinţă, răspunse Wilder cu căldură, privind spre Gertrude care se apropia în fugă de guvernanta ei şi care până atunci ascultase convorbirea de la oarecare depărtare; sunt în stare să fac orice, numai să vă ştiu ferite de primejdie, pe dumneata şi pe eleva dumitale.

— Această copilă îţi va rămâne recunoscătoare pentru tot devotamentul ce-i vei arăta, zise mistress Wyllys, părăsind tonul de constrângere pe care îl întrebuinţase pân-atunci; mă încred în bunăvoinţa dumitale, cu toate că judecata mă îndeamnă să mă îndoiesc. Dar corabia are nevoie de îngrijirile dumitale şi nu vreau să-ţi răpesc din timpul atât de preţios; vom avea deseori prilejul să cumpănim dac-ai ţinut cu adevărat să ne fii de folos.

Cele două femei se retraseră într-un colţ, de unde puteau să vadă orice mişcare, şi nimic nu le scăpa de sub ochi. Ancora fiind ridicată, marinarii începură să

desfăşoare pânzele. Wilder luă şi el parte la această muncă destul de grea, cu un fel de chinuitoare nerăbdare; în acelaşi timp, supraveghea sporul la lucru, după poruncile date de pilot.

Pânzele căzură una câte una de pe catarge, de la cele mai înalte până la cele mai de jos; alte pânze erau legate în sfori dintr-o parte în alta; nu rămase în apă un singur capăt de funie care să fi stânjenit mişcările, şi corabia, împinsă de vânt, se îndreptă spre îmbucătura strâmtorii. Din partea opusă, o barcă mică, vâslită de un copil, era încă legată de *Carolina*; Wilder întrebă a cui era şi un maistor i-l arătă pe Joram care, în clipa aceia, urca pe punte dinlăuntrul corăbiei, după ce-şi pusese în rânduială socotelile cu un datornic. Apropiindu-se de Wilder, îi spuse:

— Ei bine, căpitane, iată un târg încheiat cum se cuvine; nădăjduiesc că veţi zăbovi prea mult în larg; vântul va începe să bată chiar din astă seară şi, îndreptând pânzele spre Montauch, veţi ajunge curând dincolo de uscat.

— Cât timp va ţine călătoria, după părerea dumitale? întrebă Wilder pe hangiu, mai mult în şoaptă, ca să nu fie auzit de nimeni.

Joram lăsă atunci să i se zugrăvească pe chipul, de obicei liniştit şi nepăsător, o expresie de şiretenie şi de răutate, şi răspunse, apropiindu-şi un deget de nas:

— N-am jurat eu în faţa cosemnatarului?

— Într-adevăr, şi trebuie să-ţi mărturisesc că nu mă aşteptam la una ca asta, deoarece...

— Şi desluşirile pe care i le-am dat în privinţa dumitale? Ah, eu sunt omul care nu stau pe gânduri când e vorba de-o afacere bună. Pe vremurile astea grele, trebuie să găseşti mijlocul de a câştiga prin muncă şi cinste un ban, mai cu seamă când ai copii. Eu nu sunt omul care să-mi leg viaţa de porniri zadarnice, atunci când un prieten are nevoie de mine, şi să nu vreau să depun un jurământ în hatârul lui, ocrotindu-l cu cea mai largă bunăvoinţă.

— Dumneata te învredniceşti de toată lauda în privinţa acestui lucru, şi tocmai de aceea vei ajunge departe, zise Wilder cu dispreţ şi dezgust, dar uiţi ce te-am întrebat: cât timp vom pluti pe mare?

— Aş putea eu, un biet hangiu, să-i spun căpitanului acestei corăbii din care parte va bate vântul? Căpitanul Nicholls, care acum stă întins în cabină, făcea tot ce voia din acest bastiment; cu atât mai mult dumneata, care eşti un om foarte priceput, vei şti să-l faci să te ştie de frică. M-aştept, s-aud într-o bună zi că ai ajuns un căpitan strălucit şi că faci cinste jurământului pe care nu l-am precupeţit spre binele dumitale.

Wilder blestemă din adâncul sufletului chibzuita stăpânire de sine a acestui nemernic, cu care se vedea silit deocamdată să aibă oarecare legături de prietenie; băgă de seamă c-ar fi însemnat să încurce lucrurile dac-ar fi dezvăluit mai pe larg planurile corsarului. Încercă totuşi marea cu degetul, pentru cea din urmă oară.

— Corabia şi-a luat vânt şi n-avem timp de pierdut: scrisoarea pe care am primit-o azi dimineaţă nu cumva ţi-a fost cunoscută?

— Mie, căpitane Wilder? Crezi dumneata că eu sunt plătit de cei de la poştă ca să citesc scrisorile lumii, să ştiu câte scrisori au sosit în Newport şi câte pleacă?

— Ai putea totuşi să-mi spui dacă voi fi urmărit numaidecât, sau dacă va fi nevoie să-mi opresc corabia în larg, dintr-o pricină sau alta?

— Întrebările dumitale mă uimesc, căpitane Wilder; dumneata, marinar, să ceri sfaturi unui om de uscat, unui hangiu! După cât mi-aduc aminte, va trebui s-o iei mai întâi spre miazăzi, până ce vei trece de insule; atunci vei ţine seamă de curenţi şi de bătaia vântului ca să te fereşti de prăpastie.

— În direcţia vântului! strigă pilotul cu glas hotărât către matelotul de la cârmă. În direcţia vântului, ca să nu trecem pe lângă corabia negrilor.

Wilder şi Joram tresăriră în aceeaşi clipă, ca şi cum numele acestei corăbii misterioase ar fi avut darul să

trezească spaimă; căpitanul zise către hangiu, arătându-i barca legată în spatele *Carolinei*:

— Dacă n-ai de gând să ne ţii tovărăşie, domnule Joram, atunci ar fi timpul să ne părăseşti puntea.

— Trebuie, trebuie să vă părăsesc, cu toată plăcerea pe care-aş avea-o să călătorim împreună; vânt bun, călătorie bună, reîntoarcere grabnică. Adio.

Funia fu desprinsă şi barca, luând o direcţie cu totul alta decât aceea pe care-o urma *Carolina*, se îndreptă spre chei. Wilder o urmări cu privirea, când auzul îi fu din nou izbit de glasul pilotului care striga:

— Mai departe de corabia negrilor: nu pierde o şchioapă.

— A negrilor? îngână tânărul, făcând câţiva paşi pe puntea bastimentului, de unde putea să vadă mai lesne ce se petrecea dincolo. E greu să o poată întrece în fugă.

Fără să-şi dea seama, se apropie alături de mistress Wyllys şi de Gertrude; aceasta din urmă, răzimată de balustradă, privea spre corabia negrilor.

— Mă găseşti poate curioasă şi oarecum ciudată, dragă mistress, zise ea către guvernantă în clipa apropierii lui Wilder, dar aş fi vrut mai bine să călătoresc pe puntea acestui frumos bastiment de cât pe dărăpănătura *Carolinei*.

— Nu ştiu dacă suntem mai mulţumite şi mai ferite de primejdie aici. De multe ori însă te înşeli: pilotul a numit de două ori corabie de negri această punte pe care o admiri cu atâta însufleţire.

Mica insulă care se află în faţa portului fusese lăsată în urmă şi o foarte mică distanţă despărţea *Carolina* de corabia negrilor; Wilder, care cunoştea îndrăzneala corsarului, fără ca totuşi să-i fi cunoscut planurile, se temea ca nu cumva să-i vie gust să se năpustească în aceeaşi clipă asupră-i. Ce s-ar fi făcut fără tunuri, fără niciun fel de pregătire, în faţa unui duşman atât de temut şi atât de bine pregătit? Fortul nu mai putea fi întrebuinţat şi vasul şi-ar fi luat drumul spre larg împreună cu prada, sub ochii uimiţi ai întregului Newport,

mai înainte de a se fi tras o singură descărcătură.

Chinuit de neastâmpărul acestor gânduri şi îngrijorat să nu-şi vadă într-o singură clipă înfrântă autoritatea de proaspăt căpitan, aventurierul nostru cercetă cu privirea puntea vasului vecin.

Nu descoperi nimic care să-l fi îndemnat să presupună că această corabie ar fi avut de gând să se năpustească asupră-i ori să-şi schimbe direcţia; rămânea învăluită într-o linişte adâncă dar primejdioasă, în mijlocul funiilor şi al catargelor; nu se zărea pe punte decât un singur marinar, aşezat la capătul unei pânze joase şi care părea că repară o înnăditură de funii; era aşezat în partea spre care vâslea *Carolina*; şi Wilder îşi închipui că-i pândea ca să arunce o cange între frânghii, ca să apropie cele două vase. Hotărî să înlăture un astfel de plan şi să nu înlesnească prilejul unei întâlniri atât de primejdioase, şi-i spuse pilotului să vâslească întrucâtva şi împotriva vântului decât să treacă prea în apropiere de corabia negrilor, căci numai astfel putea să se îndepărteze.

— Fii liniştit, căpitane, răspunse pilotul, cu atât mai mândru de activitatea lui cu cât n-avea să dăinuiască mult timp; nu-ţi fie teamă de nimic, eu cunosc aceste locuri cum nu cunoşti dumneata Oceanul; să economisim timp şi drum şi să trecem cât mai pe-aproape de corabia negrilor ca să-i putem lua înainte dacă i-ar trece prin minte să plece.

— Dar vezi că pânzele nu sunt încă umflate de vânt, domnule, zise Wilder; dacă te izbeşti de cealaltă, cine plăteşte stricăciunile?

— Eu, răspunse pilotul cu încăpăţânare; nevastă-mea e în stare să astupe găurile pânzelor.

— Cu toate cuvintele tale de prisos şi cu toată lăudăroşenia, ai să m-arunci în braţele vrăjmaşului. Haide, toate pânzele în bătaia vântului!

— Toate pânzele în bătaia vântului! repetă pilotul, care, acum mai cu seamă, simţea neputinţa din ce în ce mai necruţătoare de a-şi duce planul la îndeplinire. Puţin mai într-o parte: corabia cealaltă are un cablu pe care îl

va arunca drept înaintea noastră. Asta e ceva cu totul împotriva obiceiurilor marinăreşti şi nu putem trece înainte. Îl voi chema pe căpitanul celeilalte corăbii în faţa judecăţii.

— Ce spune acest nemernic? întrebă Wilder, apropiindu-se de proră, de unde putea să cerceteze mai bine starea de lucruri.

Zări într-adevăr un cablu uriaş care biciuia apa ca şi cum ar fi fost gata să se întindă şi bănui numaidecât că, înarmat într-ascuns cu acest cablu, corsarul se pregătea în fiece clipă să-şi statornicească cea mai priincioasă cale ca să poată trage asupra *Carolinei* dac-ar fi vrut să se apere. Cu toate că echipajul *Carolinei* nu bănuia nimic din adevăratele intenţii ale celuilalt, nu fu însă mai puţin surprins şi nu zăbovi să-şi strige nemulţumirea în clipa când zări cablul întins ca o piedică în cale-i.

— Înainte! Treceţi peste cablu! strigă Wilder.

Pilotul îi împlini porunca, dar fără pricepere, şi *Carolina* se îndreptă spre una din coastele celeilalte corăbii, ca şi cum ar fi vrut s-o taie în două. Mistress Wyllys pricepu numaidecât în ce primejdie groaznică se aflau.

— Avem pricini să ne temem de ceva, domnule? îl întrebă ea pe Wilder, căutând să-şi ascundă neliniştea faţă de Gertrude.

— V-am prevestit, doamnă, că vasul *Carolina* nu e dintre cele mai bune, răspunse tânărul cu un zâmbet amar care li se păru o neagră proorocire celor două femei.

— Pentru ce, întrebă iarăşi guvernanta, pentru ce marinarii de pe puntea celuilalt vas nu fac o mişcare de aşa fel ca să nu cădem de-a dreptul în coasta lor? Nici nu se arată cel puţin ca să preîntâmpine un astfel de neajuns.

— Presupun că-i vom vedea mai curând decât credeţi. Orice s-ar întâmpla însă, căutaţi să fiţi cât mai aproape de mine.

Marinarii nu mai ştiau pe cine s-asculte: la poruncile pilotului nesocotit şi îndrăzneţ rămâneau nemişcaţi ca

nişte statui, strigând unul către altul să facă cutare sau cutare lucru şi mărginindu-se fiecare să privească cu mâinile în sân la cele ce se petreceau în juru-i, fără să ia vreo măsură. În cele din urmă, se făcu auzit un glas hotărât şi impunător:

— Tăcere pe bord! Luaţi-l pe acest nemernic de pilot; aruncaţi-l într-o barcă fără zăbavă, ca să se reîntoarcă pe uscat.

Cei doi locotenenţi îl ridicară pe pilot în braţele lor puternice şi, cu toate că se împotrivea, îl aruncară, fără nicio altă pregătire în barcă.

— Coborâţi pânzele, strigă iarăşi Wilder şi schimbaţi mersul corăbiei!

Această a doua poruncă fu împlinită cu atâta neşovăire şi cu atâta tragere de inimă, încât aproape numaidecât, *Carolina*, îndepărtându-se de corabia negrilor, se opri; vântul slăbind şi clocotul valurilor năpustindu-se pe alte căi, se văzură siliţi să arunce ancora. Primejdia unei ciocniri era astfel înlăturată, mulţumită priceperii şi ochiului ager al lui Wilder.

Totuşi, aceeaşi linişte şi aceeaşi nepăsare domneau pe puntea corăbiei negrilor; niciun vuiet nu se făcea auzit, niciun cap nu se ivea în vreo deschizătură; marinarul aşezat în spatele catargului, repara mai departe la funia înnodată. Wilder băgă de seamă însă că acolo se petrecea ceva într-ascuns, pe care nimeni nu-l putea bănui: corabia se întorcea într-o parte pe nesimţite, în aşa chip ca să poată cădea drept în coasta *Carolinei*, cu gurile de foc îndreptate asupră-i, gata să fie descărcate în acelaşi timp.

Willem van de Velde, cel tânăr - **Salvă de tun**

Capitolul XIII

C*arolina* se afla, în urma coborârii pânzelor, la o depărtare cam de zece stânjeni de corabia negrilor. Scăpându-se de pilot într-un chip atât de grabnic, Wilder îşi luase asupră-i o mare răspundere, căci dacă, la ieşirea din port, li s-ar fi întâmplat vreun neajuns, corabia n-ar mai fi avut putinţa să ajungă în larg şi el însuşi s-ar fi învrednicit atunci de cea mai grea pedeapsă. Cititorul îşi va da seama pentru ce, mult mai târziu; căci numai teama de asprimea legilor îl îndemnase să ia o hotărâre atât de îndrăzneaţă; rezultatul neşovăielnic al acestei măsuri fu să concentreze pe puntea vasului toată luarea-aminte pe care, cu câteva clipe mai înainte, o împărţise între *Carolina* şi cele două femei; apoi, când văzu că, pentru un răstimp cel puţin, se restabilise liniştea în juru-i, căută să se apropie de mistress Wyllys care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra *Delfinului*; ea însă fu cea dintâi care îi spuse lui Wilder.

— Această corabie trebuie să aibă un echipaj cu totul neobişnuit şi foarte misterios; parcă te simţi ispitit să crezi c-ar fi un fel de vas-fantomă.

— E un bastiment de negoţ, îngrijit cum nu se poate mai bine şi înzestrat cu un echipaj minunat.

— Dar nu cumva m-am înşelat adineauri, când mi s-a părut că cele două corăbii erau cât pe-aici să se ciocnească?

— Aţi avut dreptate să vă temeţi de o ciocnire; acum însă ne aflăm în afară de orice primejdie.

— Asta numai datorită priceperii dumitale. Văzând cât eşti de îndemânatec, avem dreptul să nu ne mai temem de niciun fel de primejdie de-aici înainte, cu toate că ne-ai făcut să credem altfel.

— Ştiu, doamnă, că purtarea mea vi se pare întrucâtva de neînţeles; dar...

— Ai vrut să glumeşti pe seama unor femei prea încrezătoare; acum, bineînţeles, ţi-ai dat seama că se cuvine din parte-ţi mai multă ocrotire faţă de nişte firi atât de slabe ca ale noastre, care ne îngrozim fără niciun temei.

— Vă încredinţez din nou, pe cinstea mea, că sunteţi ameninţate de tot felul de primejdii pe puntea *Carolinei*, şi pe un astfel de vas nu le-aş fi lăsat să urce nici pe mama, nici pe sora mea.

— Cuvintele dumitale sunt cu totul deosebite de firea şi buna dumitale credinţă; nu le văd sprijinite pe niciun fel de judecată, şi cu toate astea purtările dumitale mă îndeamnă să am o nemărginită încredere în dumneata. Şi-apoi, trebuie să-ţi mărturisească că liniştea care domneşte pe puntea corăbiei negrilor mă îngrozeşte fără să-mi dau seama de ce. E oare firesc ca un echipaj să rămână cu desăvârşire nepăsător, adormit chiar, după cât se pare, atunci când primejdia îl ameninţă de aproape?

— Nu, doamnă.

— De asta nu m-am îndoit o singură clipă; căci nu sunt pe de-a-ntregul străină de cele ce stau în strânsă legătură cu meseria dumneavoastră, atât de nobilă şi atât de îndrăzneaţă. Dacă ne-am fi ciocnit cu vasul lor, crezi oare că echipajul nu s-ar fi ivit pe punte?

— Bănuiesc că nu.

— Această nepăsare ar fi fost atunci prilej de temeri şi mai mari. Vreunul dintre marinari a avut cumva legături cu oraşul de când au ancorat în port?

— Da, doamnă.

— Mi s-a spus c-a fost văzută, nu departe de Newport, o corabie cu flamuri îndoielnice spânzurate de catarg; că mai multe vase au fost capturate; că marinarii şi călătorii au fost asupriţi groaznic în vara trecută. S-ar crede că faimosul corsar roşu, obosit de atâta goană de-a lungul coastelor coloniilor spaniole, a început să dea târcoale prin marea Caraibilor.

Wilder nu răspunse; ochii lui, îndelung aţintiţi asupra

guvernantei, se plecară parcă ruşinaţi, în cele din urmă; s-ar fi zis că aşteaptă să fie din nou întrebat. Mistress Wyllys, după un răstimp de gândire, adăugă:

— De altfel, acest negoţ cu sclavi e cât se poate de josnic, ca să nu-ţi vie a crede că *Delfinul* ar fi în stare să săvârşească cele mâi groaznice lucruri; dar, să ne reîntoarcem la presupunerile dumitale.

— Le menţin doamnă, dar fără să le pot desluşi; intenţiile mele faţă de dumneavoastră au fost bune şi sincere; cu atât mai rău dacă voi fi spus adevărul.

— Dar prezenţa dumitale nu micşorează întrucâtva primejdia?

— Primejdia poate fi micşorată, dar nu înăbuşită.

Pân-atunci, Gertrude ascultase această convorbire fără să-i fi dat prea multă însemnătate, dar, auzind aceste din urmă cuvinte, ea se întoarse numaidecât spre Wilder şi îl întrebă, cu un zâmbet fermecător care ar fi fost în stare să smulgă mărturia de pe buzele celui mai neînduplecat dintre oameni:

— Nu ţi s-a îngăduit o desluşire, domnule?

Tânărul comandant şovăi, poate mai mult ca să aibă răgaz să privească chipul nevinovat al aceleia care îi vorbea decât să se gândească la cele ce trebuia să răspundă.

— Sunt încredinţat, zise el în cele din urmă, că nu m-arunc de bună voie în prăpastie dacă vă voi spune adevărul.

— Fii liniştit, răspunse mistress Wyllys; orice s-ar întâmpla, numele dumitale nu va fi pomenit.

— În ceea ce mă priveşte, nu mă tem câtuşi de puţin, doamnă; dacă mă bănuiţi în această privinţă, înseamnă să mă umiliţi.

— Nu te-am putea socoti vrednic de umilinţă, zise în grabă Gertrude, dar temerile ne privesc numai pe noi.

— Atunci va trebui să vă smulg de sub povara îngrijorării, chiar dacă...

Dar fu întrerupt de cele câteva cuvinte pe care unul dintre locotenenţii le spunea celuilalt, şi privirea lui se

aţinti din nou asupra *Delfinului*.

— Echipajul corăbiei negrilor a început să bage de seamă că nici vasul lor nu prea se găseşte în starea de a fi ţinut sub pahar, strigă locotenentul, destul de tare ca să fie auzit de tovarăşul, care se afla în partea opusă.

— Într-adevăr, răspunse cel din urmă, când au băgat de seamă mişcarea, marinarii au binevoit să se arate la faţă: ei rămân şase luni pe punte şi o lună în cabine, ca soarele din Groenlanda.

Această batjocură stârni, ca de obicei, hohotul de râs al marinarilor; fiecare mai avu câte ceva de spus, dar cu ton mult mai scăzut, din respect faţă de superiori.

Wilder privea înainte cu luare-aminte spre Delfin. Matelotul, urcat într-o vreme pe catarg, coborâse, şi-un alt marinar, înainta cu toată hotărârea, spânzurat de acelaşi catarg, cu o funie groasă în mână. O singură aruncătură de ochi îi fu de-ajuns lui Wilder ca să-l recunoască în el pe Fid, trezit acum cu totul din beţie şi mergând pe bârna, groasă numai de-un lat de palmă, cu uşurinţa cu care ar fi mers pe uscat. Chipul aventurierului nostru care, cu o clipă mai înainte, părea înseninat de încredere, se posomori numaidecât. Guvernanta, băgând de seamă că se schimbase cu desăvârşire la faţă, reluă cu mare grabă convorbirea întreruptă.

— Ai spus că ne vei smulge din ghearele primejdiei, chiar dacă…

— Chiar dacă va trebui să-mi dau viaţa, doamnă, dar fără să-mi fi călcat cinstea în picioare.

— Gertrude, rosti cu răceală mistress Wyllys, să ne retragem în cabina noastră; domnul urmează să-şi bată joc de noi; ar cam fi timpul să încetăm cu astfel de glume.

Cele două femei îl salutară într-un chip ceremonios pe Wilder şi se despărţiră. În privirea lor se putea citi mai mult dojana decât deznădejdea.

În timp ce echipajul se străduia să înnoade funiile, robotind în marginea punţii, tânărul căpitan se retrase în

spatele vasului şi rămase sprijinit de o bârnă, cu chipul ursuz şi îngândurat. Un plescăit de vâsle îl făcu să se plece peste marginea punţii; zări una din acele bărci mici pe care le întrebuinţează pescarii în golfurile şi scobiturile cu prundul ridicat de pe coastele Americii. Nu era mai departe de trei sau patru metri de bastiment; un singur om vâslea şi părea adâncit în truda pescuitului.

— Pentru ce te apropii prea mult de pupă? rosti cu asprime Wilder, care la început se temuse de cine ştie ce vizită turburătoare; nu cumva ţi-ai pus în gând să-mi vânezi cârma? De ce nu te îndrepţi spre golf, unde se găsesc peşti din belşug, căci asta te-ar răsplăti îndeajuns pentru osteneală!

— Osteneala îţi e totdeauna răsplătită atunci când peştele îţi cade singur în plasă, răspunse pescarul care de îndată ce-şi întoarse capul, descoperi ochiul şiret şi chipul bărbos al bătrânului Robert Bunt, nume pe care şi-l împrumutase ticălosul bătrân, de care cititorul îşi aduce poate aminte.

— Cum! După ce mi-ai aruncat batjocura în faţă, mai ai îndrăzneala să-mi ieşi în cale, şi încă la depărtare de câţiva paşi.

— Tăcere, nobile căpitan, tăcere! îl întrerupse Bunt, ducându-şi un deget la buze; nu e nevoie ca întregul echipaj să audă convorbirea noastră. Întrucât crezi că te-am supărat?

— Întrucât, ticălosule? Nu te-am plătit ca să le hotărăşti pe cele două femei să nu se urce pe puntea vasului *Carolina*?

— E adevărat că mi-am împlinit numai o parte din îndatorire; dar nici dumneata nu mi-ai mai dat guineea făgăduită.

— Ţi-am făgăduit-o drept răsplată pentru binele pe care trebuia să mi-l faci, iar nicidecum ca să-ţi baţi joc de mine.

— Pe cinstea mea, îmi închipuiam că n-ai să mi-o dai, şi de-aceea am lăsat lucrurile baltă.

— Eşti un nemernic! Ai început un lucru pe care nu l-ai

dus nici cel puţin până la jumătate, cum îmi juraseşi.

— Dar n-am urcat eu povârnişul până în pragul casei nobilei văduve a amiralului? Asta înseamnă c-am făcut mai mult de jumătate din ceea ce trebuia să fac, căci pentru un biet bătrân ca mine ar fi fost mai uşor să născocească o minciună decât să urce nişte cărări atât de întortocheate şi-atât de prăpăstioase. Prin urmare, mi-am făcut datoria mai mult de jumătate, odată ce am ajuns în faţa văduvei, şi m-am hotărât, primind din partea-i o oarecare răsplătire, să renunţ la jumătatea neplătită încă din ceea ce îmi făgăduiseşi.

— Ticălos! strigă Wilder cuprins de furie, nici vârsta nu te va scăpa de pedeapsa pe care-o meriţi. Repede, apropie-ţi barca şi urcă-mi-te pe punte! Puneţi mâna pe acest bătrân mizerabil! Am de gând să mă răfuiesc cu el.

Locotenentul, căruia îi fusese adresat acest ordin, coborî, în mai puţin de-o clipită, într-o şalupă, împreună cu alţi patru marinari şi începu să vâslească fără răgaz ca să-l ajungă pe Robert Bunt. Acesta, îndoind mânuirea vâslelor, se îndepărtă cam la vreo douăzeci de stânjeni de corabie; aici se opri şi începu să râdă cu hohot. Locotenentul nu-l slăbi însă; bătrânul porni atunci în linie dreaptă spre *Delfin*; când îi ajunse în spate, dispăru ca prin farmec.

Locotenentul şi cei patru oameni se reîntoarseră mai mult îngroziţi decât înciudaţi.

— Îl cunoşteai mai dinainte pe omul din barcă? îl întrebă locotenentul pe Wilder.

— Prea puţin; ştiu însă că e un ticălos.

— Nu mă miră; se vede că e o odraslă a dracului.

— N-aş putea să pun temei pe-o astfel de rudenie; dar nu mă îndoiesc că nu prea e grea povara cinstei pe care într-o bună zi va fi silit s-o arunce în mare. Cum se face că v-a scăpat?

— Dumitale îţi e mai lesne să ne pui această întrebare, decât ne-ar fi nouă ca să-ţi putem răspunde. Mai întâi, cu toate că nemernicul e bătrân şi cu capul alb, îşi gonea barca cu o iuţeală de-ai fi crezut că pluteşte într-o coajă

de nucă; apoi, cu toate că nu ne luase cu mult înainte, când a trecut de cealaltă parte a corăbiei, om şi barca au dispărut ca prin minune şi echipajul mi-a spus că nici nu l-a văzut cel puţin.

— Ai stat de vorbă cu echipajul negrilor?

— Vreau să spun cu un singur matelot, căci, în afară de el, n-am mai zărit pe nimeni; el însuşi mi s-a părut adormit; e o corabie leneşă, care trebuie să-i fi costat pe armatori mai mulţi bani decât ar putea să câştige vreodată.

— Se poate; dar să lăsăm asta. Desfăşoară câteva pânze şi fii gata să pornim la drum mai înainte de a se fi înnoptat, dacă vântul ne va fi prielnic.

Locotenentul şi echipajul se aşezară cu râvnă pe lucru, iar Wilder întorcându-se spre mistress Wyllys, care ieşise pe punte în clipa când îi auzise pe ceilalţi marinari c-au pornit câţiva în urmărirea bătrânului pescar:

— Călătoria noastră, zise el, începe cu o oarecare prevestire.

— De câte ori îmi spui, cu firea dumitale de neînţeles, dar şi cu sinceritatea de care faci dovadă în fiece clipă, c-am făcut rău când ne-am îmbarcat pe puntea acestei corăbii, îmi vine să te cred, dar, în acelaşi timp, mă faci să nu mai am încredere în dumneata când îmi vorbeşti de anumite semne prevestitoare şi de tainice ameninţări care întrec ori ce închipuire.

— Oameni la scripete! Ridicaţi ancora, să ne folosim de vânt în preajma plecării! strigă Wilder cu tonul care ar fi vrut parcă să spună: Dacă eşti atât de hotărâtă, doamnă, vei avea în curând prilejul să-ţi arăţi îndrăzneala. Haide, repede! Să ajungem în larg mai înainte de-a fi înnoptat!

Ancora fu ridicată, pânzele se umflară; corabia, înclinându-se într-o parte, păru că salută oceanul mai înainte de-a fi pornit la drum. Atunci se auzi şuierând printre funii vântul totdeauna plăcut la urechea matelotului, şi valul înspumat începu să se spargă de prora *Carolinei*, care, după câteva clipe, se afla la o mică

depărtare de puntea *Delfinului*. Wilder socotea că va ieşi în larg fără să fie luat în seamă; se înşela cu toate astea, căci un om sprinten, îmbrăcat în uniformă de ofiţer de marină, se urcă pe un catarg şi începu să-şi fluture bereta în semn de rămas bun. Wilder recunoscu ochiul pătrunzător, chipul şi trăsăturile corsarului.

— Crezi dumneata că vântul va bate numai în aceeaşi direcţie, domnule? întrebă corsarul cu glas tare.

— Cred, domnule; e prea puternic ca să se schimbe.

— Un marinar prevăzător e dator să-şi grăbească ieşirea în larg, căci mi se pare că vântul bate dinspre Antile.

— Cred că se va reîntoarce spre miazăzi?

— Da, dar i te poţi împotrivi cu uşurinţă.

Carolina trecuse cu mult înaintea prorei *Delfinului*, şi corsarul o salută pentru cea din urmă oară în semn de despărţire.

— E cu putinţă ca un astfel de om să facă negoţ cu sclavi? strigă Gertrude în clipa când cei doi marinari îşi încheiară convorbirea.

Guvernanta nu-i răspunse, deoarece căzuse pe gânduri şi nu-şi mai dezlipea ochii de pe corabia negrilor; Gertrude, apucând-o cu dragoste de mână, mistress Wyllys se trezi ca dintr-un vis şi vorbi, cu un zâmbet ciudat, ca în prada unei rătăciri:

— De câte ori două corăbii sunt prea aproape una de alta şi fac o mişcare pripită, îmi aduc aminte de lucruri de demult; acest om care s-a ivit pe puntea Delfinului, trebuie să fie o făptură neobişnuită.

— Da, prea neobişnuită, într-adevăr, pentru un neguţător de robi.

Mistress Wyllys se întoarse spre Wilder pe care îl simţise aproape, şi rosti:

— Omul acesta e căpitanul vasului?

— Da, doamnă.

— Îl cunoşti?

— Ne-am întâlnit o dată.

— Numele lui?

— Ştiu că are un singur nume: căpitanul vasului negrilor.

— Gertrude, să intrăm în cabină; când vom fi departe de uscat, domnul Wilder va avea bunătatea să ne dea de veste.

Wilder se închină în semn de încuviinţare şi cele două femei părăsiră puntea.

Carolina era pe cale să pornească spre larg şi, ca să nu mai piardă vremea în zadar, tânărul marinar dădu cele mai înţelepte îndrumări. Totuşi, mai bine de o sută de ori privi pe furiş spre corabia misterioasă pe care o lăsa în urmă. O vedea pururi nemişcată şi, după fiecare nouă aruncătură de privire, îşi grăbea rânduielile pe punte, punând să se ridice pânzele făcute încă sul în jurul catargelor.

Strădania şi priceperea lui fură încununate de izbândă; *Carolina* porni în largul Oceanului cu o iuţeală pe care nu i-o cunoscuse nimeni pân-atunci; peste puţină vreme, uscatul dispăruse într-o parte; în cealaltă nu se mai zăreau decât insule albăstrii şi, în neclintirea unui orizont posomorât, spre miazănoapte şi apus, câteva linii care nu erau altceva decât coastele continentului american.

Cele două femei, îndemnate să vină să-şi ia rămas bun de la uscat îi văzu pe ofiţeri însemnându-şi punctul de plecare. Odată cu înserarea, Wilder se urcă pe cel mai înalt dintre catarge, înarmat cu ocheanul. Îl ţinu câtăva vreme îndreptat spre Newport şi, coborând, păru mai liniştit şi mulţumit de sine, căci un zâmbet de neobişnuită încredere îi flutură pe buze.

Poruncile lui, date cu chibzuită hotărâre, cu limpezime şi chiar cu voioşie, erau împlinite fără cârtire, şi marinarii cei mai bătrâni mărturiseau, văzându-şi de treburi, că niciodată *Carolina* nu-şi înălţase pânzele cu mai multă dibăcie; locotenenţii îşi făcură cercetările de trebuinţă şi încuviinţară în totul spusele marinarilor.

La bord, toţi ajunseră la încredinţarea că o călătorie începută cu atâţia sorţi de izbândă, avea să sfârşească într-un chip cu totul mulţumitor.

Soarele, coborând în apele Oceanului, aruncă o pulbere de lumină peste necuprinsul asupra căruia, în scurtă vreme, se întinseră pânzele de întuneric ale nopţii.

Capitolul XIV

Primul cart de peste noapte nu aduse nici o schimbare pe puntea *Carolinei*. Wilder se întâlnise cu cele două femei, arătând un aer de mulţumire de care nu se desparte niciodată un ofiţer de marină când a rămas cu încredinţarea că şi-a smuls corabia din ghearele primejdiei, neajuns de care nu scapă lesne cât timp se află în preajma uscatului. Nu le mai vorbi de altă primejdie ce-ar fi putut să-i ameninţe, şi încercă dimpotrivă, să le şteargă din amintire orice urmă de îngrijorare. Mistress Wyllys se încrezu în toate sforţările lui de-a le împrăştia neliniştea din suflete şi, cine n-ar fi auzit convorbirea petrecută cu câteva ceasuri mai înainte, i-ar fi putut lua, pe aceşti trei oameni, adunaţi la cina de seară, drept nişte călători încrezători pe deplin în izbânda finală a călătoriei.

Totuşi, guvernanta îl privea încă din când în când, cu un aer de nelinişte şi de rătăcire, pe tânărul aventurier şi străduinţa acestuia de a pune capăt îngrijorării, nu putu s-o smulgă pe de-a-ntregul din neastâmpărul gândurilor chinuitoare.

Gertrude simţea o bucurie fără margini; pe măsură ce corabia se lăsa târâtă de furia năprasnică a vântului, i se părea că s-apropie din ce în ce de scumpul ei părinte.

Wilder se arăta în ochii femeilor cu totul altul de cum fusese pe uscat; cu toate că în convorbire întrebuinţa sinceritatea-i obişnuită oricărui marinar, dovedea prin spusele lui că era un om bine crescut care nu întrece niciodată marginile bunei cuviinţe.

Un ceas de convorbire pe o corabie face mai mult, aproape în orice împrejurare, când e vorba să se câştige simpatiile şi să se apropie sufletele, decât toate reuniunile pline de un fel de stânjenire şi de-o anumită sfiiciune, ce domnesc pe uscat. Rob al nemărginirii, omul pricepe mai bine că fericirea lui atârnă de semeni şi că

nu e făcut să trăiască singur. Primejdiile împărtăşite, fac să se nască o comunitate de interese; fiecare, în faţa unei astfel de primejdii, simte că soarta vecinului e şi a lui; egoismul intră într-o oarecare măsură în acest fel de prietenie născută fără de veste, trebuie s-o mărturisim; dar niciuna dintre persoanele despre care e vorba nu putea fi învinuită de egoism. Îşi uitaseră cu desăvârşire de ciudăţenia începutului acestei prietenii; sau, dacă cele două femei îşi mai aminteau din când în când de cele petrecute, amintirea nu-i putea fi decât favorabilă lui Wilder, mulţumită devotamentului fără margini pe care li-l arătase.

Bătură opt ceasuri şi glasul răguşit care-i strigă pe punte pe cei ce urmau să stea de veghe, făcuse să se audă alt strigăt prelungit, mai înainte ca cei trei meseni să fi băgat de seamă că se înnoptase.

— Un sfert din noapte, zise Wilder zâmbind; aţi băgat de seamă, doamnele mele, că noi marinarii nu prea întrebuinţăm glasuri armonioase în truda noastră de fiece clipă. Ea le pare cu atât mai nesuferită celor pe care suntem siliţi să-i trezim din somn şi să-i chemăm la corvoada de peste noapte. Somnul e cea mai blândă şi cea mai scurtă bucurie a bietului matelot; dar, pe de altă parte, e poate cel mai primejdios tovarăş al căpitanului.

— Şi pentru ce ţi s-ar părea dumitale somnul mai primejdios decât celorlalţi marinari? întrebă mistress Wyllys.

— Pentru că am drept perină răspunderea.

— Poate că eşti prea tânăr, domnule, ca să îndeplineşti o sarcină atât de grea?

— O astfel de trudă te îmbătrâneşte înainte de vreme.

— Dar atunci, pentru ce n-o părăseşti? întrebă cu vioiciune Gertrude.

— S-o părăsesc! Dar atunci ar însemna să mă lipsesc de aerul pe care îl respir.

— Şi e mult de când te afli pe mare?

— Mi se pare chiar că m-am născut în larg de ape.

— Ţi se pare? Dar atunci nu-ţi cunoşti temeinic locul

naşterii! întrebă guvernanta.

— Cele dintâi amintiri ale mele sunt strâns legate de Ocean, şi-aproape că nici nu îndrăznesc să spun că aş fi avut vreo legătură cu uscatul.

— Educaţia dumitale dovedeşte însă că ai avut cel puţin fericirea să cazi pe mâini vrednice şi înţelegătoare.

— Da, fără îndoială, răspunse Wilder, care un răstimp îşi acoperi obrajii cu mâinile, adăugând apoi cu un zâmbet: Şi-acum, am datoria să-mi împlinesc cea din urmă sarcină de peste zi. Voiţi, doamnă, să mergeţi pe punte ca să vedem dacă noaptea ne va fi prielnică? Dumneavoastră aţi mai străbătut marea şi aş fi fericit să vă cunosc părerea asupra timpului.

Mistress Wyllys luă braţul ce i se oferi şi, urmat de Gertrude, urcară câteşitrei scara în linişte şi se opriră în dosul catargului din spate.

Noaptea nu era cu desăvârşire întunecată, dar nori deşi şi negri acopereau din când în când strălucirea lunii; totuşi, de ici de colo, câte-o luminiţă tot mai izbutea să străpungă valul, însemnându-i creştetul. Un vânt puternic sufla dinspre răsărit; corabia tăia în mers un val de spumă străpuns de fulgere argintii. Apoi, în apropiere de scânteierea lunii, o altă lumină tainică şi supranaturală se ivea; ai fi zis că e un crepuscul tare îndepărtat.

Cele două femei rămaseră câtăva vreme într-o reculegere plină de admiraţie; guvernanta rosti către Wilder:

— Frumoasele privelişti ale Oceanului ar trebui să te bucure peste măsură. Ele te răsplătesc pentru o lună de vreme urâtă.

— Da, doamnă, astfel de privelişti sunt neînchipuit de frumoase; aş dori însă ca vântul să-şi schimbe întrucâtva direcţia, iar norii să ne îngăduie să privim limpezimea cerului.

— Dar corabia înaintează cu destulă iuţeală şi nu cred că vom zăbovi prea mult în larg.

— Se poate întâmpla, doamnă, răspunse Wilder pe

gânduri. Apoi, întorcându-se spre locotenent: Domnule Earing, e prea mult vânt pentru pânza de colo; strânge-o; dacă vântul va bate numai dinspre răsărit, va trebui să desfaci pânzele de la vârf.

Locotenentul răspunse cu supunerea şi cu iuţeala pe care orice marinar nu le uită în faţa şefului; puse să se îndeplinească numaidecât ordinul ce-i fusese dat.

Cele două femei se retraseră ca să-l lase pe căpitan să-şi vadă în libertate de treburi. Vântul, fără să prevestească încă furtuna, îşi sporea puterile din clipă în clipă, izbind în pânze cu străşnicie. După o cercetare amănunţită, Wilder, sfătuindu-se cu el însuşi, în şoaptă, începu să se plimbe cu paşi mari pe punte; din când în când se oprea brusc, apoi îmbrăţişa marea într-o singură privire, ca şi cum ar fi vrut să străpungă întunerecul de nepătruns cu fulgerul ochilor neastâmpăraţi. De-odată, strigă:

— O corabie în larg!

— O pânză strigă unul dintre catargii, al cărui glas se trezi în urechea lui Wilder ca un croncănit de corb prevestitor a moarte, în mijlocul nemărginirii apelor.

— În care parte? întrebă el.

— Vine spre noi, răspunse catargiul.

— E ciudat că această corabie se află în apele noastre şi vine spre noi.

— De ce-ar fi ciudat? întrebă guvernanta care se ivise pe punte de îndată ce auzise strigătul omului de pe catarg.

— De ce? Nici eu nu prea ştiu de ce, dar aş vrea mai bine s-o văd luând-o spre miazănoapte, în loc de răsărit.

— Pentru care anume pricină? Aşadar, îţi dai totdeauna părerea, fără să-i înţelegi rostul? Ne crezi oare, neputincioase de a înţelege cât de puţin din ceea ce se petrece pe mare? Nu ne-ai pus încă la încercări; de îndată ce se va ivi prilejul, vom găsi poate că judecata dumitale asupra noastră nu va fi câtuşi de puţin mulţumitoare.

Wilder zâmbi şi o salută pe mistress Wyllys, dar fără să

caute să-i dea vreo desluşire. Privi din nou în direcţia arătată de catargiu; în cele din urmă rosti către cele două femei:

— Vedeţi în depărtare un abur care se ridică încet deasupra liniei luminoase? E apa care ţâşneşte din mare înaintea unei corăbii. În mijlocul aburului se desluşesc catargele unei corăbii care, de-aici, ţi s-ar părea o pânză de păianjen; şi cu toate astea, bag de seamă că e un bastiment în toată puterea cuvântului, cu trei catarge.

— Începe a se zări mai desluşit, zise guvernanta, dar e departe, foarte departe. Un punct de nepătruns aproape.

— Eu aş dori să fie şi mai departe, ori în care altă parte în larg, numai în apele noastre nu.

— Şi pentru ce? Crezi dumneata că un vrăjmaş ne-a luat urma şi cată acum să ne prindă în cursă?

— Nu; cu toate astea aş avea dorinţa să nu se fi abătut pe-aceleaşi cărări.

— Poate să fie o corabie a Maiestăţii Sale, plecată din New-York, şi care se îndreaptă spre marea Caraibilor.

— Nu; nici o corabie plecată din New-York n-ar fi putut ajunge în larg pe un astfel de vânt.

— Atunci înseamnă că e o corabie de negoţ care se îndreaptă către un port vecin, sau se reîntoarce de acolo.

— Să nădăjduim, îngână Wilder cu glas stins.

Guvernanta băgă de seamă că tânărul căpitan era prea turburat ca să continue convorbirea, şi-l lăsă să se apropie de locotenent, un marinar priceput, dar cu spiritul prea puţin pătrunzător, care nu găsea nimic extraordinar în descoperirea corăbiei dincolo de frământarea apelor. Sfârşi prin a pricepe cu toate acestea, ce putea fi ciudat şi vrednic de luare-aminte într-o astfel de descoperire, în clipa când Wilder îi înlesni putinţa să cunoască direcţia urmată de vânt timp de opt zile în şir; adăugă atunci cu un fel de teamă superstiţioasă:

— I-am auzit pe camarazii mei spunând că *Olandezul*, corabia-fantomă, după cum ştii şi dumneata, se iveşte deseori prin aceste locuri. Asta însă nu pare să fie decât un *sloop* de război cel mult, pe câtă vreme *Olandezul* are două punţi încărcate cu baterii puternice.

— Nu; răspunse Wilder, nu poate fi *Olandezul*.

Şi îl întrebă pe omul care sta la pândă dacă pânza fusese zărită mai de mult.

— Eu de-abia acum m-am urcat pe catarg, domnule, dar omul pe care l-am înlocuit spune c-ar fi zărit-o de mai bine de un ceas.

— Cel pe care l-ai înlocuit a coborât, sau e cel pe care îl zăresc atârnat de o funie ceva mai jos?

— E chiar el, domnule, Bob-Brace.

— Spune-i să coboare; vreau să-i vorbesc.

— Pentru ce nu te afli la postul dumitale? îl întrebă cu asprime Wilder pe Bob-Brace, care, ca să-i împlinească porunca, se ivea în aceeaşi clipă, venind dinspre marginea din spate a punţii.

— Nu-mi e somn, căpitane, şi mă hotărâsem să mai stau o jumătate de ceas urcat pe catarg.

— Cum! Ai de făcut încă două carturi în noaptea asta, şi vrei să mai faci încă unul de bună voie, ca să-ţi treacă de urât?

— Ca să-ţi vorbesc deschis, căpitane, am avut presimţiri rele de când am ieşit în larg, din clipa când am

ridicat ancora.

Mistress Wyllys şi Gertrude, care auziseră începutul acestei convorbiri, se apropiară pe nesimţite că să nu piardă un singur cuvânt.

— Şi care crezi că e pricina acestei nelinişti?

— Mă aflam în barcă, azi dimineaţă, când, din ordinul dumitale, l-am urmărit pe ticălosul acela bătrân care se da drept pescar, şi n-aş putea spune că graba cu care ne-a scăpat de sub ochi a fost firească; şi-apoi, în toată înfăţişarea vasului, care e încă destul de departe, dar care s-apropie de noi, e ceva care îmi chinuie mintea şi care nu mi-ar da răgaz să dorm, chiar dacă m-aş culca.

— Cât timp a trecut de când ai zărit această corabie?

— N-aş pune jurământ, căpitane, că e o corabie adevărată, dar când am zărit ca un fel de nălucire de corabie, clopotul bătea şapte ceasuri, şi de-atunci a rămas în aceeaşi poziţie faţă de noi.

— Du-te şi te culcă şi, mai cu seamă, nu-i împiedica pe tovarăşii dumitale să se odihnească, povestindu-le fel de fel de năzbâtii. Domnule Earing, zise iarăşi Wilder către locotenent, după plecarea matelotului, să schimbăm puţin ruta şi să ne îndreptăm în linie dreaptă către răsărit, spre Hatteras; scoală numaidecât oamenii.

Locotenentul se supuse şi manevra fu dusă la îndeplinire cu cea mai mare luare-aminte. Vasul misterios dispăru, dar numai pentru câteva clipe; şi, când se ivi din nou, Wilder strigă:

— A făcut acelaşi lucru şi-acum pluteşte pe urmele noastre.

— Adevărat, răspunse Earing, cu aceeaşi teamă superstiţioasă; nicicând n-am văzut o corabie care să-şi schimbe direcţia cu atâta îndemânare. Dar dracul nu e lipsit niciodată de sprijin, şi el poate să dea o iuţeală de fulger celui mai greu şi mai leneş dintre bastimente.

— Să desfacem toate pânzele şi să ne folosim de iuţeală!

Carolina porni în goană, învăluită în spumă, tăind valul cu îndărătnicie; când Wilder o simţea că se cutremură,

izbită în coastă de valuri, şi descoperindu-şi scândurile negre sau garnitura de alamă poleită, îi venea să dea poruncă să se coboare o parte din pânze; dar numaidecât se lăsa târât de furia celei dintâi hotărâri, aşteptând rezultatul acestei manevre aventuroase, cu un sânge rece, pe cât de neînduplecat, pe-atât de învârtoşat de mândrie. Puţin îi păsa dacă grinzile se plecau neputincioase: avea altele de schimb; iar dacă apa năvălea pe punte, avea la îndemână pompele cu care putea s-o arunce peste bord.

Cu toate că marea devenea din ce în ce mai mânioasă, *Carolina* făcuse o leghe în direcţia cea nouă.

Marinarii supravegheau cu cea mai mare luare-aminte cele mai mici tresăriri ale corăbiei şi, în ceasurile ce nu mai păreau să aibă sfârşit, niciunul dintre ei nu părăsea puntea. Gândurile superstiţioase, care străbăteau mintea locotenentului, ajunseseră să aibă înrâurire asupra celui mai nevârstnic dintre ucenici; echipajul rămânea surprins însă că, împotriva obiceiului, căpitanul dăduse poruncă să se desfăşoare toate pânzele, şi această purtare a lui Wilder, la care se adăuga ivirea lui neaşteptată pe punte, odată cu gradul pe care îl căpătase dintr-odată, dădu naştere la cele mai ciudate bănuieli, care nu erau câtuşi de puţin în favoarea lui.

Capitolul XV

În nemărginirea apelor domneşte o măreţie de neînchipuit, care trezeşte cea mai neprihănită simţire, cel mai puternic spirit de religiozitate faţă de Creator, dar care, în acelaşi timp, înlesneşte putinţa să se nască în suflete cele mai zadarnice superstiţii. Marinarul rătăcit în largi singurătăţi de ape, cu limpezimea cerului deasupra capului, caută să fie călăuzit de presimţiri şi de îndemnuri necunoscute. Vederea unui sprinten delfin care se aruncă la suprafaţa apei, porcul de mare ce se târăşte în urma corăbiei, balena care îşi scaldă în spumă hoitul uriaş, ţipătul păsărilor de mare, sunt pentru marinar, semne prevestitoare, care îl desluşesc în privinţa izbânzii sau a nenorocirilor pe care le va avea de întâmpinat într-un scurt răstimp.

Marinarul care îndeplinea slujba de ajutor locotenent pe puntea *Carolinei*, se numea Knighthead; se bucura de o mare încredere pe lângă mateloţi şi trecea în ochii lor drept un fel de oracol. Fu printre cei dintâi căruia i se dădu de veste că la orizont se ivise pânza unei corăbii; acum, dându-şi părerea în mijlocul câtorva dintre cei mai bătrâni şi mai încercaţi, începu să împrăştie zvonuri urâte pe seama lui Wilder. Vom reda mai la vale convorbirea:

— I-am auzit spunând pe marinarii mai bătrâni decât toţi acei care se găsesc pe puntea corăbiei noastre, că l-au văzut pe drac trimiţându-şi pe unul dintre ai săi în calitate de locotenent pe-o corabie care se îndeletnicea cu negoţul cinstit; şi ştiţi pentru ce? Ca s-o facă să se izbească de stânci şi de prundul nisipos, pierzându-se astfel sufletele înecaţilor. Ce să mai zici de un nume necunoscut înscris pe neaşteptate în catastiful unui bastiment? Am fost martor la atâtea întâmplări ciudate de când călătoresc pe mare. L-am ţinut pe răposatul Sant-Elmo în braţele mele. Dar niciodată n-am fost mai

neliniştit ca astăzi, din pricina vecinătăţii acestui vas care se încăpăţânează să ne urmărească; şi-apoi, de ce, pe-o vreme atât de urâtă, să desfăşurăm toate pânzele?

— Trebuie totuşi să recunoaştem, zise cel mai în vârstă, că tânărul nostru căpitan nu ne-a călăuzit rău până acum. Presupunând chiar c-ar fi întrucâtva un om stăpânit de anumite ciudăţenii, n-a stricat de pe puntea corăbiei, nici cel puţin un capăt de funie.

— Ce-are a face, se împotrivi Knighthead, dacă, cruţând deocamdată un capăt de funie, va ajunge într-o zi să arunce în mare toată încărcătura? Dracul nu lasă niciodată treaba făcută numai pe jumătate. Eu ştiu ce ştiu. Fără să mă laud, îmi poate fi îngăduit să vorbesc de isprăvile mele. M-am instruit singur, fără să fi cheltuit un ban, umblând prin şcoli. Dar ce poate priceperea împotriva vrăjitoriei şi împotriva unui om al cărui nume nu-l mai rostesc? Eu susţin însă, camarazi, că un marinar cumpănit n-ar putea să îndure să vadă astfel toate pânzele desfăşurate în bătaia vântului.

Un murmur surd dădu de veste că aproape toţi ascultătorii erau de aceeaşi părere în această privinţă.

După ce aruncă o privire piezişe peste umăr, fără îndoială ca să se încredinţeze că noul căpitan, de care se temea întrucâtva, nu se afla pe-aproape ca să-l audă, Knighthead reluă:

— Să cercetăm lucrurile cu sânge rece şi cu judecată. Toţi suntem englezi; nu se află printre noi un singur scoţian, un singur irlandez; avem, prin urmare, judecata limpede şi sănătoasă. În primul rând, iată-l pe cinstitul Nicolas Nicholls, care, alunecând pe punte, îşi rupe un picior. Dar eu, prieteni, am văzut oameni căzând din vârful catargului, şi totuşi, nu şi-au făcut niciun rău. Dar ce le pasă unor oameni de înălţimea de la care cad! În al doilea rând: ni se aduce pe punte un străin, un colonist, după câte îl arată chipul, care nu se aseamănă întru nimic cu noi, englezi adevăraţi, cu sufletul sincer, deschis.

— Tânărul căpitan nu e urât la înfăţişare, îl întrerupse

bătrânul marinar.

— Tocmai în asta stă drăcovenia întregii afaceri. E chipeş la înfăţişare, da; dar nu pare câtuşi de puţin englez; mi se pare un om ascuns, în sufletul căruia nimeni nu poate citi. Şi-apoi, cine-l primeşte? Un neguţător. Ca să-l înlocuiască pe scumpul nostru Nicholls. Un neguţător! Dar un neguţător e un om ca oricare altul, cu singura deosebire că lutul din care a fost făcut n-a fost frământat cu apă sărată: domnul Ball a crezut poate că face o bună afacere aducându-l pe bord pe domnul Wilder, dar n-a ştiut că vasul a fost vândut mai dinainte cuiva... dar mai bine să nu-i rostesc numele... Ce ziceţi de bătrânul pescar care a dispărut într-un chip atât de neînţeles? Iată cum se îngroaşe valurile; cerul e negru ca păcura. Noaptea asta îmi aduce aminte de aceea în care mi s-a înecat corabia în apele...

— La manevră! strigă Wilder cu glas liniştit.

Dacă această poruncă s-ar fi trezit din sânul furios al Oceanului, n-ar fi avut o înrâurire mai puternică asupra mateloţilor, căci Wilder trebui s-o repete mai înainte ca Knighthead care, după grad, trebuia să răspundă cel dintâi, să-şi fi putut stăpâni turburarea ca să fie în stare s-o facă.

În clipa când Wilder îşi dădu seama că fusese auzit, porunci să se desfăşoare încă două sau trei pânze mai mici înfăşurate în jurul catargelor.

Era într-adevăr o pricină de îngrijorare în tot neastâmpărul deznădăjduit cu care comandantul se grăbea să întindă pânzele, fără să lase una singură între funii.

Cei doi locotenenţi pricepuseră de mult că străduinţele lui Wilder aveau drept ţintă răzleţirea de vasul care, asemeni unei năluci, îi urmărea într-un chip atât de ciudat toate mişcările; doreau şi ei să scape odată de această supărătoare vecinătate, dar nu se împăcau în privinţa mijloacelor de acţiune. După ce stătură de vorbă amândoi, timp de câteva clipe, Earing se apropie de superiorul său ca să-i mărturisească fără înconjur ce

părere aveau de năzdrăvanele lui hotărâri.

— Eu nu văd, domnule, zise el, că am câştiga un singur pas înaintea celeilalte corăbii care ne urmăreşte cu o drăcească îndărătnicie; apa a năvălit pe punte, şi nu e nevoie să-i spun unui ofiţer care îşi cunoaşte destul de bine meseria, că marinarilor nu le place să întrebuinţeze pompele.

— De câte ori voi socoti că e nevoie să dau o poruncă, domnule Earing, răspunse Wilder, echipajul nu va avea altceva mai bun de făcut decât s-o asculte.

— Dar crezi dumneata, căpitane, c-ar fi vreodată în stare, cu mijloacele omeneşti, să se îndepărteze *Carolina* de această corabie?

— Eu nu cred nimic. Ia-ţi luneta: spune-mi, sub ce pânze pluteşte vasul misterios şi la ce depărtare se găseşte.

După o îndelungă cercetare, locotenentul închise luneta cu palma zdravănă şi răspunse, ca orice om care îşi dă seama de adevăr:

— Dacă această corabie ar fi opera unor lucrători obişnuiţi, n-aş mai sta în cumpănă să spun că nu are desfăşurate în vânt decât câteva dintre pânze.

— Şi noi, cu toate pânzele desfăşurate, nu ne-am putut răzleţi de ea decât cu câteva sute de metri.

— Doamne, căpitane, chiar dacă ţi-ai sfâşia toate pânzele în bătaia vântului, tot nu vei izbuti să întreci în goană această corabie fantomă până la răsăritul soarelui! Atunci de-abia, toţi acei care au ochiul ager, o vor vedea fără îndoială luându-şi zborul printre nori. În ceea ce priveşte depărtarea, asta atârnă de calculul pe care îl putem face: se poate întâmpla să fie foarte aproape, în stare să ne răstoarne catargele c-o singură descărcătură de tun, sau să fi încremenit acolo unde ni se pare că este, pe linia orizontului.

— Dacă într-adevăr a încremenit acolo…

— Atunci, aş putea spune că e un bastiment în greutate de aproape şase sute de tone, care se află la depărtare de două leghe cel puţin.

— La asta mă gândeam şi eu; două leghe depărtare e ceva, şi *Carolina* trebuie să se îndepărteze cât mai mult, chiar dacă va fi nevoie s-o fac să zboare dincolo de valuri.

— Asta ar fi cu putinţă, dacă vasul nostru ar avea aripi; dar mă tem că, şubredă cum e, să nu se scufunde în loc să zboare. Eu ştiu ce poate şi nu poate. Şi...

Dar gura i se închise numaidecât. Un val uriaş se năpustise deasupra punţii, ameninţând să înghită totul. Wilder însuşi primi lovitura cu un fior de groază; pricepu cât fusese de îndrăzneţ desfăşurând toate pânzele corăbiei pe-o mare atât de furioasă.

Timp de-o jumătate de minut, partea dinainte a corăbiei dispăru, şi bastimentul se opri ca un fugar îngrozit; când îşi reluă drumul, îşi încetini mersul, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de veste cârmaciului să fie mai prevăzător.

Earing îl privi în linişte pe comandant, dându-şi seama că nimic din tot ce i-ar fi spus n-ar fi fost în stare să-l clatine din hotărârile lui, nici să-i schimbe vederile în legătură cu cele ce se petreceau în juru-i. Mateloţii nu şovăiră să-şi arate prin strigăte nemulţumirea, prezicând nenorociri la care erau expuşi numai de dragul unei hotărâri care îşi urma calea cu cea mai revoltătoare îndărătnicie. Wilder rămânea surd şi nesimţitor la toate ameninţările lor; nici nu-i trecea prin minte să-şi schimbe hotărârea; dar un strigăt se făcu auzit din spatele corăbiei; atunci îşi aduse aminte că mai avea în seamă şi alţi călători în afară de oamenii care alcătuiau echipajul; întoarse capul şi le zări, pe guvernantă şi pe Gertrude, amândouă tremurând de spaimă; timp de câteva ceasuri lungi şi chinuitoare, fuseseră cu luare-aminte la cea mai mică mişcare a vasului, fără să fi avut totuşi îndrăzneala să-l turbure din neostoita lui îngândurare.

— *Carolina* a susţinut cu atâta tărie această furie a valului, le spuse el, încât încep să am încredere în întocmirea ei; cu o astfel de corabie, un bun marinar n-ar avea nicicând de ce se teme.

— Domnule Wilder, răspunse mistress Wyllys, cunosc de multă vreme alcătuirea necruţătoare deasupra căreia ne aflăm; de aceea, e de prisos să cauţi să mă amăgeşti; ştiu că dumneata grăbeşti goana corăbiei, aşa cum nimeni n-ar îndrăzni s-o facă. Dar care să fie pricina neliniştii ce te chinuieşte? Oare, şi în această privinţă, totul să rămână o taină pentru noi?

— Deoarece cunoaşteţi câte ceva din neajunsurile meseriei mele, doamnă, răspunse tânărul zâmbind, dar cu tonul care făcea îngrijorătoare sforţarea de a se stăpâni şi de a-şi păstra liniştea, nu mai e nevoie să vă spun că, de îndată ce am luat hotărârea de-a ne folosi de furia vântului, trebuie să întindem cât mai multe pânze.

— Dar acest vânt ne va fi prielnic ca să înlăturăm primejdia stâncilor de la Hatteras?

— Fără îndoială.

— Atunci de ce nu facem cale întoarsă?

— Consimţiţi?

— Da, se înţelege.

— Asta nu e cu neputinţă; trebuie să ne folosim însă de bătaia vântului. Domnule Earing.

Locotenentul fu numaidecât în preajma lui Wilder care îi împrumută din nou luneta ca să cerceteze vasul oprit în acelaşi punct la orizont. El însuşi îl privi îndelung cu multă luare-aminte; amândoi recunoscură în cele din urmă că nu-i fusese adăugată nici cel puţin o pânză.

— Earing, vântul bate prea dinspre miazăzi, iar norii negri nu prevestesc nimic bun; să ne reîntoarcem spre Newport.

Locotenentul primi această poruncă surprins peste măsură, şi nu încercă să-şi ascundă nedumerirea; nu se clinti însă din loc, înadins ca să-i dea răgaz şefului să chibzuiască mai îndelung.

— Nădăjduiesc, zise el, că n-ai să te superi pe mine dacă îmi îngădui să fac o scurtă observaţie; mai multă cumpătare ne-ar fi dat putinţa să ajungem în larg, ferindu-se astfel de stâncile de la Hatteras, spre care bag de seamă că ne îmbrânceşte vântul; şi, dacă ne

reîntoarcem spre Newport, hotărât nu vom scăpa de ele.

— Cale întoarsă! repetă Wilder cu glas puternic.

Earing nu se mai împotrivi; transmise ordinul căpitanului şi manevrară în aşa fel ca să se apropie de uscat; dar Knighthead şi cei mai bătrâni dintre marinari începură să murmure cu şi mai multă furie pe seama nestatorniciei tânărului căpitan.

Wilder rămase nepăsător, ca şi mai înainte, şi nu ţinu seamă câtuşi de puţin de nemulţumirea celorlalţi.

Totuşi, corabia, care, întocmai ca o zburătoare, îşi obosise aripele luptând împotriva vântului, plutea acum pe unde mult mai sprintenă şi mai uşoară: în loc să se frământe în răbufneala vântului, se lăsa dusă fără preget înainte. Îşi purta pânzele cu mai mult folos, dar, după părerea echipajului, erau încă prea multe pentru o noapte atât de posomorită şi atât de ameninţătoare.

Corabia necunoscută îşi schimbă direcţia odată cu *Carolina*, urmărind-o fără întrerupere ca o umbră.

Mistress Wyllys şi eleva ei se retraseră în cabină; cea dintâi bucurându-se într-ascuns că avea să părăsească puntea unui vas care pornise la drum sub cele mai crude ameninţări, în timp ce Gertrude, care nu ştia nimic din cele ce fuseseră hotărâte în ultima vreme, credea că se apropie din ce în ce mai mult de scumpul ei părinte.

Cerul şi marea nu zăboviră să-şi schimbe cu desăvârşire înfăţişarea: dunga luminoasă, care fusese zărită mult timp la orizont, dispăru dintr-odată, şi pânze grele de nori începură să se învălmăşească în aceeaşi parte, pe câtă vreme, în partea opusă, aburi deşi se îngrămădeau din ce în ce la suprafaţa apei. Prin ceaţă, se zărea totuşi din când în când vasul misterios care, până şi în ochii limpede văzători ai lui Wilder, părea să aibă, în toată alcătuirea lui, ceva nefiresc şi de neînţeles, mai mult bănuind decât să urmărească îndeaproape toate mişcările *Carolinei*.

Capitolul XVI

Wilder era stăpânit de cele mai negre prevestiri, de aceea nu mai avea astâmpăr.

— În picioare! strigă el; strângeţi toate pânzele, până la cea mai mică. Cu însufleţire, prieteni; toată lumea la lucru!

Această poruncă fu împlinită cu bucurie şi îmbărbătare, căci toţi mateloţii vedeau cu ochi răi ceea ce numeau ei nesocotinţa lui Wilder. Pânzele fură coborâte în grabă de-a lungul catargelor şi vasul rămase să fie mânat în larg de cele câteva pânze înconjurătoare, mai sigure şi mai grele. Urmă un răstimp de odihnă; echipajul părea istovit, în prada unei temeri de neînţeles; toate privirile erau îndreptate spre locul de unde se aşteptau să vadă ivindu-se primejdia, şi fiecare căuta să pătrundă în tainele viitorului cu dibăcia şi priceperea pe care şi le însuşeşte fiecare în anii de zbucium şi de trudă petrecuţi în largul mării.

În locul corăbiei necunoscute, se întinsese în zare o pulbere de lumină îndoielnică, asemeni unui abur plutitor, cu desăvârşire neobişnuit. Oceanul însuşi presimţea parcă o schimbare grabnică şi ameninţătoare. În locul valurilor scânteietoare, înecate în spumă, se zăreau năvălind din toate părţile talazuri negre cu creştetul tăios; vântul se frământa în toate direcţiile, din ce în mai slab; apoi dintr-odată îşi sporea furia; o linişte înfiorătoare domni în larg timp de câteva clipe. Când iată că un sâmbure de lumină se ivi pe neaşteptate la suprafaţa apelor, urmat de detunătură puternică.

Mateloţii se priveau cu îngrijorare, ca şi cum cerul însuşi le-ar fi trimis vestea în legătură cu cele ce aveau să se întâmple. Wilder însă, totdeauna stăpân pe sine şi mai cumpănit decât toţi ceilalţi, îşi strânse buzele şi rosti în chip de dispreţ: „Oare crede că noi suntem adormiţi?”

Vântul se domoli cu desăvârşire: o flacără urcă în linie

dreaptă spre cer. *Carolina*, nemaiavând la îndemână pânzele, plutea acum în voia valurilor. În acest răstimp de aşteptare şi de linişte, locotenenţii se apropiară de şeful lor.

— Ce îngrozitoare noapte, căpitane, zise Earing, care ţinând seamă de gradul pe care îl avea, se socotea îndreptăţit să vorbească cel dintâi; iată semne prevestitoare, în stare să-i turbure până şi pe cei mai încercaţi marinari.

— Da, urmă Knighthead, cu glas sălbatic, care se făcea auzit cu tot vuietul nestăpânit al valurilor; înseamnă că anumiţi oameni, al căror nume nu vreau să-l rostesc, îşi au vederile lor, de vreme ce rătăcesc în largul mării pe-o astfel de noapte. Tot pe-o vreme ca asta am văzut *Vesuviul* prăbuşindu-se în cel mai groaznic abis.

— Drumul e însă mult mai liniştit acum, reluă Earing; ar trebui totuşi să recunoaştem, de voie de nevoie, că un bastiment încărcat nu poate avea iuţeala vasului fantomă, care aleargă fără ca cineva să se îngrijească de cârmă, şi nici să stea cu ochii ţintă pe busolă. Priviţi lumina aceea cenuşie care se îndreaptă spre noi; nu e oare o călăuză a vasului inamic? Aş fi în stare să-mi dau leafa pe ultima lună numai să ştiu sub ce pavilion rătăceşte în larg blestemata de corabie.

— Francez, spaniol, drăcesc, nu mai ştiu; dar se îndreaptă spre noi, strigă Wilder; şi, în afară de asta, furtuna începe să ne sufle în obraz. Stavilă vântului!

Vântul, domolit o clipă, se dezlănţui cu furie; de două ori se plecară grinzile cele mari, apoi se ridicară din nou, ca să se plece cu şi mai multă neînduplecare, astfel că vasul rămase culcat pe-o coastă.

Earing, pierdut, se ţinea cu mâinile strâns legate de catarg şi nu mai ştia cui să dea porunci. Wilder îl apucă cu putere de braţ şi-i spuse să dea fuga şi să caute o secure.

Locotenentul se supuse şi se reîntoarse înarmat cu o secure, oprindu-se lângă catargul dinapoi.

— Să-l tai? întreabă el cu glas hotărât care ar fi vrut să

răscumpere parcă teama de mai înainte.

— Aşteaptă: vasul se supune cârmei?

— Nicidecum.

— Atunci, taie-l!

Câteva lovituri de secure fură de-ajuns ca să se prăbuşească, cu zgomot, catargul în mare, odată cu funiile ce erau încolăcite în juru-i.

— Vasul se ridică? îl întrebă Wilder pe cârmaci.

— A făcut o mişcare, parc-ar fi vrut să se ridice, dar vântul l-a culcat din nou pe coastă.

— Atunci, Earing, taie şi catargul cel mare.

O trosnitură groaznică se auzi în urma acestui ordin, şi lemn, funii, pânze, totul căzu în mare cu zgomot, iar vasul se ridică dintr-odată, năpustindu-se în direcţia vântului care mugea cu furie, asemeni bubuiturilor îndepărtate. Rămânea un singur catarg. Mai aveau o singură pânză. Wilder îşi dădu seama că trebuia fără înconjur să se scape şi de această pânză, pe care n-o, puteau face sul şi, strigându-l pe Earing, i-o arătă, zicând:

— Cel din urmă catarg nu va putea rezista mult timp, din pricină că-l pleacă pânza, când într-o parte când în alta, şi, dac-ar fi să cadă spre partea din faţă a corăbiei, ar însemna s-o sfarme; pune unul sau doi oameni să se urce în vârf şi să taie pânza şi funiile.

— Catargul se pleacă întocmai ca o trestie, răspunse locotenentul; e şubred la încheietură; pe-un astfel de vânt ar fi primejdios să se urce cineva în vârful lui.

— Poate că ai dreptate, zise Wilder; rămâi pe punte, şi, dacă mi se va întâmpla ceva, înlocuieşte-mă şi caută să îndrepţi cât mai în grabă vârful *Carolinei* spre cel mai apropiat port din miazănoapte; fereşte-te mai cu seamă de stâncile de la Hatteras, căci în starea în care e...

— Ce vrei să faci, căpitane? strigă locotenentul, apucându-l cu putere de umăr pe şeful care îşi aruncase pe punte bereta de marinar şi se pregătea să-şi dezbrace haina.

— Vreau să mă urc în vârful catargului şi să tai pânza,

altfel înseamnă să-l pierdem şi odată cu el, şi corabia.

— Dar cum? S-ar zice atunci că altul a împlinit în locu-mi o aspră datorie! Dumneata, căpitane, ai datoria să călăuzeşti vasul spre cel mai apropiat port; eu, să tai funiile! Dacă mi se va întâmpla vreo nenorocire, înseamnă asta în jurnalul de bord, şi adăugă unul sau două cuvinte în privinţa hotărârii de a-mi face datoria până la capăt. Asta e totul.

Wilder nu se împotrivi: se obişnuise de prea multă vreme să nu mai stea pe gânduri când era vorba să-şi facă datoria, ca să nu se mai mire că un altul putea fi călăuzit într-o astfel de împrejurare de cea mai nobilă însufleţire.

Earing se apucă să aducă la îndeplinire ceea ce făgăduise; fără să le spună un cuvânt celorlalţi, înarmat cu securea, începu să urce spre vârf, călcând printre funii; cinci marinari voinici îl urmau.

— Coborâţi toţi de pe funii! le strigă Wilder cu glas hotărât; coborâţi toţi, în afară de locotenent.

Dar nimeni nu-l ascultă; ei n-aveau alt gând decât să-şi ajute locotenentul. Acesta folosindu-se de o clipă prielnică, lovi în funia groasă ce lega pânza de vârful catargului umflată de vânt; pânza îşi rupse toate legăturile şi flutură în vânt către partea dinainte a vasului; funiile care o ţineau legată în partea de jos se rupseră în acelaşi timp. Wilder le mai strigă odată marinarilor să coboare. Unul singur îi ascultă porunca.

Dar, în aceeaşi clipă, catargul trosni şi căzu cu funii cu tot; frânghii şi pânze îi târâră în larg pe marinarii îndrăzneţi, odată cu viteazul lor locotenent. Wilder îl văzu întinzându-şi braţele în semn de despărţire, liniştit şi nepăsător în faţa morţii. Sfărâmăturile împreună cu oamenii dispărură în ceaţa groasă care înghiţise pe de-a-ntregul corabia.

În zadar porunci Wilder să se arunce o barcă în mare; marinarii rămăseseră încremeniţi, neputincioşi.

— N-ai zărit o pânză? strigă Knighthead, ivindu-se în preajma căpitanului. N-o fi cumva vasul-fantomă? Ar

trebui să-i vorbeşti.

— Să-i vorbesc! strigă Wilder. Mai bine moartea! Această corabie vine în linie dreaptă spre noi? îl întrebă el apoi pe cârmaci.

— Da, domnule, îi răspunse omul.

— S-o laşi să treacă.

Cârmaciul se supuse, dar Wilder socoti că acest lucru era de prisos; corabia misterioasă (căci toţi marinarii credeau că e aceeaşi pe care-o văzuseră mai de mult la capătul zării) fugea cu o iuţeală surprinzătoare, cu atât mai surprinzătoare cu cât n-avea pânzele întinse.

Câţiva marinari crezuseră că *Regala Carolina* nu fusese zărită, şi, temându-se de o ciocnire puternică, strigară să se aprindă felinarele.

— Nu e nevoie, strigă Wilder, am fost văzuţi.

— Nu, nu, strigă la rându-i Knighthead, suntem prea-bine văzuţi, şi încă de ochi care nu au în ei nimic omenesc.

Mateloţii tăcură.

Într-o clipă, corabia misterioasă ajunse la o depărtare de patruzeci de metri de *Carolina*. Furtuna începuse să se domolească; dacă marea era pretutindeni învăluită în spumă, niciun val nu se ridica la suprafaţă.

În clipa când vasul necunoscut trecu pe lângă el, Wilder, a cărui îngrijorare ajunse la culme, îşi stăpâni răsufletul; dar când băgă de seamă că pe catarg nu se afla nimeni, când văzu că nimeni nu face semne ca să se domolească această goană nebună, un zâmbet de mulţumire îi flutură pe buze şi se simţi fericit că s-a lăsat în voia sorţii şi a oceanului; nu-i păru câtuşi de puţin rău de corabia care trecu ca o umbră prin spumă şi ceaţă.

— A dispărut în sfârşit! zise el, uşurat de sub povara unei groaznice nelinişti.

— A dispărut în ceaţă sau în nori, adăugă Knighthead, rămas alături de el şi urmărind cu privirea cele mai mici mişcări ale căpitanului.

— În ceruri sau în ocean, n-are a face; e de-ajuns că nu se mai vede.

— Mulţi marinari părăsiţi pe puntea unui bastiment jefuit ca al nostru până la cel din urmă catarg, s-ar fi bucurat zărind în larg o altă corabie.

— Oamenii se îndreaptă singuri spre pieire, fără să-şi dea seama. Să n-o mai văd, îţi spun, iată singură mea dorinţă. Şi-apoi, n-are decât să ne hărţuiască furtuna până la răsăritul soarelui, oricât de departe ar ajunge înaintea *Carolinei*.

Knighthead tresări şi aruncă spre Wilder o privire piezişe. Superstiţia ce-l stăpânea îl îndemna să socotească o nelegiuire blestemul îndreptat asupra furtunii, în clipa când vânturile începuseră să se dezlănţuie cu şi mai multă furie; îndoielile lui asupra tânărului străin erau acum pe deplin limpezite, în linişte, pe gânduri, hotărât în părerile lui, se apropie în grabă de ceilalţi marinari.

Capitolul XVII

Wilder rămase toată noaptea de veghe pe puntea corăbiei, ca s-o împiedice să devie prada unei mări atât de nesăţioase; se folosi de toată îndrăzneala, de toată priceperea şi de tot sprijinul înţelept al celor doi marinari destoinici aşezaţi la cârmă, ca să scape din nenumărate primejdii; ceilalţi mateloţi nu-l ajutau cu nimic.

Soarele, răsărind, dezvălui o privelişte cu totul deosebită de cea de peste noapte. Vânturile îşi istoviseră mânia şi neastâmpărul valurilor fusese înlocuit cu cea mai binefăcătoare linişte; limpezimea cerului făgăduia o zi prielnică, în care s-ar fi putut repara pe îndelete stricăciunile.

— Pregătiţi pompele! zise Wilder către marinarii care atunci ieşeau de prin toate ascunzătorile unde îşi găsiseră culcuş peste noapte. M-ai auzit dumneata, domnule? adăugă el cu glas şi mai aspru, vorbind de astă dată cu locotenentul; uite câtă apă s-a strâns pe punte, şi vreau să nu mai văd o singură picătură.

Băgă de seamă însă ca nimeni nu se grăbea să-i asculte porunca.

Knighthead îşi privi şeful cu o înverşunare fără margini şi schimbă cu tovarăşii lui câteva uitături pe furiş, pline de înţeles; totuşi, dorinţa îi fu împlinită; era şi timpul de altfel, căci apa începuse să pătrundă prin mai multe locuri.

Peste puţină vreme însă, câţiva oameni se împotriviră să-şi urmeze lucrul, şi locotenentul zise:

— La ce bun să ne folosim de pompe pe-un astfel de vas? După cele ce s-a petrecut azi noapte, n-ar fi câtuşi de puţin de mirare să vedem apa ţâşnind din toate sabordurile *Carolinei*, ca o balenă care respiră.

— Ce înseamnă această şovăire şi aceste cuvinte zadarnice? întrebă căpitanul apropiindu-se de

Knighthead cu pasul hotărât şi cu privirea fulger de mânie, în aşa chip ca să-i dea a înţelege că nu se teme în faţa oricărei împotriviri. Dumneata, care într-o astfel de clipă ar trebui să dai dovadă de curaj şi de însufleţire, tocmai dumneata dai pildă de nesupunere?

Locotenentul făcu un pas înapoi; buzele lui îngânară câteva cuvinte lipsite de înţeles; se arătă în cele din urmă hotărât să nu-i asculte porunca; dar numaidecât se rostogoli la picioarele comandantului; primise o lovitură pe care n-o prevăzuse şi, deci, îi fusese cu neputinţă să se apere.

Această hotărâtă pornire făcu să domnească pentru câteva clipe muţenia şi nedumerirea printre mateloţi; apoi, cu urlete groaznice, se năpustiră asupra lui Wilder, singur şi lipsit de orice apărare; un strigăt ascuţit, pornit din mijlocul punţii, le stăpâni totuşi îndrăzneala şi gândurile nelegiuite. Era Gertrude; toate privirile se aţintiră asupră-i şi tânărul scăpă de sub ameninţare.

Cele două femei, zăvorâte în cabina lor, nu ştiau nimic despre dezastrul de peste noapte; şuierul vântului le împiedicase să audă trosnetul catargelor şi strigătele mateloţilor: numai în clipa când urcaseră pe punte îşi dădură seama că echipajul se răsculase.

— Ce înseamnă această groaznică schimbare? întrebă mistress Wyllys, ale cărei buze tremurau, în timp ce la faţă se îngălbenise ca şi ceara.

— E o josnică şi câinească nesupunere, răspunse Wilder, a cărui privire împrăştia fulgere de sub fruntea posomorâtă ca zarea biciuită de furtună.

— Ascultă, doamnă, o întrerupse numaidecât Knighthead, dumitale pot să-ţi vorbesc deschis, căci ştiu cine eşti şi cu ce ţintă ai urcat pe puntea *Carolinei*; am văzut în noaptea trecută că marea şi cerul ne duşmănesc cum nu cred să se mai fi întâmplat vreodată până astăzi. Corăbii în stare să întreacă goana vântului, uşoare ca nişte păsări, cu catargele zdravene şi bine prinse în grinzi, au trecut pe lângă noi cu iuţeala fulgerului, pe câtă vreme o altă corabie a fost rasă într-o singură clipă

de tot avutul ei, ca o barbă sub brici. Am întâlnit o corabie care îşi vedea de drum fără să fi avut un singur om la cârmă.

— Şi asta vă îndreptăţeşte la nesupunere? Aşadar, această corabie trebuie să îndure toate neajunsurile cu putinţă? Domnule Wilder, dumneata cel puţin desluşeşte-mă.

— Veţi recunoaşte că aţi fost prevestită despre neajunsurile pe care le veţi avea de întâmpinat, răspunse Wilder cu un zâmbet trist.

— Da, reluă cel de-al doilea locotenent, dracul se face om cumsecade când se vede strâns cu uşa. Dumneata vorbeşti de prevestiri, domnule? Da, am fost prevestiţi, într-adevăr. A fost o prevestire nenorocirea ce i s-a întâmplat lui Nicolas Nicholls, în clipa când se ridica ancora, şi-apoi, ivirea acelui bătrân într-o barcă, şi mai cu seamă plecarea dintr-un port într-o Vineri. Dacă mă miră un lucru, e că mă simt încă în viaţă. Şi pentru ce? Pentru că n-am vrut să mă supun dorinţelor unui căpitan străin şi necunoscut; dacă Earing ar fi făcut acelaşi lucru, n-ar fi acum în adâncul valurilor.

Această mărturisire hotărâtă a locotenentului, îndeajuns de limpede pentru Wilder, era o adevărată enigmă pentru cele două femei; dar Knighthead n-avea de gând să se oprească aici; în câteva cuvinte o desluşi pe mistress Wyllys că bastimentul se afla într-o stare deznădăjduită, că puntea era plină cu apă şi că nu puteau să înfrunte valurile mai mult de câteva ceasuri.

— Atunci, ce rămâne de făcut? întrebă guvernanta, privind cu teamă spre Gertrude care tremura de spaimă, în prada celei mai groaznice nelinişti. Credeţi că ne-am putea întâlni cu un vas care să ne scape de primejdie? Sau vom pieri?

— Dumnezeu să ne ferească să mai întâlnim un vas necunoscut! strigă Knighthead; avem o barcă lungă atârnată la pupă şi nu suntem decât la patruzeci de leghe departe de uscat; apa şi merindele nu ne lipsesc, şi şase perechi de braţe puternice vor fi de-ajuns să ne

ducă până la ţărmul continentului american.

— Deci, dumneata ne propui să părăsim corabia?

— Da, dacă armatorii mai ţin încă la viaţa marinarilor, deoarece poate să preţuiască mai mult decât toată încărcătura lor.

— Facă-se voia lui Dumnezeu! Dar, cel puţin, daţi-mi încredinţarea că nu-i veţi face nici un rău căpitanului care şi-a dat toate silinţele să ne scape de primejdie, în cele mai grele împrejurări.

După ce rosti în şoaptă câteva cuvinte, ca şi cum ar fi luat în sine o vrednică hotărâre, locotenentul îşi adună tovarăşii hotărâţi să-l urmeze chiar dacă planurile lui ar fi fost cele mai nesocotite şi cele mai nedrepte.

În răstimpul celor câteva clipe de şovăire, Wilder rămase tăcut, liniştit, stăpân pe el; părea mai de grabă un om în stare să hotărască asupra sorţii semenilor lui, iar nicidecum un şef trădat şi părăsit.

În clipa când mateloţii ajunseră la o înţelegere hotărâtoare, locotenentul îi făcu cunoscut rezultatul deliberării lor; câţiva oameni se pregăteau chiar să arunce barca în mare; alţii scoteau pe punte proviziile de trebuinţă.

— Toţi creştinii care se găsesc pe punte, vor găsi loc în barcă, zise Knighthead; cât despre cei care îşi pun toată încrederea în anumiţi necunoscuţi, n-au decât să-şi cheme în ajutor tainicii lor ocrotitori.

— Prin urmare, zise Wilder cu sânge rece, părăsiţi corabia şi călcaţi orice fel de îndatorire?

Locotenentul, sfios la început, căută să se stăpânească şi răspunse:

— Dumneata nu ai nevoie de nimeni, de vreme ce pui corabia în mişcare fără sprijinul echipajului. De altfel, n-ai să le poţi spune prietenilor dumitale, oricare ar fi ei, că te-am părăsit fără să-ţi fi lăsat la îndemână un mijloc de scăpare; dacă mai ai de gând s-ajungi la uscat, dacă eşti cumva locuitor de prin partea locului, îţi rămâne şalupa.

— Şalupa?... Dar ştiţi destul de bine că fără ajutorul catargelor, toate străduinţele noastre la un loc n-ar

putea-o ridica deasupra punţii, altfel aţi fi luat-o din capul locului.

— Cine-a fost în stare să arunce în valuri catargele *Carolinei*, le poate foarte bine înlocui; de îndată ce vei rămâne singur, prietenii dumitale din cealaltă lume vor veni să te-ajute.

Wilder socoti de prisos să răspundă unor astfel de prostii.

Cele două femei, îngrijorate peste măsură de starea nenorocită în care se aflau, se uitau cum mateloţii îşi făceau în pripă pregătirile de plecare. Îl duseră în barcă pe Nicholls, căpitanul care fusese rănit în clipa plecării *Carolinei*; le chemară apoi pe cele două femei, care urmau să ia loc alături de ei. La început se gândiră să stea de vorbă cu el; dar suferinţa şi deznădejdea ce i se întipăriseră pe faţă, le făcură să înţeleagă că nu era în stare să ajute pe nimeni, şi-atunci guvernanta căută să se apropie de Wilder:

— Ce trebuie să facem? întrebă ea.

— Asta aş vrea s-o ştiu şi eu, răspunse el, după ce mai întâi îşi roti privirea spre capătul zării; poate că oamenii

aceştia vor ajunge la ţărm: douăzeci şi patru de ceasuri de vreme bună le vor fi de-ajuns ca să străbată marea, dar furia vântului îi poate pierde într-o clipită.

— Dar corabia?

— Dacă o părăsesc se va duce la fund.

— Atunci nu-mi rămâne decât să-i înduplec să nu te părăsească în mijlocul valurilor. Simt pentru dumneata o prietenie din ce în ce mai puternică, fără să-mi dau seama de mine; aş vrea mai bine să îndur cele mai grele primejdii decât să te văd părăsit astfel.

— Fiţi liniştită, doamnă, eu nu voi părăsi corabia.

— Dar se poate întâmpla să se înduplece aceste firi îndărătnice. Poate că voi fi în stare să le înfrâng prejudecăţile.

— Dumneavoastră nu veţi fi în stare să înduplecaţi firea lor îndărătnică, nici să le înfrângeţi prejudecăţile, când e vorba de...

— De cine?

— De mine.

— Ce vrei să spui, domnule? Crezi că e ceasul prielnic de a-ţi arăta dispreţul faţă de nişte astfel de oameni? Ar fi o nebunie.

— Am eu aerul unui nebun? Gândurile ce mă călăuzesc s-ar putea întâmpla să pară lipsite de judecată, dar rămân strâns legate de părerile şi de hotărârile mele: cinstea mă opreşte de-a părăsi o corabie pe care-o comand, atâta timp cât se află încă la suprafaţa apei.

— La ce-ar mai sluji devotamentul dumitale într-o astfel de împrejurare?

— La nimic; toţi acei care vor veni după mine însă, vor afla în ce chip trebuie să-ţi faci datoria.

Cele două femei rămaseră încremenite şi îl priviră cu admiraţie pe neînfricoşatul tânăr, cutremurându-se totuşi la gândul că-l aştepta o soartă atât de nemiloasă. Mistress Wyllys simţi cum îi sporeşte în inimă dezgustul faţă de această adunătură de oameni în care se încrezuse orbeşte şi care, batjocorind hotărârile comandantului, strigau cu asprime şi în silă parcă,

îndemnându-le să ia loc cât mai în grabă printre ei.

— Dumnezeu să mă lumineze! zise mistress Wyllys. Domnule Wilder, vorbeşte, sfătuieşte-ne, ca şi cum am fi mama şi sora dumitale.

— Dac-aş avea fericirea să am rude atât de apropiate şi atât de scumpe, nimic n-ar mai fi în stare să ne despartă în astfel de împrejurări.

— Mai pot avea vreo nădejde cei ce rămân în mijlocul acestor dărâmături?

— Prea mică.

— Dar în şalupă?

Wilder tăcu un răstimp, fără să poată răspunde; privea în depărtări, cerceta văzduhul şi uscatul pe care îl bănuia în ceaţă. Nici un semn care l-ar fi putut desluşi în privinţa timpului nu-i scăpa de sub ochi şi neliniştea sufletească i se întipări adânc pe faţă.

— Pe cinstea mea, zise el în cele din urmă, pe cinstea care mă sileşte nu numai să vă povăţuiesc cu toată sinceritatea, dar să vă feresc, atât cât îmi stă în putinţă, de primejdiile care vă ameninţă, vă mărturisesc că nu-mi pasă de vreme. Cred că tot veţi avea norocul să fiţi zărite de pe aceste sfărâmături, de cine ştie ce vas străin, şi adăpostite pe puntea lui, cu mai mult folos decât îngăduite printre aceşti nemernici care vor să atingă ţărmul într-o barcă.

— Atunci să rămânem aici, zise Gertrude, decât să avem tovarăşi nişte nemernici care îşi părăsesc şeful.

După câteva clipe, barca începuse să se îndepărteze de corabie, săltată pe valuri de braţele puternice ale celor şase vâslaşi; curând nu mai fu decât un punct negru, care urca şi cobora deasupra valurilor.

Wilder părea el însuşi adâncit într-o mută încremenire; privea uluit spre cele două femei şi îşi ducea mâna la frunte ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-şi piardă mintea la gândul că-şi luase cea mai mare răspundere, povăţuindu-le să rămână în preajmă-i; dar turburarea i se risipi în cele din urmă; îşi recapătă sângele rece de-atâtea ori pus la încercare şi de care avea atâta nevoie.

— Au plecat, zise el, cu un suspin greu, prelung. Să nădăjduim însă. Mai putem fi scăpaţi.

— Acum, zise Gertrude, care se aruncase în braţele deznădăjduite ale guvernantei, să ne încredem în dibăcia d-lui Wilder, care-a prevăzut această primejdie; să-l credem când spune că tot ne-am mai putea găsi scăparea,

— A prezis şi-a prevăzut! reluă mistress Wyllys. Domnule Wilder, n-aş vrea să te plictisesc cerându-ţi desluşirile pe care n-ai avut încă bunăvoinţa să mi le dai; de astă dată însă, împărtăşeşte-ne încrederea dumitale în biruinţa zilei de mâine.

Wilder se grăbi să satisfacă o curiozitate pe cât de ciudată, pe atât de firească. Nesupuşii, în nerăbdarea lor de-a se folosi de vremea bună, lăsaseră cea mai mare şi cea mai bună dintre şalupele aflate pe *Carolina*, în părăsire, fiindcă, le-ar fi trebuit mai multe ceasuri de lucru ca s-o smulgă dintre sfărâmăturile celor două catarge de care fusese legată.

În această mică arcă a mântuirii Wilder propuse să se strângă lucrurile de trebuinţă, pe care aveau să le îngrămădească unele peste altele, fără să mai aleagă, în clipa când ar fi simţit că se scufundă corabia, căutându-şi şi el adăpost în cuprinsul ei, alături de cele două femei.

— Asta e toată nădejdea? strigă mistress Wyllys, în urma unei atât de scurte desluşiri; am auzit spunându-se că atunci când marea îşi cască gurile ca să înghită o corabie, orice lucru, cât de mic, care se află în preajma-i, este înghiţit în acelaşi timp.

— Asta se întâmplă uneori; eu nu caut să vă amăgesc, dar vă încredinţez că putinţa de scăpare e mult mai apropiată decât aceea de a pica în valuri odată cu vasul.

— Ce groaznică perspectivă! răspunse guvernanta; facă-se totuşi, voia lui Dumnezeu! Dibăcia însă n-ar putea întrucâtva întrece tăria omenească? Nu e nici un mijloc de a se arunca şalupa în furia valurilor mai înainte de groaznicul deznodământ? Foloseşte-te şi de slabele noastre puteri. Casandra, negresa noastră, e mai voinică

decât orice bărbat.

— Chiar dac-ar întrece douăzeci de bărbaţi în tărie, nu văd alt mijloc de-a scoate şalupa de sub dărâmături, fără ajutorul unei maşini; de aceea, să nu ne pierdem vremea în zadar. Cât timp voi coborî sub punte ca să văd la ce înălţime s-a ridicat apa, dumneavoastră strângeţi proviziile şi lucrurile de trebuinţă.

După o cercetare de câteva clipe, Wilder urcă pe punte cu încredinţarea că primejdia nu putea fi prin nimic înlăturată; legăturile dintre grinzi fuseseră desprinse; apa pătrundea prin spărturi şi ameninţa să înghită corabia dintr-o clipă într-alta. Cu ajutorul mateloţilor, ar fi putut să preîntâmpine răul; singur, trebuia să se dea bătut fără nici un înconjur.

În timp ce femeile îşi uitaseră de temeri, adunând grămadă lucrurile de care aveau nevoie, el desprinse şalupa dintre cele două grinzi, dintre frânghii şi pânze, apoi tăie funiile care o ţineau legată de punte şi, coborând-o în mare, le aşeză alături pe cele două femei şi pe negresă. De-abia atunci îşi îngădui un răstimp de odihnă, răzimându-se de spatele şalupei, păstrându-şi necontenit sângele rece şi încercând să inspire, prin neclătinata lui hotărâre, curajul şi încrederea.

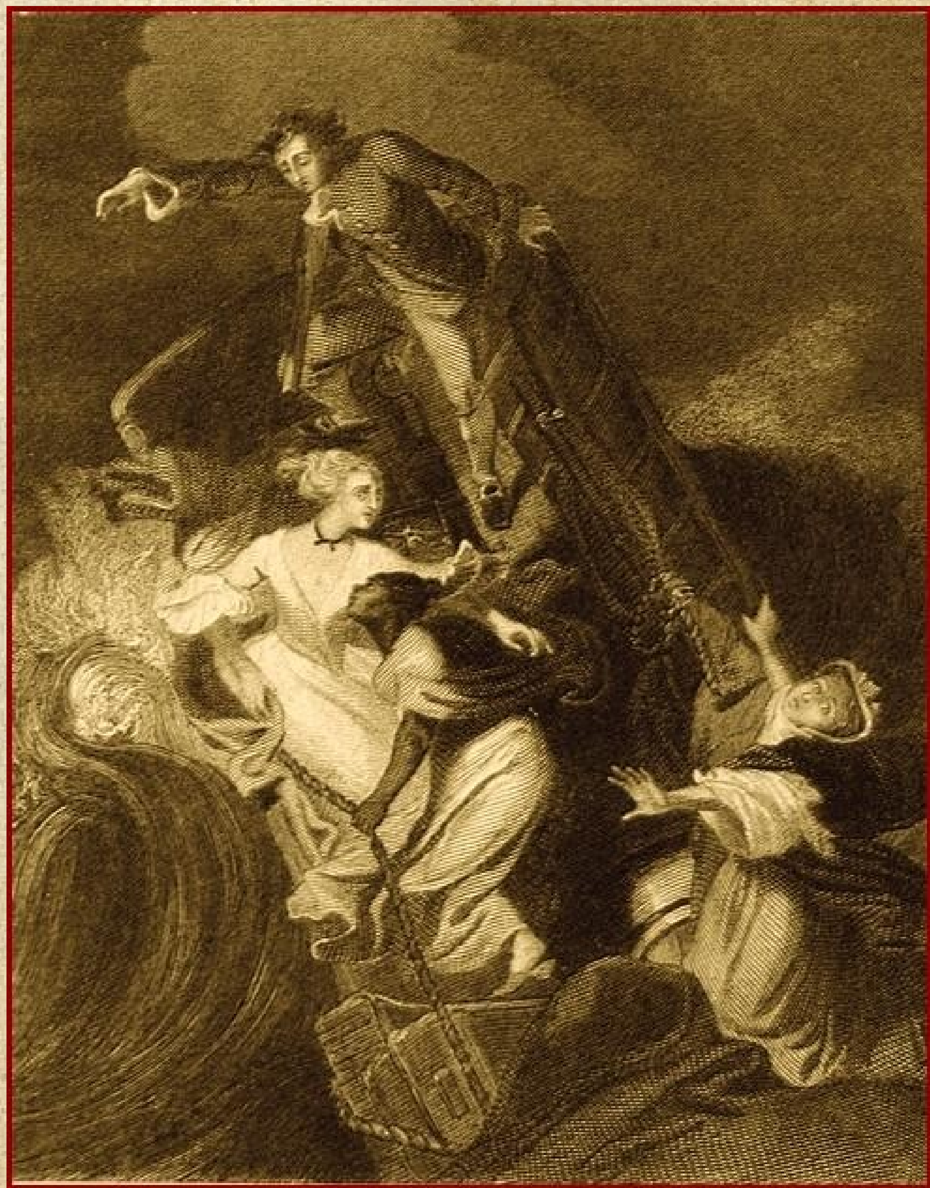
Soarele îmbrăţişa în spuză luminoasă marea care acum se liniştise cu desăvârşire, în timp ce *Carolina*, clătinându-se greoi, se adâncea din ce în ce în potopul de apă lacom s-o înghită.

După vremea îndoielnică, dătătoare de fiori de peste zi, noaptea, cu groaznicele ei întunecimi, spori şi mai mult temerile acestor nefericiţi. Trosnituri prelungi se auzeau în adâncimile corăbiei, în timp ce apa se năpustea din toate părţile, mugind ca o dihanie rănită, care îşi dă duhul; aerul închis în vas, făcu să se desprindă puntea din încheieturi, prăbuşind-o într-o parte cu o bubuitură groaznică asemeni unei descărcări de tun.

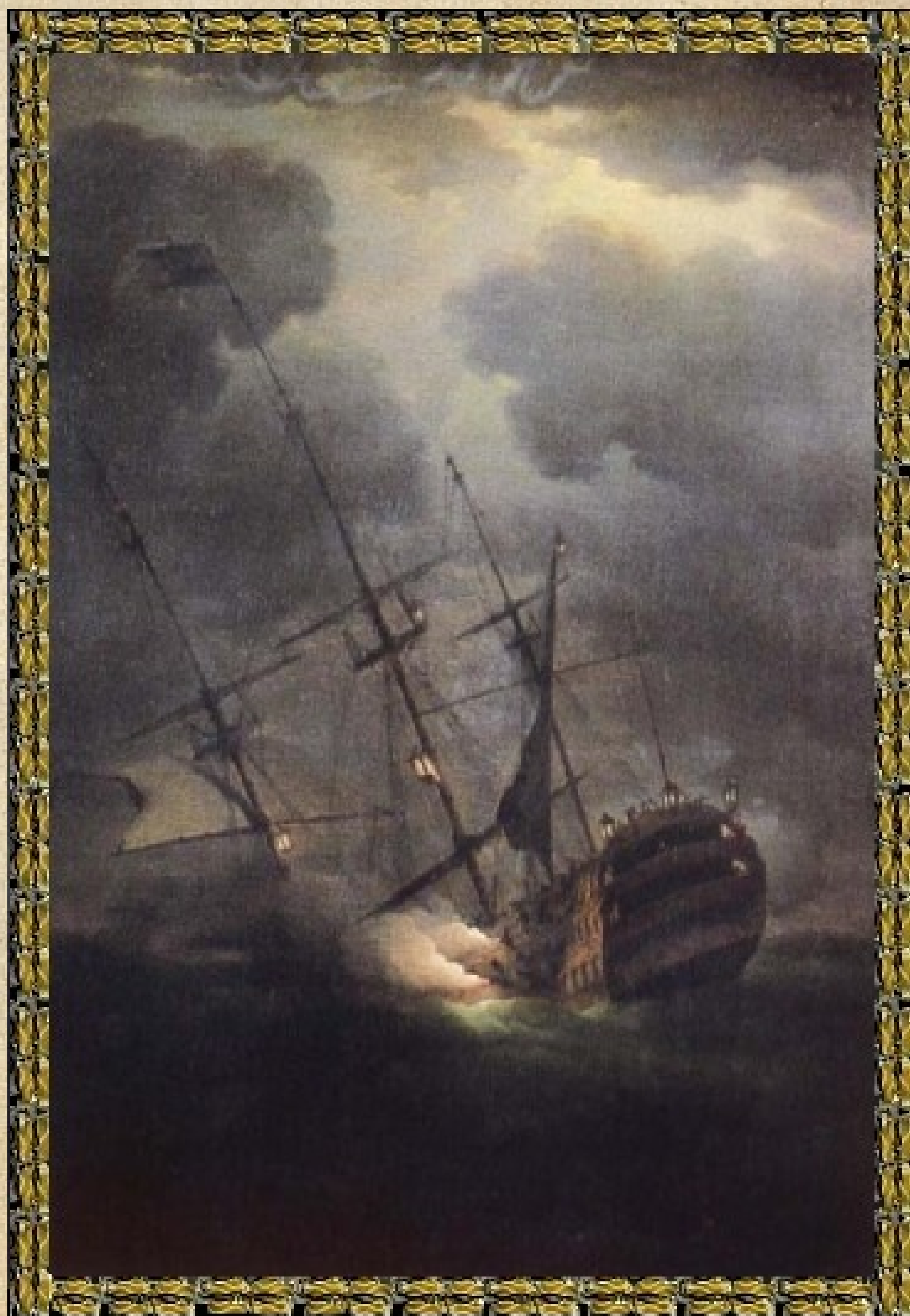
— Acum, prindeţi funiile pe care vi le-am dat, strigă Wilder, istovit peste măsură.

Dar cuvintele fură înăbuşite de clocotul din ce în ce

mai nepotolit al valurilor. Vasul se prăbuşi ca o balenă ucisă şi, ridicându-şi pupa deasupra apei, se scufundă în adâncul mării ca o nălucă îngrijorată să-şi caute culcuşul prin cele mai tainice coclauri. Şalupa nemişcată fu şi ea târâtă de valuri odată cu vasul, astfel că rămase un răstimp cu partea dinainte ridicată deasupra talazului.

În clipa când restul corăbiei se prăbuşi în prăpastie, partea dinainte a şalupei întâlni deschizătura dintre ape şi se adânci până-n margini, gata să se scufunde; dar, uşoară şi solidă, se ridică la suprafaţă, şi, mulţumită domolirii apelor, în urma grinzilor prăbuşite, arcă începu să salte sprintenă pe creasta de valuri. Totuşi!, unda spumegândă zvârlită de pretutindeni în şuvoaie, ameninţa să înghită totul în goană, dar numaidecât, şalupa îşi tăia drum de-a lungul povârnişului neted, ca şi cum ar fi vrut să urmeze calea bastimentului prăbuşit, de care fusese legată atâta vreme, târâtă în aceeaşi prăpastie ce se deschidea drept în faţa ei; apoi, se ridică din nou, legănându-se la suprafaţa apelor şi se învârti un răstimp în juru-i cu o iuţeală îngrozitoare. Oceanul păru că-şi smulge din adâncuri un şir de gemete lugubre, şi totul reintră în linişte; razele lunii se jucau pe întinsul statornic de ape, cu nepăsarea cu care s-ar fi oglindit în unda limpede a unui lac înconjurat de crestele munţilor care îl adăpostesc sub potop de umbră.

Monamy, Peter - **Naufragiul lui H.M.S. Victory**

Capitolul XVIII

Suntem scăpaţi! zise Wilder. Dumnezeu singur fie lăudat! Căci fără ajutorul lui, toate sforţările noastre ar fi fost zadarnice.

Femeile, care îşi ascunseră obrajii în cutele veştmintelor, îşi ridicară frunţile, îndreptând spre cer rugăciuni fierbinţi, smulse din adâncul sufletului, şi mulţumind lui Dumnezeu pentru nemărginita lui ocrotire; totuşi, mai aveau încă pricini de temeri, deoarece se vedeau aruncate în mijlocul valurilor, într-o biată corabie şubredă şi neputincioasă.

Wilder, cu ajutorul Casandrei pe care n-o părăsea teama, dar care totuşi se arăta harnică şi binevoitoare, puse în rânduială lucrurile îngrămădite în fundul şalupei, pe care, din pricina hărţuielii, le vedea împrăştiate. Această trudă sfârşită în câteva clipe, rosti către cele două femei:

— Haide, curaj! Un vânt prielnic ne poate folosi să

ajungem la ţărm într-o zi şi-o noapte. Altădată n-aş fi şovăit să colind toate coastele Americii într-o şalupă atât de trainică; bag de seamă că începe să bată vântul; să nu pierdem vremea în zadar.

Desfăşură atunci două pânze, se aşeză la cârmă şi urmă o cale nesigură la început; după câteva ceasuri, vântul nestatornic încetă, şi curenţii potrivnici îi luară locul: începea lupta. Strânse pânzele şi aruncă în mare câteva lucruri mai grele.

Wilder cercetă cu luare aminte busola şi îndreptă capul şalupei spre miazăzi-apus, atât cât îi putea fi îngăduit de vânt. Când răsări soarele, valurile începură să se frământe, spumegând cu furie.

— Ce crezi de starea noastră de-acum? îl întrebă guvernanta pe Wilder.

— Cât timp va bate vântul cu aceeaşi tărie, vom urma aceeaşi cale pe care n-o părăsesc celelalte corăbii care fac legătura între marile porturi dinspre miazănoapte, dar dacă marea se întărâtă, atunci va trebui să plutim în voia valurilor.

— Va trebui, prin urmare, să rătăcim în loc în faţa uraganului?

— Nu vom avea altceva mai bun de făcut şi asta ne va îndepărta mult de uscat.

— Ce vede acolo? strigă Casandra, ai cărei ochi mari negri se îndreptau în toate părţile, cu toate temerile pricinuite de haosul în care nimic nu se putea deosebi. Eu vede un mare peşte.

— E o şalupă, răspunse Wilder. Hei, hei, şalupă, vino către noi!

Era într-adevăr o şalupă; îmbrâncită de valuri, nu zăbovi să se apropie cu partea dinspre cârma ridicată, spre Wilder. De-odată, negresa scoase un ţipăt şi căzu în genunchi: zărise în barcă un cadavru, cu părul năclăit în spumă, cu chipul umflat, dezgustător; era cadavrul lui Knighthead. Barca, plină cu apă până aproape de margini, fusese răsturnată pe coastă, iar oamenii zvârliţi în mare.

— Crezi oare că n-a scăpat nimeni? întrebă mistress Wyllys.

— Nimeni.

— Aşadar, marinarii care au plecat voioşi şi nepăsători din Newport, au murit toţi?

— Vai, da; această barcă şi noi, cei ce ne aflăm în şalupă, iată ce-a mai rămas din *Carolina*.

— Înţelepciunea omenească n-ar fi fost în stare să prevadă o astfel de nenorocire, şi primejdia despre care ne-ai vorbit în atâtea rânduri, n-a avut oare nici o legătură cu cea de-acum, care însă ne ameninţă?

— Niciuna.

— Aşadar, n-avem a ne teme?

— Nădăjduiesc.

— Priveşte! zise Gertrude.

— E un vas, strigă guvernanta; poate să fie la depărtare de o milă şi pluteşte în larg c-o singură pânză; de-abia acum putem nădăjdui într-o scăpare. Şi ne va sta în putinţă, tinere vrednic şi viteaz, să-ţi dovedim întreagă recunoştinţa noastră.

— Mi-aş da bucuros viaţa ca să v-o scap pe-a dumneavoastră, dar...

— Ah! să nu ne mai gândim acum decât la bucurie şi la

recunoştinţă. Ce vrea să însemne acest dar?

— Poate că nu ne va fi atât de uşor să ajungem în preajma acelei corăbii, aşa cum nădăjduiţi. Furtuna se poate întâmpla să ne îndepărteze de ea, cu toate că mi se pare îndeajuns de primejduită.

— Primejduită? Atunci înseamnă că ne-a zărit.

— Nu, nu slavă Domnului, nu ne-a zărit, şi pânzele noastre nu cred să i se pară decât nişte aripi de pescăruşi sau de alte pasări de mare.

— Şi-i mulţumeşti lui Dumnezeu pentru asta?

— I-am mulţumit lui Dumnezeu că n-am fost zăriţi? Poate că m-am înşelat în ceea ce priveşte mulţumirea faţă de Dumnezeu. E un vas înarmat.

— Poate să fie un crucişător al regelui. Atunci, cu atât mai mult ne putem aştepta la o bună primire. Pune un semn în vârful catargului, ca să nu-şi sporească iuţeala şi să se îndepărteze.

— Aţi uitat că vrăjmaşul rătăceşte numai în jurul coastelor noastre. Dac-ar fi un vas francez!...

— Nu mă tem de un vrăjmaş generos. Nici chiar un pirat n-ar fi în stare să se împotrivească să vie în ajutorul unor femei în starea nenorocită în care ne aflăm noi acum.

Wilder nu părea câtuşi de puţin grăbit să înalţe semnul dorit; dar Casandra, fără ca să fi băgat de seamă cineva, prinse de capătul şalupei o pânză scăpată din naufragiu, pe care-o ţinu astfel în vânt timp de câteva minute. Dar, când văzu că Wilder o priveşte în chip posomorât şi nemulţumit, se grăbi s-o ascundă, cu toate că încercarea avea să fie încununată de izbândă; un nor de fum se ridică din spre partea în care se afla corabia şi-o bubuitură de tun, se auzi numaidecât.

— Acum e prea târziu să mai şovăim, zise guvernanta, vasul prieten sau duşman ne-a zărit.

Wilder nu răspunse nimic la început şi, după un răstimp, văzu prora corăbiei îndreptându-se către ei; patru sau cinci pânze largi fură desfăşurate în diferite părţi.

— Într-adevăr, acum e prea târziu, îngână tânărul, cârmind el însuşi spre corabie şi lăsând vântul să-i umfle pânza. Şalupa care pân-atunci făcuse atâtea sforţări ca să rămână cât mai aproape de uscat, se lăsă dusă în larg c-o iuţeală de fulger şi numaidecât se pomeni în strâmtoarea liniştită, odihnitoare, care înconjoară de obicei greutatea unei corăbii mari.

Un om sprinten şi neobosit sta în picioare în marginea punţii, poruncind unui mare număr de mateloţi, poate mai mult de-o sută; în mijlocul vuietului pe care era firesc să-l stârnească o astfel de privelişte, Gertrude şi însoţitoarea ei, cu sufletele pline de temeri, fură numaidecât urcate pe punte; în urma lor erau aduşi Wilder şi negresa. De îndată ce goliră şalupa, o lăsară în plata Domnului şi în voia valurilor.

Douăzeci sau treizeci de mateloţi se căţărară pe funii şi desfăşurară rând pe rând toate pânzele, în timp ce corabia spinteca marea cu iuţeala unei păsări care brăzdează în goană văzduhul.

Capitolul XIX

Cititorii au recunoscut, fără îndoială, vasul corsarului; nu credem c-ar fi nevoie să-l urmărim în toate cursele din lungul Oceanului; e de ajuns să spunem că la opt zile după cele arătate mai sus, îşi reluă drumul sub un cer mult mai blând şi pe-o mare mult mai liniştită, ţinând seamă de anotimpul de peste an.

Marinarii n-aveau de făcut decât manevre uşoare, iar şefii lor, în uniformă de fiecare zi, se plimbau în linişte pe punte.

Dar, cu toată liniştea ce domnea pe punte printre mateloţi, şefii lor erau înarmaţi cu pumnale şi pistoale, şi două santinele cu privirea aspră şi sălbatică, îmbrăcaţi împotriva obiceiului, ca nişte soldaţi de uscat, puneau stavilă între partea din spate a corăbiei şi aceea rezervată numai echipajului.

Generalul, de care ne aducem aminte, sta necontenit în picioare, uscat şi ţeapăn ca un catarg. La câţiva paşi mai departe, se afla un alt om, care putea fi lesne remarcat chiar atunci când nu făcea nimic, după înfăţişarea lui nobilă şi mândră; era corsarul, care, singur, fără ca să fi îndrăznit cineva să se apropie de el, trecea în revistă, c-o sprintenă aruncătură de privire, întreaga întocmire a corăbiei; privirea lui devenea uneori posomorâtă şi ameninţătoare, fruntea i se încreţea şi, cu toată bogăţia părului care îi scăpa de sub bereta de catifea, trăsăturile lui îşi pierdeau atunci din farmecul pe care îl aveau de obicei; ofiţerii se prefăceau că-şi ascund armele sub eşarfe ori sub cutele îmbrăcămintei; el însă purta fără sfială la brâul de piele un iatagan turcesc, un stilet negru cu mânerul bătut în pietre scumpe şi două pistoale.

În apropiere de pupă se aflau mistress Wyllys şi Gertrude, care nu păreau câtuşi de puţin turburate sau neliniştite, aşa cum ar fi fost firesc să fie două femei care se ştiau în tovărăşia corsarilor fără lege şi credinţă. Cea

dintâi îl strigă pe Wilder, care, de câteva clipe, rămăsese sprijinit de scara din mijlocul punţii, şi îi spuse:

— Îi arătam adineauri Gertrudei coasta care acum se zăreşte destul de desluşit, cu toate că depărtarea o îneacă în ceaţă, îndemnând-o să nădăjduiască într-o cât mai grabnică apropiere, dacă vântul ne va fi prielnic; dar, de când cu primejdiile prin care a trecut, biata copilă a devenit nespus de temătoare, şi nu mai crede în nimic. Dumneata cunoşti această coastă, domnule Wilder?

— Da, doamnă.

— Atunci, ai putea să ne spui, cum se numeşte ţinutul care se zăreşte în depărtare?

— Ţinutul? Dar se zăreşte cumva uscatul?

— Dumneata n-ai auzit strigând: *Pământ, pământ*, în mai multe rânduri, din vârful catargului? Sunt două ceasuri de-atunci.

— Noi, marinarii, devenim greoi după o noapte de nesomn şi nu prea auzim totdeauna ceea ce strigă oamenii de pază din vârful catargelor.

— Dar cum te poţi apropia de continentul american cu atâta nepăsare? Acest pământ roditor şi binecuvântat nu mai are farmec în ochii dumitale? Într-adevăr, nu-mi dau seama ce vrajă ascunsă te leagă cu atâta tărie de această nemărginire înşelătoare şi primejdioasă.

— E o nebunie pentru care suntem învinuiţi deseori.

— Şi asta pe bună dreptate: vă iubiţi mai mult marea decât locuinţele atât de liniştite.

— Eu nu cunosc lucrurile unui cămin; eu, care n-am avut altă locuinţă decât vasul în larg.

— Şi eu mi-am petrecut o mare parte din viaţă pe puntea corăbiilor. Dar obiceiurile s-au schimbat mult de când le-am părăsit. Spune-mi, e o cerinţă ca ofiţerii de pe vasele de război să umble astfel înarmaţi printre oameni, când totul pare liniştit, când nimic nu e în stare să trezească temeri de vreun atac?

— Aşa vrea căpitanul.

— Comandantul se vede într-adevăr. un om foarte îndemânatic; dar gusturile şi capriciile lui sunt, cel puţin

în aparenţă, foarte ciudate. Mi se pare că l-am mai văzut undeva, nu de mult.

Mistress Wyllys tăcu un răstimp, şi rămase cu ochii aţintiţi asupra comandantului; părea că vrea să desluşească în amănunţime, cu cea mai straşnică necruţare, această făptură ciudată, liniştită, nemişcată, dar nobilă şi cu adâncă înrâurire asupra supuşilor, pe care nu-i scăpa din vedere, apoi reluă:

— E multă vreme, domnule Wilder, de când îl cunoşti pe căpitanul Heideyger, şi cum se face că te-a primit atât de curând ca ajutor al său?

— Ne-am întâlnit mai înainte: brevetul meu de locotenent de marină regală mi-a putut înlesni, odată cu încrederea, şi graba numirii; astfel, am ocupat locul rămas gol prin moartea secundului...

— Numele lui trebuie să fie de obârşie germană. E nou pentru mine, şi cu toate astea i-am cunoscut cel puţin din nume, aproape pe mai toţi ofiţerii care au avut strânse legături cu marina din zilele noastre. Familia lui locuieşte de multă vreme în Anglia?

— Iată o întrebare la care el ar putea răspunde mai bine decât mine, zise Wilder, căci bag de seamă că s-apropie de noi; eu vă părăsesc, deoarece mai am şi alte treburi.

În timp ce tânărul se îndepărta, aruncând o privire dispreţuitoare spre căpitan, acesta înainta cu aer posomorât şi preocupat; părea că se apropie de cele două femei mai mult ca să-şi facă datoria de gazdă decât din plăcerea pe care ar fi simţit-o să stea de vorbă cu ele.

— Iată o privelişte, zise el, arătând o linie albăstruie şi îndepărtată spre continent, care trebuie să vi se pară cu atât mai îmbucurătoare cu cât e mai îngrozitoare pentru marinari.

— Pentru ce marinarii simt un nemărginit dezgust faţă de uscatul pe care trăiesc milioane de semeni de-ai lor? întrebă Gertrude, în ochii căreia corsarul privise cu mai

multă luare-aminte.

— Dumneavoastră sunteţi din numărul acelora care nu iubesc marea, răspunse corsarul cu un zâmbet, şi primejdiile pe care le-aţi avut de întâmpinat n-au avut putinţă să vă schimbe părerile în această privinţă. Îmi dau seama de asta, cu toate că sunt un monstru de apă, îndărătnic şi necruţător; şi totuşi Oceanul îşi are farmecul lui; niciun lac de pe continentul dumneavoastră n-ar putea fi mai liniştit decât această întindere de ape în care ne aflăm. La câtăva cale spre miazănoapte, v-aş putea arăta privelişti minunate, coline verzi, coline îndepărtate, munţi înalţi, golfuri îmbietoare, fără să mai vorbesc de balenele care îşi petrec vremea la suprafaţa apelor, pândite necontenit de pescarii care îşi aruncă cangele din bărcile cu pânzele albe; aţi avea din ce să vă faceţi cel mai frumos album.

— Şi totuşi, domnule, numai uscatul ar putea să adauge cele mai frumoase privelişti la un tablou. Şi-apoi, dumneata ne vorbeşti de mările dinspre miazănoapte, cu apele verzui, aproape totdeauna mânioase, presărate cu stânci şi vârtejuri.

Corsarul băgă de seamă că fata, povestind toate astea, îşi amintea cu spaimă de neajunsurile prin care trecuse, şi se pricepu să întoarcă firul conversaţiei cu multă îndemânare.

— Sunt oameni care îşi închipuie că marea nu e în stare să trezească nicio bucurie; asta e adevărat, dacă vorbim de oamenii bolnavi sau plictisiţi care nu se simt bine în nicio parte; dar omul energic, în stare să-şi înăbuşe suferinţele fizice, nu poate să gândească astfel. Ne avem şi noi aici balurile noastre, de pildă, şi foarte regulate, şi dacă dansatorii noştri nu se pricep să facă paşii cu atâta îndemânare ca adevăraţii artişti de balet, ei au darul să-şi urmeze jocul chiar şi pe vreme urâtă, ceea ce n-ar fi în stare să facă dansatorii din saloanele dumneavoastră... Ne avem teatrul, orchestra noastră: pe aceeaşi scenă jucăm comedia alături de tragedie. Matelotul pe care îl zăriţi spânzurat de catargul acela, şi

care se încălzeşte la soare ca un şarpe pe o creangă de copac, ştie să scoată răcnete groaznice; celălalt, copil al lui Monus, l-ar face să râdă pe un nenorocit de călător bolnav de răul de mare: asta nu e puţin lucru.

— Toate astea sunt foarte frumoase în pictură, răspunse guvernanta, dar bănuiesc că la un astfel de tablou, se adaugă însuşirea de căpetenie a pictorului sau a poetului, oricum ai vrea să-l numesc.

— Dar nu, doamnă, eu nu sunt altceva decât un sincer povestitor; de vreme ce dumneavoastră puneţi la îndoială bucuriile meseriei noastre, când mi se pare că Oceanul e atât de nou pentru dumneavoastră...

— Iartă-mă, eu cunosc Oceanul de foarte multă vreme.

Corsarul o privi îndelung pe guvernantă, cu oarecare asprime, şi păru că se turbură; apoi, către Wilder:

— Aceste doamne se îndoiesc că ar mai putea fi bucurii şi pe bord, zise el; porunceşte-i contramaistrului să fluiere aşa cum ştie el, ca să îndemne echipajul la farse şi la petreceri.

Tânărul îi făcu semn că porunca îi va fi împlinită şi, numaidecât, făcu cunoscute dorinţele comandantului.

După câteva minute, se ivi în mijlocul punţii, cu fluierul atârnat de un lanţ de argint şi însoţit de doi mateloţi Nightingale, pe care cititorul îl cunoaşte de la *Ancora desprinsă*.

Un şuier ascuţit se auzi şi fu urmat de cuvintele: *La farse şi petreceri!* rostite de contramaistrul cu glas de tunet.

Dacă Gertrudei i se păru această chemare ciudată şi grosolană, nu înseamnă că ea nu-şi făcu pe de-a-ntregul efectul, şi nu fu primită cu bucurie de toţi ceilalţi care, auzind-o, o primiră cu strigăte de plăcere. Într-o clipă, mateloţi cei mai sprinteni începură să se caţere pe funii şi pe catarge, cu iuţeala unor veveriţe: cei mai în vârstă şi mai ursuzi, ajutorii de tunari şi slujitorii de prin cabine, îşi căutau locuri mai potrivite, de unde să poată mai bine să-şi bată joc de ceilalţi, ori să se ferească de farsele lor. Comandantul se retrase împreună cu ofiţerii pe puntea

din spate, ca să nu stânjenească jocurile prin prezenţa lor.

Curând, mateloţii căţăraţi pe catarge şi între funii, coborâră, cu ajutorul frânghiilor, în mare, găleţile de incendiu, şi le deşertară cuprinsul peste capetele ucenicilor şi ale voluntarilor, care de-abia atunci făcură cunoştinţă mai îndeaproape cu apa. Cât timp aceste atacuri se mărginiră la oameni prea puţin cunoscători în misterele acestor ciudate bacanale, mateloţii urcaţi pe catarge, se bucurară de triumfuri obişnuite; dar îl udară până la piele şi pe un ajutor de tunar; acesta începu să strige după ajutor, chemându-şi toţi maiştrii, toţi şefii şi toţi subalternii care, ca să se răzbune, îndreptară în glumă spre cei de sus gurile tunurilor, care nu erau altceva decât nişte pompe care măturară într-o clipă câmpul de luptă, silindu-i pe vrăjmaşi să coboare dintre funii şi să-şi caute scăpare prin toate ascunzişurile de pe punte.

Astfel că cei de jos rămaseră învingători asupra celor de sus; îi poftiră atunci pe voluntari să se folosească de acest prilej şi să se răzbune, de vreme ce fuseseră udaţi în mai multe rânduri, cinci sau şase soldaţi, călăuziţi de un caporal a cărui perucă pudrată fusese schimbată într-un fel de cocă moale şi lipicioasă, ascultară de ticăloasa povaţă şi încercară să urce funiile, ceea ce pentru ei era mult mai greu decât dacă s-ar fi căţărat pe un zid. Marinarii din vârful catargelor îi priviră în linişte la început, cum se schimonosesc să-şi caute loc printre frânghiile ţepene, aşa cum priveşte păianjenul spre musca rătăcită în mrejele pânzei lui; şi, într-un târziu, îi prinseră, îi legară în laţuri şi începură să-i tragă în sus cu uşurinţa cu care ar fi înălţat spre creştetul catargului o pânză.

În mijlocul aplauzelor stârnite de un atât de neobişnuit succes, un matelot atrase asupră-i luarea-aminte a celorlalţi prin seriozitatea şi îndemânarea cu care îşi făcea datoria în această comedie improvizată; era Richard Fid, grăbit să-l lege puternic pe un biet soldat în

jurul unui catarg, la capătul căruia se urcase, aşezându-se între două funii ca într-un jilţ.

— Asta e o pradă care nu face două parale, zise el, are găuri la haină... Hei, acolo jos! Scipio Africanul, scoate-l de urechi pe croitor şi trimite-mi-l aici ca să astupe găurile de la haina camaradului nostru.

Negrul cu trup de uriaş, se învârti în jurul punţii câteva clipe, foarte serios, ca şi cum ar fi avut de îndeplinit o îndatorire de mare însemnătate, şi îl zări în capătul scării ce cobora sub punte pe Homespun care, atras de zgomot, ieşi din gaura în care lucra, cu aţa atârnată de gât, cu acul şi cu foarfeca în mână.

Scipio îl apucă de mijloc şi, aruncându-l pe umăr, mai înainte ca bietul om să fi avut vreme să se apere sau să strige după ajutor, îi încolăci un laţ peste brâu. Homespun se pomeni luat pe sus şi ajunse bun zdravăn în vârful catargului, într-o bătaie din palme, îngrozit însă peste măsură; se opri în locul unde se afla Richard Fid, care îl legă cu o curea de mijloc, lăsându-i mâinile libere.

— Repară pe ici pe colo haina acestui nemernic, îi spuse Richard, şi joacă-te cu acul şi cu degetele ca şi cum te-ai afla la masa dumitale de lucru.

— Dumnezeu să mă ocrotească, pe mine şi pe ceilalţi croitori! strigă Homespun, îngrozit de înălţimea la care se afla ca orice om care n-a mâi păţit aşa ceva.

Odată reparaţia făcută, Fid îl lăsă pe voluntar să coboare, dintr-un sentiment de umanitate de care nu era străin cu desăvârşire, cu toată asprimea firii lui, mai mult aparentă, şi îşi urmă convorbirea cu Homespun.

— Nu căsca ochii mari ca nişte găuri de sabord, camarade; ceea ce vezi dedesubt nu e altceva decât apă, în afară de punctul albastru dinspre răsărit, care sunt coastele Bahamei.

— Vai, vai, strigă bietul om, în ce stare mă găsesc! După ce-am trecut, fără să-mi fi făcut vreun rău, prin atâtea războaie sângeroase, să mă pomenesc acum atât de aproape de moarte, pe puntea unui vas pe care

Dumnezeu poate că nu-l priveşte cu ochi buni!

— Ascultă, camarade, eu nu ştiu să fi citit vreodată în vreo carte povestea vasului nostru, dar nu cred să fie om cumsecade care să se simtă ruşinat că slujeşte printre noi. De altfel, eu nu m-am angajat aici, l-am urmat pe meşterul Wilder, aşa cum fac totdeauna, şi nu i-am pus niciun fel de întrebare care să-l supere. Nici nu i-am cerut cel puţin răsplata ce mi se cuvine.

— Cum! Îţi vinzi sufletul lui Satan şi pentru asta nu primeşti niciun fel de răsplată?

— Ascultă, camarade, mai taie-ţi din limbă, mă simt dator să mă port cu toată bunăvoinţa faţă de un om care şi-a dat osteneală să urce pân-aici ca să mă viziteze, dar să nu îndrăzneşti să aduci vorba despre o hotărâre pe care un om cinstit şi vrednic ca locotenentul meu a luat-o fără să aibă nevoie de sfaturile cuiva.

— Să mă ferească Dumnezeu să-l umilesc pe meşterul Wilder; aş vrea să te întreb un singur lucru însă: eşti hotărât să-l urmezi până la funia de spânzurătoare?

După ce rămase pe gânduri câteva clipe, mestecând în gură foaia de tutun, şi, după un scuipat negru-gălbui zvârlit de sus, Fid tuşi, îşi şterse buzele cu dosul palmei şi rosti cu glas solemn:

— Da, îl voi urma până la funia de spânzurătoare. Aş fi un mizerabil dacă, de frica unui moft ca funia de spânzurătoare, m-aş despărţi de un om în tovărăşia căruia colind mările de douăzeci şi patru de ani.

— Cel puţin dac-ai fi răsplătit pentru asta.

— Oh, în această privinţă e cu totul altceva. Trebuie să mă mulţumesc cu leafa de simplu matelot. Am încercat, odată sau de două ori, să obţin din partea domnului Wilder, un loc de ajutor de meşter; încercarea mi-a fost zadarnică; s-a împotrivit cu asprime, sub cuvânt, zice el, că, întrucât am obiceiul să trag pe gât cam multe păhăruţe dis de dimineaţă, ar însemna să întâmpin fel de fel de neajunsuri peste zi. În ceea ce priveşte hrana, mi se dă ca oricărui alt marinar: într-o zi, o bucată ca să-i mai ajungă şi tovarăşului de-alături, altădată nimic.

— Dar... din jaf... nu ţi se dă partea cuvenită?

— Pe cinstea mea, în ceea ce priveşte jaful, ai putea să-mi spui, unde se află curtea amiralităţii care îi osândeşte pe oameni?

O mare neorânduială stârnită în altă parte a corăbiei, întrerupse această convorbire în clipa în care, nu mai încape îndoială, lucrurile s-ar fi putut desluşi pe de-a-ntregul.

Capitolul XX

Totuşi, lupta dintre oamenii de pe punte şi mateloţii încurcaţi printre funii era departe de-a ajunge la capăt: loviturile se amestecau cu ocările şi lucrurile începuseră să ia o întorsătură mai serioasă. Din fericire, Nightingale, prin vocea pe care i-o cunoşteau mai toţi, punea o oarecare rânduială în toate astea.

Corsarul părea că nu ia parte la voioşia echipajului, şi zâmbetul pe care căuta să şi-l impună din când în când, dispărea sub povara unui nour posomorât; ochiul nu-i mai era însufleţit de fulgere repezi şi pătrunzătoare; părea ursuz şi cădea necontenit în îngândurarea ce-l înstrăina cu desăvârşire de tot ce se petrecea în juru-i; de câte ori îşi îndrepta privirea spre mistress Wyllys se simţea cuprins de cea mai nedesluşită teamă, la care se adăuga un respect covârşitor.

În mijlocul vuietului şi neorânduielii generale, un glas ce părea că se smulge din adâncurile Oceanului se făcu numaidecât auzit, rostind numele corăbiei de departe.

— Cine strigă *Delfinul*? întrebă Wilder, când băgă de seamă că nici acest glas venit de-aiurea nu putea să-l smulgă pe căpitan din îngândurare.

— Moş Neptun, care se află sub proră.

— Ce vrea?

— A aflat că o seamă de străini îi străbat regatul şi vrea să urce pe puntea *Delfinului* neruşinat, ca să

cerceteze jurnalul de bord şi să cunoască planurile celor care îl călăuzesc.

— Fie binevenit! Va trebui totuşi să-i deschizi cale prin partea dinainte a corăbiei; un marinar încercat ca dumneata, nu-şi primeşte oaspeţii prin scara din spate.

Wilder tăcu şi porni dezgustat oarecum de a lua parte la astfel de farse, şi numaidecât se zări un marinar spătos ce părea că se smulge din fundul mării. Stropii de apă, amestecaţi cu spumă, îi închegaseră un fel de perucă în creştetul capului, iar algele marine îi acopereau jumătate din trup; o furcă de lemn necioplit îi slujea de trident. Astfel schimbat la înfăţişare, zeul Oceanului, care era un ofiţer din partea dinainte a punţii, o străbătu cu pasul rar, hotărât, urmat de o mulţime de naiade bărboase, îmbrăcate în costume mult mai ciudate decât al lui. Când ajunse în mijlocul punţii, printre ofiţeri, îi salută înclinându-şi sceptrul şi reînnoi cu Wilder convorbirea întreruptă:

— Frumos bastiment e acel pe care te afli, fătul meu, şi mă bucur că-i întâlnesc aici pe cei mai vrednici supuşi ai mei. E mult de când aţi părăsit uscatul?

— Aproape opt zile.

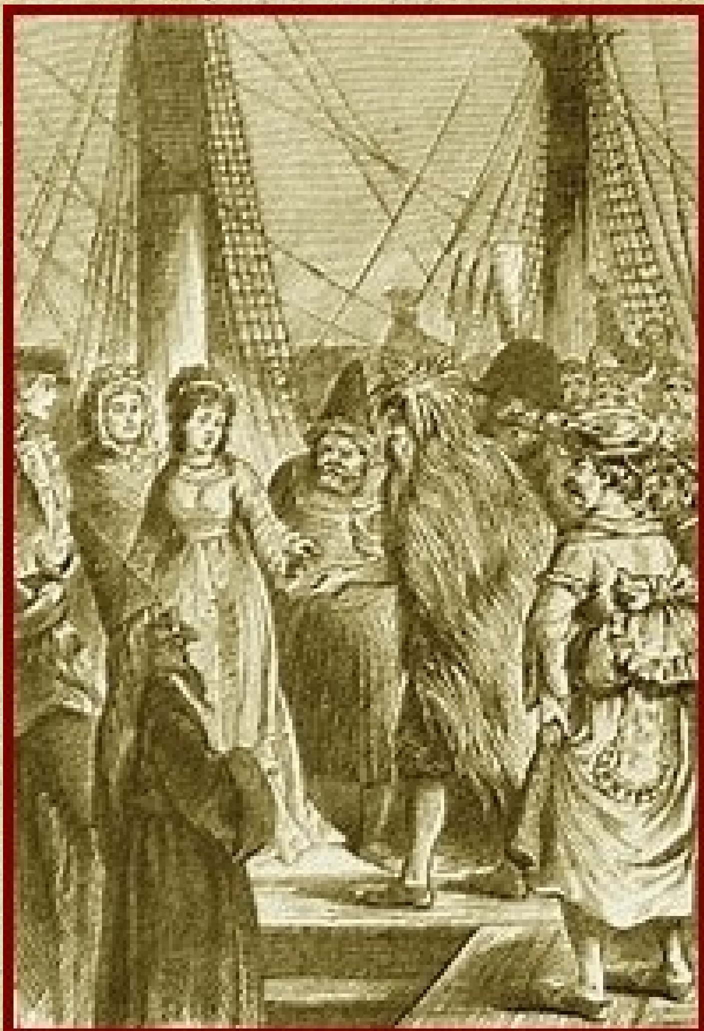
— De prisos să te mai întreb din care port aţi pornit, deoarece recunosc nisipul ţărmului de la Newport lipit încă de ancore. Nu v-aş putea trece în revistă toţi oamenii, căci ştiu în apropiere un alt vas încărcat cu morun, care se reîntoarce din Baltica, şi care nu cred să fie mai departe de o sută de leghe. De aceea îmi voi arunca în treacăt privirea asupra hârtiilor. Să vedem mai întâi cum stăm cu acest domn, adăugă şiretul Neptun, arătându-l cu mâna pe general, ţeapăn şi ursuz ca totdeauna, şi care, în clipa aceea, îşi întoarse capul cu un aer de dispreţ. Prea îmi miroase a uscat; aş vrea să ştiu de câtă vreme călătoreşte pe ape.

— A străbătut marea de câteva ori şi ţi-a plătit tributul obişnuit.

— N-are încă înfăţişarea unui marinar; nu-l cred în stare să mânuiască funiile; bănuiesc că nu s-ar pricepe

nici cel puţin să întindă o pânză. Dar aceste doamne?

— Amândouă cunosc marea şi, prin urmare, trebuiesc scutite de întrebările dumitale.

— Totuşi, aş dori ca această copilă să-mi spună câteva cuvinte. De vreme ce-ai străbătut marea în mai multe rânduri, domnişoară, ai putea să-mi spui numele vasului pe care ai călătorit şi ce ţi s-a părut deosebit în toată întocmirea lui?

Această întrebare făcu o impresie ciudată asupra Gertrudei care îşi aminti cu groază de primejdiile prin

care trecuse de curând; în cele din urmă avu destulă tărie ca să-şi înfrângă turburarea şi să răspundă cu linişte în glas:

— Ca să vă dau toate amănuntele, ar însemna să răpesc din timpul pe care Maiestatea Voastră îl poate întrebuinţa cu mai mult folos. Iată o adeverire care vă poate încredinţa că nu sunt câtuşi de puţin străină de mare şi nici de legăturile cu zeităţile ei.

Şi puse o guinee în palma întinsă a lui Neptun.

— Mă miră cum de nu te-am recunoscut mai degrabă, domnişoară; îmi aduc foarte bine aminte că l-am sfătuit pe un pictor al meu să-ţi facă portretul pe o frumoasă bucată de sidef, ca s-o dăruiesc Amfitritei, nobila mea soţie.

— Şi dumneata, doamnă, adăugă el întorcându-se spre guvernantă, pentru prima oară îmi faci cinstea să calci nemărginitele mele domenii?

— Nu e nici prima nici a douăzecea oară; m-am întâlnit în dese rânduri cu Maiestatea Voastră.

— Atunci suntem vechi cunoştinţe; şi în ce latitudine ne-am văzut pentru întâia oară?

— Sub ecuator, cred, acum treizeci de ani.

— Da, da, eu mă opresc deseori sub ecuator ca să urmăresc vasele Companiei din Indii şi pe neguţătorii care se reîntorc din Brazilia. În anul de care îmi vorbeşti am întâlnit foarte multe, dar n-am cinstea să-mi reamintesc de trăsăturile dumitale.

— În treizeci de ani cred că se vor fi schimbat destul; mă aflam pe-atunci pe un vas cu trei punţi, al Majestăţii Britanice; uite, domnule zeu, iată o guinee ca să-ţi reîmprospătezi memoria.

Neptun primi guineea; dar, din ce în ce mai lacom, în loc să-i mulţumească, parc-ar fi vrut să-i mai ceară una.

— Asta e adevărat, fără îndoială, dar nu se cade să-mi uit de drepturile mele; am de întreţinut o familie numeroasă. Sub ce pavilion călătorea acest vas?

— Nu-mi mai aduc aminte, dar fusese ridicat în faţă, aşa cum se obişnuieşte când e comandat de un

viceamiral.

— Păcat că mi-am uitat şi eu de vasul acela. Dar ai putea să-mi zugrăveşti câte ceva din particularităţile lui, lucruri obişnuite pe care nu le vei fi uitat cu desăvârşire?

— Mi-aduc aminte că un copil poznaş a întrecut în şiretenie pe aşa zisul Neptun şi l-a făcut de batjocură în faţa întregului echipaj.

— Avea numai opt ani? întrebă corsarul cu glas puternic.

— Da, n-avea decât opt ani, dar prin răutate părea mult mai vârstnic, răspunse mistress Wyllys, care tresări privind spre corsar.

— Foarte bine, reluă Neptun, care nu voia să mai prelungească o convorbire la care băga de seama că ia parte şi temutul corsar. Totul e în regulă. Să trecem acum la marinari.

Acestea zicând zeul căută să se apropie de nenorociţii soldaţi, ruşinaţi că fuseseră ridicaţi cu funiile până în vârful catargelor, şi care se strânseseră laolaltă ca să se ajute la nevoie, răspunzând unul pentru altul. Într-adevăr, răspunseră cu multă stângăcie, ba luau chiar răspunsurile în bătaie de joc; disciplina dispăruse cu desăvârşire de pe punte. Generalul îşi arătă dezgustul faţă de astfel de scene care îl necinsteau pe el cel dintâi; se împotrivi, mărturisind că îl va pedepsi aspru pe oricine va mai îndrăzni să-i batjocorească oamenii. Împotrivirea lui îmbărbăta obrăznicia soldaţilor, şi unul dintre ei, sergentul, trântindu-i un pumn zdravăn în obraz lui Neptun, făcu să-i ţâşnească sângele pe nas, ceea ce dovedea că oamenii mai trăiseră pe uscat. Silit să-şi apere umanitatea, acesta se grăbi să răspundă cu lovituri întreite. Schimbul de mângâieri atât de binevoitoare, între doi oameni atât de bine crescuţi, stârni o adevărată încăierare. Soldaţii îşi arătară baionetele. Wilder se aruncă între ei şi încercă să-i despartă; zadarnic însă, căci marinarii căutară să se folosească de săbii şi de suliţe; doi sau trei dădură fuga să încarce tunurile.

În câteva minute, cearta ajunse pân-acolo încât, o lovitură mai mult dintr-o parte sau din cealaltă, ar fi însemnat să fie semnalul celei mai groaznice tulburări.

Corsarul, mai dornic ca oricare altul să se păstreze buna cuviinţă printre oameni, părea cu desăvârşire străin şi nepăsător faţă de tot ce se petrecea în juru-i şi, cu braţele încrucişate pe piept, rămăsese nemişcat ca însuşi catargul de care se răzimase, privind în larg la frământarea valurilor.

Wilder încercă din nou să-şi impună autoritatea, dar murmurul şi ameninţările erau răspunsul la cuvintele lui împăciuitoare; auzi mateloţi strigând că trebuia să fie aruncat în mare, el, noul venit, nepoftitul, intrigantul. Câţiva nemernici se năpustiră chiar să-l prindă. Doi oameni însă, făcându-şi loc prin mulţime, se aruncară ca nişte lei între Wilder şi vrăjmaşii lui; Neptun fu răsturnat ca o păpuşă, alţi câţiva se rostogoliseră plini de sânge pe punte. Scipio şi Fid îşi apărau tânărul stăpân; el însă le spuse să se îndepărteze, deoarece se simţea în stare să-i înfrunte singur pe răzvrătiţi.

— În mare, locotenentul şi cei doi nemernici care îl susţin! strigară mai multe glasuri.

Mistress Wyllys se apropie în grabă de corsar, şi, atingându-i umărul cu vădit neastâmpăr:

— Domnule, strigă ea, priveşte! Dacă dumneata nu te împotriveşti, se va săvârşi o mare nelegiuire.

Corsarul tresări, şi dintr-o săritură fu în mijlocul adunării.

— Ce este? strigă el cu asprimea care îi făcu să se cutremure până şi pe cei mai îndrăzneţi. Aşadar, vă răzvrătiţi pe faţă! v-aţi plictisit de viaţă? Dacă unul singur mai face o mişcare sau rosteşte o vorbă, e mort!

Gestul lui mândru şi dispreţuitor, glasul hotărât, în care se puteau bănui batjocura şi ironia, impuseră numaidecât cea mai netulburată linişte printre oameni; mateloţi şi soldaţi nu îndrăzneau să mai facă nicio mişcare. Corsarul, când băgă de seamă că nimeni nu mai rosteşte un cuvânt, că toţi încremeniseră, neîndrăznind

să-şi mai ridice privirea asupră-i, urmă pe acelaşi ton:

— Foarte bine; v-aţi cuminţit în sfârşit, cu toate că e prea târziu. Înapoi, nemernicilor. Îmi necinstiţi puntea cu purtările voastre! Jos armele. Să se bată numaidecât tobele, ca să văd dacă am în jurul meu oameni disciplinaţi şi supuşi, sau o adunătură de ticăloşi care trebuiesc bătuţi până la sânge mai înainte de a te încrede în ei!

Un individ ieşi din rânduri, tremurând, îngrozit peste măsură, şi bătu de câteva ori cu ciocanul într-o tobă. Fiecare îşi reluă postul în linişte.

În acest timp, corsarul nu se arătase nici nerăbdător, nici înfuriat, şi nu păru să-l uimească supunerea celorlalţi mai mult decât nesocotinţa lor. Vinovaţilor li se rosti numele în faţa lui, după îndemnul ofiţerilor; le vorbi cu multă asprime şi-i ameninţă cu cea din urmă dintre pedepse dacă nu s-ar fi cuminţit. Unul singur încercă un mijloc de dezvinovăţire.

— Dacă e vorba de soldaţi, zise el, înălţimea ta ştie că nu-i iubim prea mult, dar numai asupra omului care a îndrăznit să te înlocuiască se îndreaptă ura noastră.

— Bunul meu plac e să-şi păstreze gradul de locotenent pe care i l-am dat şi de care e vrednic; numai eu am dreptul să judec dacă am făcut bine sau nu; vouă nu vă rămâne decât să vă supuneţi.

— Dacă asta e hotărârea înălţimii tale, se înţelege că n-o să ne împotrivim; dar, cunoscându-te ca om cu judecată, călăuzit de simţul dreptăţii, credem că mi-ai înţeles pe deplin nemulţumirea: locotenentul, în loc să ne aducă o corabie încărcată cu mărfuri din Bristol, ne-a venit cu o nenorocită de şalupă goală şi aproape dărăpănată.

— Furtuna v-a despuiat de pradă şi era cât pe-aici să pieriţi voi înşivă în adâncuri. Cine v-a scăpat? Eu. Într-o zi, v-aş putea părăsi, lăsându-vă în voia sorţii. Plecaţi şi să mi-i trimiteţi numaidecât pe cei doi oameni care şi-au apărat cu atât devotament ofiţerul împotriva nesupunerii atâtor nemernici.

Fid şi negrul se înfăţişară numaidecât, cu gesturi stângace, încurcaţi şi uluiţi parcă.

— Vă mulţumesc, le spuse corsarul, pentru frumoasa voastră purtare, prieteni; sunteţi vrednici de iubirea pe care v-o păstrează domnul Wilder. Îl cunoaşteţi de mult?

Fid răspunse:

— Acum douăzeci şi patru de ani, în cel din urmă echinox, domnul Henri s-a ivit pe punte; am rămas trei ani împreună pe *Detunătorul* şi-am făcut de mai multe ori drumul spre capul Horn.

— I-ai preţuit totdeauna viaţa, după cum se vede.

— Eu nu fac astfel de socoteli; dar, când am auzit că vor să-l arunce în mare, m-am crezut dator să rostesc câteva cuvinte, ca să-l apăr, şi, deoarece cuvintele îţi vin uneori foarte greu pe buze, Africanul a înlocuit prin câteva lovituri de pumn ceea ce nu putea să rostească prin viu grai un biet marinar, chiar dacă ar fi fost proaspăt ieşit din şcoală, şi gata să comande o manevră în latineşte, dacă nu s-ar fi priceput s-o facă în adevărată limbă marinărească.

Corsarul zâmbi, şi, nezărindu-l pe Wilder alături în clipa aceea, se simţi ispitit să ducă şi mai departe convorbirea, dar căută să se stăpânească deoarece asta nu intra în obiceiurile lui.

— Îmi voi aduce totdeauna aminte de purtarea voastră. Iată aur, zise el, dându-i un pumn de aur Africanului, care se afla mai aproape; împărţiţi-l ca buni camarazi şi bizuiţi-vă totdeauna pe sprijinul meu.

Scipio făcu un pas înapoi şi nu primi, zicând:

— Asta voi să dea la meşter Henri.

— Stăpânul tău n-are nevoie.

— Atunci Scipio nici el nu trebuie are.

— Vă rog să nu luaţi în seamă sfiala bietului băiat, zise Richard Fid, întinzând palma cu cel mai neobişnuit sânge rece şi vârând banii în buzunar; nu e nevoie, cred, să-i spun înălţimii tale că Africa nu e o ţară în care omul îşi dă seama în ce chip se poate trăi. Totuşi, pot să spun din parte-i că-ţi mulţumeşte, căpitane, ca şi cum i-ai fi dat de

două ori pe atât. Haide, salută pe înălţimea sa, băiete, şi dovedeşte că eşti vrednic de prietenia mea de la care ai împrumutat câteva obiceiuri de lume bună. Şi acum, când această afacere bănească s-a sfârşit cu bine, mulţumită mie, i-aş cere înălţimii tale îngăduinţa să urc în vârful catargului şi să-l dezleg pe nenorocitul de croitor pe care l-am uitat între funii; nu prea se simte bine acolo, aşa cum s-ar simţi la masa lui de lucru şi, după felul cum îşi ţine picioarele răşchirate, se poate băga de seamă că nu e născut să fie întinzător de pânze.

Corsarul îi îngădui să se retragă şi, întorcându-şi capul, se pomeni faţă în faţă cu tânărul nostru aventurier, căruia îi vorbi de însuşirile lui Fid, şi îl încredinţă că, în curând marinarii aveau să-i fie supuşi pe deplin, fără să-şi mai îngăduie porniri nesocotite cum fuseseră cele petrecute cu câteva clipe mai înainte.

Wilder puse să se sune retragerea şi marinarii îşi văzură mai departe de treburi, în linişte, fără niciun pic de împotrivire; pornirile lor brutale fuseseră numaidecât domolite prin amestecul neprevăzut al comandantului care în aceeaşi clipă părăsi puntea. Un alt ofiţer îl înlocui.

Capitolul XXI

Marea fu liniştită tot timpul în ziua aceea şi întinderea încreţită numai ici colo scânteia ca oglinda sub razele soarelui; totuşi, un ochi încercat ar fi putut băga de seamă că spre miazănoapte şi apus anumite semne prevesteau furtună.

Odată cu apropierea nopţii, corsarul se ivi din nou pe punte, unde îl găsi pe Wilder care rămăsese de pază, după ce dăduse poruncile de trebuinţă; câţiva mateloţi dormeau printre funii încolăcite; el, în picioare, cu privirea ageră, supraveghea totul cu cea mai mare luare-aminte.

Comandantul şi locotenentul se plimbară timp de două ceasuri fără să schimbe un cuvânt; se fereau parcă unul de altul, fiecare păstrându-se în lumea gândurilor; în cele din urmă, corsarul rosti către celălalt:

— Rămâi la pupă, domnule Wilder, aerul e curat şi proaspăt.

Wilder îi ascultă îndemnul.

— Am petrecut o dimineaţă aspră, Wilder; ai mai văzut vreodată atât de aproape o revoltă?

— Mărturisesc căpitane, că în tovărăşia unor astfel de ticăloşi, nu poţi fi niciodată sigur de linişte; câteva ceasuri de revoltă ar putea face să cadă într-o zi *Delfinul* în mâinile guvernului englez, şi viaţa dumitale…

— În mâinile călăului, nu-i aşa? Dar de ce nu şi a dumitale? îl întrerupse de-odată corsarul privindu-l pe locotenent cu răutate. Pe mine nu mă înspăimântă un pavilion regal, am văzut moartea în dese rânduri de-aproape. De altfel, nu prea rătăcesc în apele crucişătoarelor Maiestăţii Sale, ci prefer să-mi tai cale printre insulele Oceanului spaniol.

— Totuşi, ai nimerit în această parte a mării într-o clipă în care amiralul, învingător al vrăjmaşului, şi-ar putea întrebuinţa cu cel mai mare folos tăria punându-te la goană.

— Aveam interes să fac acest lucru. Îmi plac schimbările în tot ce se leagă de rosturile vieţii. Nu-i poţi urmări totdeauna pe spanioli şi nici pe cei ce păzesc cu îndărătnicie coastele. În ochii mei are farmec până şi un început de revoltă.

— În această privinţă nu sunt de aceeaşi părere. Îmi place să-mi privesc duşmanul drept în faţă, mai cu seamă când mă atacă deschis, iar nicidecum pe furiş, căutând să mă prindă în cursă. Şi nu mă tem, chiar dacă aş dormi pe o mină.

— Obiceiuri. Primejdia e totdeauna primejdie, sub orice formă s-ar arăta; te obişnuieşti uneori să nu te temi de primejdia ascunsă, ca şi de aceea care te întâmpină pe neaşteptate. Nesiguranţa te ţine treaz şi îţi întăreşte spiritul. Ai să zici poate că am o fire ciudată, dar eu mă bucur de câte ori simt că s-apropie furtuna sau mi se pun piedici în cale.

— Dar pe vreme liniştită?

— Liniştea e bună pentru firile domoale. Eu prefer lupta şi neastâmpărul.

— N-ai dat încă peste primejdii prea mari.

— Prea mari?

— Vreau să zic, n-am dat, deoarece sunt astăzi în slujba dumitale.

— Eşti încă tânăr; dar vei ajunge departe. Sunt foarte mulţumit că te-am putut pescui la vreme; mă temeam la început să nu fiu trădat, dar dumneata eşti un om de bună credinţă, cu toate că aş putea să mă împotrivesc faţă de anumite intrigi care au compromis succesul întreprinderii mele.

— Ce fel de intrigi? Ai recunoscut dumneata însuţi că m-am priceput să călăuzesc *Carolina*, şi dacă s-a scufundat, asta s-a întâmplat din vrerea lui Dumnezeu, iar nu din vina mea. De altfel, ai făcut o pradă care ţi-ar putea aduce o bună răscumpărare. Cele două femei...

— Aici sunt în siguranţă şi, decât să le fac să-şi piardă încrederea în mine, mai bine dau foc magaziei cu praf de puşcă. Să vorbim despre altceva: ce părere ai de cinstitul Joram Joe, de la *Ancora desprinsă*.

— Şi-a jucat rolul ca un adevărat ticălos, cu toată şiretenia. Pilotul din Newport era de-asemeni un om al dumitale?

— Da; găsit la întâmplare. Dar, ia taci! N-ai auzit nimic?

— Mi se pare că o funie a căzut în apă.

— Chiar aşa. Vei vedea în curând cu câtă luare-aminte îmi supraveghez turburătorii tovarăşi.

Corsarul întrerupse convorbirea şi se plecă peste marginea pupei pentru câteva clipe. Wilder făcu acelaşi lucru.

Un om se învârtea în jurul corăbiei cu ajutorul funiilor din afară; când ajunse în dreptul unei scări, se prinse de treptele de jos şi rămase atârnat acolo.

— Dumneata eşti, Davis? întrebă în şoaptă corsarul. Mi-e teamă să nu te fi auzit ori să te fi simţit cineva.

— Nu, domnule comandant, am ieşit printr-un sabord

din apropierea cabinei dumitale. Toată lumea doarme.

— Foarte bine. Ce veşti mi-aduci?

— Cei mai răi câini de mare s-au îmblânzit ca nişte miei.

— Le-a trecut îndărătnicia de azi dimineaţă?

— Oh! fără îndoială. N-aş vrea să spun că a aţipit în ei dorinţa de a face rău, dar, când e vorba de primejdia pe care-o simt în clipa când îţi calcă poruncile, nu se mai bizuie unul pe altul.

— E o fericire că n-au obiceiul să se folosească de buna lor credinţă. Căci, fără asta, cine le-ar sta împotrivă? Şi ce zic ei de îngăduinţa pe care le-am arătat-o? Mai e nevoie ca mâine dimineaţă să vorbim de pedeapsă?

— Dacă asta e şi părerea dumitale, eu aş crede să lăsăm lucrurile baltă. Oricine ştie că dumneata nu prea uiţi şi ei nu vor să adauge o ură nouă la cea veche. Singur Neptun e mai îndărătnic, din pricina pumnului pe care i l-a trântit negrul în obraz.

— Într-o zi sau în alta va trebui să sfârşesc cu acest nemernic, care nu mi se pare bun de nimic. Altceva ce mai ştii?

— Nimic, căpitane.

— Ei bine, poţi pleca.

Spionul se retrase. Wilder şi comandantul îşi reluară plimbarea, reînnoind convorbirea întreruptă.

— Pe un vas ca al meu trebuie să ai nu numai inimă îndrăzneaţă, zise corsarul, dar şi urechi bune, ca să nu-ţi scape nimic din cele ce se şoptesc în juru-ţi.

— Într-adevăr, o cât se poate de grea răspundere pe care ne-am luat-o.

— Dumneata de-abia ai intrat în viaţă, domnule Wilder, şi poţi să-ţi alegi cărările. Până azi ai văzut respectându-se ceea ce lumea numeşte legi, şi nici chiar dumneata n-ai căutat să le nesocoteşti. Spune un cuvânt şi îţi redau libertatea, cu toate că îmi face plăcere să te ştiu lângă mine. Voi face să piară orice urmă care ar vorbi de trecerea dumitale pe puntea vasului meu.

Mâine, ai putea fi pe uscat.

— De ce n-ai debarca şi dumneata odată cu mine? Această viaţă neregulată, ciudată, trebuie să fie o povară pentru dumneata ca şi pentru mine. Dac-aş mai putea nădăjdui...

— Ce? Vorbeşte fără sfială.

— Ei bine, da, voi căuta să-ţi vorbesc ca unui prieten. Zici că uscatul nu e departe. Nouă, marinarilor, ne-ar fi uşor să aruncăm o barcă în apă şi să pornim la voia întâmplării prin beznă. Am dispărea din ochii mateloţilor mai înainte ca vreunul să fi băgat de seamă.

— Şi unde te-ai duce?

— În America, unde am putea găsi un adăpost sigur şi liniştit.

— Vrei dumneata ca un om ca mine, care a comandat atâta vreme ca stăpân şi a trăit ca un adevărat prinţ, să fie silit să-şi cerşească un adăpost într-o lume străină?

— Ai destui bani. Nu suntem oare stăpâni aici? Cine ne-ar putea bănui, cine ne-ar putea cere socoteală dacă am lua o hotărâre sau alta? Totul s-ar putea săvârşi într-o clipă.

— Şi vrei să pleci singur?

— Nu. Ar fi nevrednic din parte-mi să le părăsesc pe aceste femei, lăsându-le în seama echipajului.

— Dar nu crezi c-ar fi şi mai nevrednic de a-i părăsi pe cei ce şi-au pus încrederea în dumneata? Aş fi un laş dacă aş primi propunerea dumitale. Dacă sunt socotit un om fără credinţă, în ochii lumii, orişicând nu-mi voi călca însă cuvântul dat. Va veni poate o zi când toţi aceia care n-au altă patrie decât puntea *Delfinului*, vor fi siliţi să se despartă, de bună voie. Dumneata ţi-ai dat seama ce m-a atras pe uscat, atunci când ne-am întâlnit pentru întâia oară la Boston?

— N-am bănuit nimic, răspunse Wilder cu o vădită părere de rău.

— Atunci, să-ţi spun eu. Unul dintre mateloţi căzuse pe mâinile oamenilor poliţiei. Trebuia să-l scap. Era un om pentru care simţeam o deosebită prietenie şi care, prin

însuşirile lui, se dovedise un bun marinar. Prin urmare, nu-l puteam părăsi şi nimeni altul în afară de mine n-ar fi putut să-l scape. Am izbutit prin bani şi vicleşug, şi astăzi bietul om îmi ridică osanale printre mateloţi. Mi-aş putea oare compromite o reputaţie câştigată cu atâta trudă?

— Te-ai putea lipsi de stima acestor nenorociţi ca să te învredniceşti de aceea a oamenilor cumsecade.

— Dumneata cunoşti prea puţin firea omenească, de vreme ce nu-ţi dai seama că omul e dator să-şi păstreze faima cucerită cu grele stăruinţe, chiar atunci când nu s-a bucurat de prea multă încredere; de altfel, nu sunt născut să trăiesc în mijlocul coloniştilor supuşi la jug de necruţătoarea Anglie.

— Te-ai născut poate în metropolă?

— Nu sunt decât un biet colonist. Mi-ai văzut pavilioanele, dar mai lipsea unul... pe care, dacă l-aş avea, aş fi în stare să-mi apăr faima şi mândria cu preţul sângelui.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— E de prisos să-i reamintesc unui marinar ca dumneata câte fluvii îşi mână apele spre mare, de-a lungul nobilei coaste americane... câte porturi mari şi încăpătoare se zăresc mai aproape sau mai departe; câte corăbii călăuzite de oameni născuţi pe acest pământ îmbelşugat, străbat Oceanul.

— Într-adevăr, cunosc foloasele acestui frumos ţinut.

— Nu mi-e teamă să adaug că, dac-ar fi cunoscute de dumneata şi de alţii ca dumneata, s-ar vedea fluturând în largul mărilor pavilionul despre care îţi vorbesc; şi-atunci, locuitorii ţării noastre n-ar mai trăi ca nişte josnici mercenari câştigaţi de un principe străin.

— Nu vreau să am aerul că nu te înţeleg, deoarece i-am mai auzit şi pe alţii spunând acelaşi lucru, mie însă totul mi se pare un vis.

— Vis? Ceea ce râvnesc cu atâta însufleţire se va izbândi, aşa cum nu mai încape îndoială că soarele va apune în dosul Oceanului, şi că noaptea îi urmează zilei. Dacă acest pavilion ar fi fost arborat, nicicând nu s-ar

mai fi auzit vorbindu-se de corsarul roşu.

— Regele are nevoie de slujbaşi şi oricine poate ajunge un slujitor al lui.

— Aş putea să-l slujesc pe un rege, dar nu să fiu slugă oamenilor lui; am fost crescut pe un vas al Maiestăţii Sale, aş putea spune chiar că m-am născut pe acest vas; de multe ori mi-am amintit cu amărăciune că un ocean îmi despărţise ţara de treptele tronului. Ai să mă crezi? Un comandant a avut îndrăzneala să lege de numele ţării mele cea mai josnică ocară.

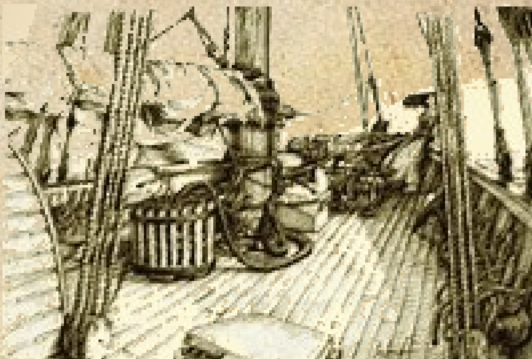
— Nădăjduiesc că n-a scăpat nepedepsit?

Corsarul îşi privi ţintă tovarăşul şi răspunse cu un zâmbet amar:

— N-a mai repetat această ocară; a plătit-o scump. Erau în joc, viaţa mea sau a lui. Şi a lui a trebuit să cadă. Totuşi, de îndată ce am ridicat mâna asupra unui locuitor al insulei privilegiate, a fost de-ajuns ca să fiu ameninţat de tot felul de asupriri; regele s-a grăbit să-l alunge pe unul dintre cei mai vrednici slujitori. S-a căit amar pentru asta... Dar ajunge pentru astă dată. Vom mai avea prilejul să stăm de vorbă. Noapte bună.

Wilder îl văzu pe tovarăşul său coborând scara ce ducea la cabine şi rămase singur în prada gândurilor cât timp îşi făcu paza care, pentru nerăbdarea lui, părea nespus de lungă.

Capitolul XXII

Corsarul îşi lăsase cabina în seama Gertrudei şi a doamnei Wyllys, de îndată ce acestea se iviseră pe punte; nu dormeau, cu toate că era destul de târziu, şi lumina, pe care o împrăştia lampa de argint, le cădea peste feţele neliniştite. În această cabină se cade să ne urmărească cititorul, dacă vrea să asculte convorbirea care are loc între fată şi guvernantă.

— Într-adevăr, scumpă doamnă, forma şi materia acestor ornamente mi se par cu totul neobişnuite pentru o corabie.

— Şi ce concluzie tragi din asta?

— Nu ştiu ce să spun, dar aş vrea să fiu mai bine în casa tatălui meu decât aici.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că eu, care cunosc de atâta vreme tot ce se petrece pe puntea unui vas al Statului, n-am întâlnit încă până azi ciudăţeniile care bag de seamă că se petrec pe această corabie; bănuieli groaznice mă frământă necontenit.

— În ce fel?

— Mă tem de toţi acei ce ne înconjoară.

— De toţi?

— Da.

— Totuşi, teama de pedeapsă e de-ajuns ca să înfrâneze pornirile echipajului, dacă ar avea de gând să ne facă vreun rău.

— Mi-e teamă ca toţi aceşti oameni să nu aibă alte legi în afară de cele pe care singuri şi le fac, şi să nu recunoască altă autoritate în afară de capriciile lor.

— Dac-ar fi astfel, ar însemna că ne aflăm printre piraţi.

— Mă tem de acest lucru.

— Piraţi? Până la cel din urmă?

— Chiar aşa. Dacă unul e vinovat de piraterie, înseamnă că toţi ceilalţi sunt părtaşi la nelegiuirile lui.

— Unul singur tot poate fi nevinovat: tânărul care ne-a întovărăşit în împrejurări care nu ne-au putut lăsa nici urmă de bănuială în suflete pe seama lui.

— Nu ştiu ce să cred; sunt situaţii diferite şi diferite trepte de înjosire; tot ce poate fi cinstit pe această corabie nu e altceva decât aceea ce se află în cabina noastră.

Gertrude simţi că-i tremură genunchii; o cuprinse un fel de tulburare ciudată, de neînţeles.

— Poate că mă înşel în privinţa lui Wilder, reluă mistress Wyllys; totuşi, ar trebui să ştiu lămurit la ce fel de părere ne-am putea opri pe seama lui. Linişteşte-te, copila mea; îl aud urcând pe cel care a fost însărcinat să ne slujească; poate că el ne-ar putea da vreo desluşire. Roderick, zise apoi guvernanta către ucenicul care tocmai intra pe uşă, bag de seamă că ţi se închid ochii de somn; această meserie trebuie să fie nouă pentru dumneata.

— E destul de veche ca să ştiu să-mi fac datoria fără să adorm, răspunse copilul.

— La vârsta dumitale ai avea încă nevoie de mângâierile unei mame; câţi ani ai?

— Sunt destul de vârstnic ca să fiu înţelept şi mai puţin răutăcios decât par; în curând voi împlini şaisprezece ani.

— Şi de câtă vreme călătoreşti pe mare?

— De doi ani, doamnă, şi aceşti doi ani mi se par câteodată lungi cât zece, alteori mi se pare c-au trecut ca două clipe.

— Aşadar, îţi place meşteşugul armelor?

— Meşteşugul armelor?

— Da; oare nu te-am întrebat lămurit? Mateloţii când vin pe puntea unui vas construit înadins pentru luptă, nu trebuie să cunoască meşteşugul armelor?

— Da, războiul e îndeletnicirea noastră.

— Ai luat parte vreodată la o luptă sângeroasă, de când te afli pe puntea acestei corăbii?
— Pe puntea acestei corăbii?
— Da. Ai mai fost şi pe alta?
— Niciodată.
— Echipajul face câteodată prizonieri?
— Foarte adeseori, doamnă.
— Atunci trebuie să-ţi fie scumpă această corabie şi să-l iubeşti mult pe cel care o comandă. În marină ţi se cere înainte de toate muncă multă.
— Sunt mulţi printre noi care îl iubesc pe comandant ca pe un părinte.
— Ai cel puţin o mamă căreia să-i trimiţi din când în când câte ceva din ceea ce îţi prisoseşte?
— Vai, nu.
— Nici prieteni?
— Nici.
— Domnul Wilder te iubeşte?
— Nu-l cunosc decât de foarte puţină vreme; de-atunci de când...
— De când?
— De când ne-am întâlnit la Newport, pe vremea când vasul nostru era ancorat departe de ţărm. Eu i-am dus ordinul de a lua comanda corăbiei de mărfuri din Bristol; nu e de-l nostru decât de alaltăieri.
— Aşadar, e o cunoştinţă nouă; dar căpitanul dumitale îl cunoştea mai dinainte şi-i preţuia însuşirile.
— Nimeni aici nu-l întreabă pe căpitan de ce face aşa şi nu altfel.
— Ne-ar răspunde crezi, dacă l-am întreba în această privinţă?
— Mă îndoiesc. Comandantul e un om misterios şi de nepătruns. E de-ajuns să vă spun c-ar fi mai bine pentru dumneavoastră dacă a-ţi părăsi această corabie, chiar dacă ar însemna să întâmpinaţi pentru a doua oară primejdiile prin care a-ţi trecut mai înainte de-a veni aici.
— Poate că nu stă în putinţa noastră să urmăm această povaţă. Îţi mulţumim totuşi pentru bunăvoinţă.

Dar spune-mi un lucru: pentru ce *Delfinul* poartă astăzi cu totul alte culori decât acelea pe care le purta ieri, şi pentru ce culorile de ieri şi de azi nu seamănă cu cele pe care le purta la ieşirea din Newport?

— Nimeni nu cunoaşte intenţiile comandantului.

— Se întâmplă deseori pe punte încăierări cum a fost aceea la care am luat parte astăzi?

— Nu; de altfel, n-aveţi de ce vă teme din partea mateloţilor; acela care i-a primit aici are mijloace îndestulătoare ca să-i facă oameni de treabă.

— Au fost înrolaţi prin ordinul regelui?

— Al regelui? Dar el e rege, deoarece nimeni nu-i stă împotrivă.

— Au avut totuşi îndrăzneala să-l ameninţe cu moartea pe domnul Wilder, locotenentul lor. Marinarii sunt de obicei tot atât de îndrăzneţi pe vasele Statului?

Roderick o privi pe mistress Wyllys parcă înadins ca s-o facă să înţeleagă că multe îi fuseseră cunoscute din cele ce pân-atunci i se păreau o taină, şi, rămase un răstimp pe gânduri.

— Crezi dumneata, reluă ea că acest cor... vreau să zic căpitanul Heideyger ne va îngădui să debarcăm în cel dintâi port pe care îl vom întâlni?

— Am trecut pe lângă multe porturi de când vă aflaţi printre noi.

— Porturi primejdioase poate; dar dacă vom întâlni unul în care am putea intra cu uşurinţă?

— Porturile bune sunt rare.

— Dar, în sfârşit, dacă se va găsi unul, ne va fi îngăduit să coborâm pe uscat? Avem destul aur ca să-l răsplătim.

— Nu ţine la aur; îl risipeşte cu amândouă mâinile.

Convorbirea ar fi mers si mai departe dacă nu s-ar fi auzit un zgomot în apropiere de cabină; era corsarul care bătea în uşă; guvernanta îi spuse să intre şi ucenicul se retrase.

Nu credem să fie pentru nimeni de mirare dacă femeile îl primiră cu totul altfel, în urma convorbirii pe care o avuseseră cu ucenicul. Corsarul părea neliniştit şi

îngândurat; le salută, zâmbind cu bunăvoinţă şi îşi ceru iertare că venea într-o astfel de clipă; ai fi zis că se socotea străin în cabina corăbiei al cărei stăpân era.

— Mii de iertăciuni, zise el, că vă turbur la o oră atât de nepotrivită; mi s-ar fi părut însă că nu mi-am făcut datoria de gazdă, dacă n-aş fi venit să vă încredinţez să n-aveţi nicio pricină de teamă pe puntea vasului meu, după cele ce s-au petrecut astăzi, doamnele mele. Acum oamenii noştri stau liniştiţi în culcuşurile lor ca mieii în târlă.

— Ne bizuim pe de-a-ntregul pe bunăvoinţa şi înţelepciunea aceluia care ştie atât de bine să se facă respectat şi temut, răspunse guvernanta. Am văzut deseori petreceri pe vasele regale, dar ele n-au sfârşit niciodată în încăierări.

— Neptun şi camarazii lui nu v-au fost necunoscuţi, nu-i aşa?

— E mult de când am făcut cunoştinţă cu acest zeu al mării.

— Mi-am închipuit. Pe acelaşi drum, nu-i aşa?

— Oh, şi aiurea.

— Aiurea! repetă corsarul cu surprindere. Şi scumpa dumneavoastră elevă, va gusta cred un somn odihnitor după turburările de peste zi?

— Somnul fuge rareori de nevinovăţie.

— Aveţi dreptate; şi facă Dumnezeu ca vinovaţii să găsească în somn o uşurare a remuşcărilor.

— Domnul Wilder se arată tot atât de binevoitor faţă de cei care l-au luat drept ţintă a mâniei?

— Aţi putut băga de seamă că nu era lipsit de prieteni. Doi oameni devotaţi au sărit să-i ia apărarea.

— Da, şi găsesc că e de mirare că s-a putut lega, într-un timp atât de scurt, de două fiinţe cu porniri atât de sălbatice.

— Se cunosc de douăzeci şi patru de ani; îi leagă o prietenie cu adevărat uimitoare şi poate că nu e întâia oară când îşi dovedesc supunerea faţă de el. Aş da bucuros o mie dintre cele mai frumoase guinee cu chipul

regelui George II, numai ca să cunosc povestea tânărului Wilder.

— Aşadar, e un străin pentru dumneata?

— Cine se poate lăuda că citeşte cu uşurinţă în cutele sufletului omenesc? Toţi oamenii sunt străini pentru noi atâta timp cât nu şi-au dezvăluit taina gândurilor. Cel mai bun lucru e ca omul să trăiască în sine şi pentru sine, fără să se ocupe de alţii şi de zadarnicele prejudecăţi sociale; să caute să ducă o viaţă cât mai liberă, după pilda firii. Artele chiar, nu sunt de cele mai multe ori decât zădărnicii...

— Ceea ce dumneata numeşti zadarnice prejudecăţi sociale sunt adeseori îndatoriri, virtuţi; în ceea ce priveşte arta, mi se pare că nu eşti cu desăvârşire străin de ea; văd aici un nai şi o chitară.

— Şi, datorită acestor două instrumente, aţi ajuns la încredinţarea că sunt muzicant, doamnă? încă una din greşelile oamenilor obişnuiţi să judece după aparenţe. Voiţi să ascultaţi muzică? Vi se poate împlini această dorinţă.

Corsarul bătu de trei ori în gong şi numaidecât instrumente de suflat se auziră afară; fără îndoială, muzicanţii fuseseră aşezaţi mai dinainte acolo din ordinul lui; multe sunete dulci şi armonioase se treziră în liniştea desăvârşită a nopţii; la început triste, deveniră apoi sprintene, îmbucurătoare.

Corsarul, turburat peste măsură, îşi plecă fruntea; ai fi zis că plângea.

— Această muzică îmi aminteşte Italia, zise el, în clipa când cel din urmă sunet se stinse într-un suspin. Frumoasă şi încântătoare Italie! Adevărat paradis pământesc! Aţi văzut această ţară, doamnă?

Guvernanta nu răspunse; şi ea părea robită de vraja armoniei. Îl chemă atunci pe Roderick şi-i porunci să cânte.

Tânărul se opri în uşa cabinei şi rămase ascuns în umbră, astfel că nu i se puteau deosebi trăsăturile; cântă cu un glas tremurător, clar, cu un adânc tremur lăuntric,

o romanţă al cărui înţeles ar fi fost acesta:

„Să ridicăm ancora şi să pornim; marinarii se bucură, căci văd ancora ridicată; fluierul dă semnalul dorit, mateloţi şi ucenici, amestecaţi-vă strigătele!”

„Să plutim pe marea nemărginită, căci e a noastră; la orizont văd o pânză vrăjmaşă; toate braţele să fie gata; înarmaţi-vă, gândiţi-vă la glorie şi la ţara noastră!”

„Toată lumea pe punte; să înfruntăm sau să primim moartea cu bărbăţie; spintecaţi valurile, vântul ne împrumută aripile lui; tunurile îşi trimit încărcăturile; se aud împuşcături; focul arde pânzele, sângele înroşeşte marea.”

„Suntem învingători, să împărţim prada; încă o zi de glorioasă izbândă; mâine pot veni furtunile şi moartea; pân-atunci să repetăm toţi în cor:

Binecuvântată fie marea când e liniştită! Când se înfurie, ea să ne fie mormântul!”

De îndată ce tânărul îşi sfârşi cântecul, corsarul se făcu nevăzut, fără să mai fi aşteptat mulţumirile celor două femei, cărora le ură somn uşor şi visuri îmbucurătoare.

— Doriţi să mai ascultaţi muzică? întrebă Roderick ieşind din umbra unde fusese pe jumătate ascuns.

— Îţi mulţumim, răspunse guvernanta, dar ar fi timpul să te odihneşti. Adio. Noapte bună!

Mistress Wyllys şi eleva ei se retraseră în fundul cabinei şi, după ce se rugară în linişte câteva clipe, aşa cum aveau obiceiul să facă în orice împrejurare, adormiră în paza lui Dumnezeu. Clopotul de pe puntea corăbiei, care suna totdeauna când trebuia să se schimbe oamenii de pază, tulbură cu sunetele lui regulate şi monotone, liniştea ce domnea în acelaşi timp în largul Oceanului şi pe puntea *Delfinului*, care sălta domol pe creasta de valuri.

Capitolul XXIII

D*elfinul* putea fi asemuit, în aceste clipe de linişte, cu o pasăre de pradă adormită, dar care n-avea să rămână mult timp pradă somnului; de îndată ce răsări soarele, un vânt de uscat începu să bată şi mână corabia către miazăzi; pânzele rămaseră întinse toată ziua; la orizont se zăreau insule albăstrii, apoi coaste din ce în ce mai apropiate. Aşa trecură câteva zile.

Prizonierii piratului, căci femeile erau constrânse să se socotească astfel, urmăreau cu privirea fiece colină, fiece stâncă răsărită între valuri, până când, după presupunerile guvernantei, ajunseră în mijlocul arhipelagului occidental. Nu-i făcură însă corsarului nici o întrebare care să-l fi făcut să creadă că ele ştiau că nu vor ajunge niciodată în portul dorit. Gertrude plângea la gândul că tatăl ei avea să simtă o nemărginită durere crezând că se înecaseră odată cu *Carolina*, dar îşi risipea lacrimile într-ascuns, sau faţă de guvernantă, care îi împărtăşea amărăciunea.

Căpitanul şi locotenentul nu aveau cu cele două femei decât legături de bunăvoinţă, impuse de împrejurări.

Timp de câteva zile, *Delfinul* luptă cu vânturi schimbătoare, apoi îşi schimbă dintr-o dată direcţia şi, în mijlocul Antilelor, se pomeni în apropiere de golful Mexic. Atunci corsarul îşi schimbă numaidecât înfăţişarea, devenind îngrijorat şi nehotărât; mateloţii se lăsau pradă trândăviei, stăpâniţi de cel mai îmbucurător neastâmpăr, după atâta nelinişte şi tristeţe.

Noua direcţie urmată de corabie fu un nou prilej de nelinişte pentru guvernantă; atâta timp cât insulele fuseseră zărite, se bucurase la gândul că corsarul se va folosi poate de cel dintâi prilej ca s-o lase pe uscat, pe ea şi pe tânăra ei elevă. Dar acum trebuia să renunţe la o astfel de nădejde; *Delfinul*, departe de a se îndrepta spre ţărm, îşi întinsese pânzele şi, neţinând seamă de vântul

prielnic, pornea pe alte căi.

Pentru întâia oară, de mai bine de-o săptămână, mistress Wyllys se adresă omului pe care îl numea căpitanul Heideyger.

— Nădăjduiam că rânduielile dumitale îţi vor îngădui să ne laşi într-una din insulele Maiestăţii Sale; căci, ne-am folosit prea mult, domnule, de cabina dumitale.

— Nu putea fi ocupată de făpturi mai alese, răspunse corsarul, şi dacă obiceiurile n-ar impune ca un vas să poarte culorile naţionale, al meu ar fi împodobit totdeauna cu culorile unei nobile doamne; ar fi ca o eşarfă dăruită cavalerilor de odinioară.

— Şi acum ce culori purtaţi?

— Acelea care arată care sunt rosturile mele.

— E pentru întâia oară că le văd arborate de cincisprezece zile de când ne-aţi cules dintre valuri; dar care e adevăratul dumitale pavilion?

— Îl veţi cunoaşte în a şaisprezecea zi. Cine e acolo?

— Richard Fid, răspunse individul întrebat, care îşi scoase capul printr-o deschizătură, ca şi cum ar fi cântat ceva.

— Vino-ncoace, prietene, vreau să-ţi vorbesc.

— Totdeauna gata la poruncă; cu toate că nu sunt un vorbitor iscusit, îmi vin câteodată gândurile în cap, şi-ar fi păcat să le las să se stingă în zadar.

— Găseşti că patul ţi-e bine atârnat aici?

— Oh, fără îndoială, înălţime; nu cred să fie corabie care să plutească pe valuri atât de liniştit şi de blând.

— Dar supravegherea?

— Un biet drac ca mine, care n-a avut niciodată un loc statornic, se simte oriunde la el acasă, fie pe coastă fie în larg.. În Mai se vor împlini douăzeci şi patru de ani de când meşterul Wilder mă târăşte la remorcă.

— Sunt douăzeci şi patru de ani, întrebă mistress Wyllys, de când îl cunoşti pe domnul Wilder?

— Îl cunosc? Dar nu se ştia pe vremea aceea ce înseamnă să faci o cunoştinţă; asta a aflat-o şi el mult mai târziu.

— Întâlnirea dintre doi oameni ca dumneavoastră, trebuie să fi avut în ea ceva deosebit!

— Deosebit, da, înălţimea voastră; în ceea ce mă priveşte, îl stimez ca pe nimeni altul, oricât de deosebită ar fi părerea domnului Wilder despre mine.

— Dacă discutaţi o afacere în care sunt atât de deosebite părerile între doi oameni c-o judecată atât de limpede ca a dumneavoastră, mărturisesc că e greu să ştii de partea cui e dreptatea; ar trebui să cunoşti faptele.

— Africanul gândeşte ca mine în toate astea, dar dacă voiţi să cunoaşteţi lucrurile, n-am decât să vi le povestesc.

— Foarte bine, răspunse corsarul, făcându-i semn guvernantei s-o urmeze la pupă, acolo unde erau mai feriţi de privirile echipajului.

După ce tuşi şi scuipă, reînnoindu-şi foaia de tutun din gură, Fid rosti astfel:

— Eram foarte tânăr pe vremea când tata m-a trimis pe mare, şi ucenicia mi-am făcut-o la capul Horn. După patru ani, am slujit pe un vas al Statului, şi atunci l-am întâlnit pe African, poreclit şi Guineea, negrul pe care îl vedeţi acolo, doamnă, şi care se sileşte să dreagă un scripete; şi cu toate că pielea lui nu e mai albă ca spinarea unei balene, nu e om mai cinstit, pe care să-l preţuiesc mai mult, după domnul Wilder, bineînţeles. Are o fire puţin cam supărăcioasă, vorbeşte prea mult de tăria braţelor lui, dar n-are a face, trebuie să ţinem seamă că e un negru şi să nu privim prea de aproape cusururile acelora care n-au aceeaşi culoare ca noi; eram, prin urmare, o pereche de adevăraţi prieteni atunci când s-a întâmplat naufragiul, pe mările din apus.

— Ce naufragiu?

— Am rugat-o pe înălţimea voastră să mă ierte, dar sunt dintre acei oameni care nu părăsesc pânza mai înainte de a se fi încredinţat că e bine prinsă în funii. Îmi odihnesc întrucâtva gândurile în clipa de faţă, ca să pot vorbi desluşit şi să nu uit nimic. Ne aflam, eu cu

Africanul, pe Proserpina, una dintre cele mai bune corăbii de pe vremea aceea, când am întâlnit un vas de contrabandă, între insule şi continentul spaniol; l-am prins şi-am trimis câţiva oameni să-l ducă în portul vecin; dar, fiindcă primise nu ştiu câte ghiulele în coastă, trebuia să se scufunde; eu nu ştiu să înot şi, dacă nu era Scipio, aş fi înghiţit apa sărată ca un peşte. Ne-am urcat într-o barcă şi ne-am îndreptat binişor spre uscat... Nu e nevoie s-o desluşesc în amănunţime, pe această doamnă, în ce chip se conduce o barcă, dar ceea ce pot să-i spun e că, fără această barcă, în care eu cu negrul am fost siliţi să rămânem opt zile, astăzi n-aş mai fi aici ca să povestesc întâmplarea.

— Ei bine, întrebă mistress Wyllys, dar ce legătură e între naufragiul dumitale şi domnul Wilder?

— O legătură foarte simplă, după cum veţi vedea numaidecât. După două nopţi şi o zi de vâslire în jurul insulelor, când ne lipseau toate în afară de nădejde, am descoperit într-o dimineaţă ca asta, o corabie înaltă, rătăcind la întâmplare, fără pânze, fără funii, fără pavilion; n-avea decât trei catarge despuiate, care m-au desluşit îndeajuns că fusese construită în Anglia.

— Şi aţi urcat pe punte? întrebă corsarul.

— N-aveam să ne temem de vreo împotrivire, înălţime; echipajul nu era alcătuit decât dintr-un câine flămând, care, ca să nu cadă în apă, fusese legat cu un capăt de frânghie. Am scotocit pretutindeni, fără să putem coborî prea jos, deoarece apa pătrunsese până la jumătatea corăbiei. Africanul îmi spuse numaidecât că auzea, într-o cabină din spate ca un fel de geamăt al unui rănit; ne-am îndreptat spre partea aceea; câteva lovituri de secure au fost de-ajuns ca uşa să sară din ţâţâni, şi-am găsit...

— Un copil! strigă mistress Wyllys.

— Şi pe mama lui, doamnă. Din fericire, se aflau într-un loc unde apa n-avusese încă puterea să pătrundă; sufereau însă din pricină că n-aveau aer şi hrană. Femeia era în agonie; cât despre copilul, pe care îl vedeţi acum răzimat de tun, voinic şi puternic cum vi se pare, era

atunci într-o stare atât de jalnică, încât cu mare greutate l-am făcut să înghită câteva picături de apă şi de vin, atât cât ne lăsase Dumnezeu.

— Şi mama?

— Îi dăduse copilului singura bucată de pesmet pe care-o mai avea; murea în linişte, cu resemnare; îşi îmbrăţişa copilaşul cu mâinile slabe şi îi băga în gură hrana de care ea avea atâta nevoie.

— Şi ce-a făcut ea când a-ţi dus-o pe punte?

— Ceva care ne-a înduioşat până la lacrămi: a vârât în gura copilului ultima fărâmătură de pesmet, a îngânat o rugăciune şi şi-a dat sfârşitul. Am adunat câteva provizii de pe vas şi l-am părăsit în grabă, căci simţeam că se scufundă din ce în ce şi, de îndată ce ne-am urcat în barcă, am şi văzut cum îl înghit valurile. Am ţinut sfat ca nişte adevăraţi ofiţeri de bord, şi i-am spus Africanului: „Nu prea avem de-ale mâncării şi iată-ne pe un drum prea puţin străbătut de corăbiile de negoţ; trebuie să mâncăm ori câinele, ori copilul. Dacă mâncăm copilul, nu vom fi mai prejos de canibalii din ţara ta; de aceea, cred că e mai bine să mâncăm câinele, oricât e el

de slab; asta ne va întări trupul şi sufletul pentru câtăva vreme şi-i vom da copilului restul proviziilor.” „Eu, răspunse Africanul, nu are nevoie hrană; dai copilului, el slab şi mic este şi nevoie este la el de asta”. După două zile am ajuns la o insulă unde am găsit din belşug de-ale mâncării”.

— Şi copilul? întrebă guvernanta.

— Copilul, care avea aproape patru ani, începuse să gângurească binişor; ne-a spus că se numeşte Haris; părea să fie dintr-o familie bună; vorbea englezeşte şi, fiindcă îl găsisem pe o corabie engleză, al cărei nume l-am citit pe tăbliţă de pe punte *Inu-Haveu*, Scipio, şi-a scris cum a putut acest nume pe braţ, prin tatuajul pe care ei îl întrebuinţează foarte des. Presupuneam că micuţul se născuse în Anglia. Ajunşi la ţărm, am făcut fel de fel de cercetări, ca să dăm de urma părintelui său; zadarnic însă. Atunci, lăsând lucrurile baltă, ne-am îngrijit de creşterea lui. A învăţat de la mine şi de la negru meşteşugul de marinar; cât despre latinească şi calculele navigaţiei, le-a învăţat de la căpitanul nostru. Vrednic om, care l-a iubit ca un adevărat părinte.

— Şi cât timp a rămas domnul Wilder în marina regală? întrebă corsarul cu un aer de nepăsare.

— Destul timp ca să înveţe tot ce era de trebuinţă… Dar ce văd acolo, lângă proră? O pânză? Sau un pescăruş care bate din aripi să zboare?

— O pânză! strigă matelotul căţărat pe funia dintre catarge.

— O pânză! repetară vreo doisprezece oameni care o zăriseră aproape în aceeaşi clipă.

Corsarul fu silit să ia în seamă strigătele lor şi Fid se folosi de împrejurare ca să părăsească numaidecât locul unde se afla, cu o iuţeală care dovedea că-l mulţumise această ivire neaşteptată. Guvernanta se retrase gânditoare în cabina ei.

Capitolul XXIV

Rareori se întâmpla să fie zărită o pânză pe o mare atât de puţin străbătută cum era aceea în apele căreia se afla corsarul şi în care niciun sprijin al marinei regale nu te-ar fi putut scăpa de atacul piraţilor. Mateloţii de pe *Delfin* pricepură acest lucru şi făcură să răsune depărtările de strigătele lor de bucurie.

Corsarul îi chemă pe Wilder şi pe general lângă pupă şi începură să cerceteze în linişte, fiecare cu priceperea lui, ceea ce le atrăsese luarea-aminte, cercetare lesnicioasă de altfel, deoarece ziua era limpede, marea unită cu cerul şi orizontul descoperit în toate părţile.

Băgară de seamă că era o corabie înaltă, care venea de-a dreptul către ei.

— Mi se pare, zise corsarul, că n-are nimic ostăşesc în toată înfăţişarea ei. Oh, dac-ar fi un vas spaniol! Ce frumoasă lovitură de încercare pentru dumneata, domnule Wilder! Atât ţi-ar fi de ajuns ca să începi să ne iubeşti meseria. Iată, va face semne! E călăuzită, bag de seamă, cu multă pricepere; asta dovedeşte că trebuie să aibă o straşnică încărcătură. Vino-ncoace, adăugă el, adresându-se unui om, care îşi vedea de treburi la câţiva paşi de el; spune-mi, ce crezi de corabia aceea care se zăreşte spre miază-zi şi apus?

Matelotul căruia căpitanul îi pusese această întrebare era Africanul, care îşi luă luneta şi privi îndelung corabia; după unul sau două minute de cercetare, lăsă ocheanul din mână şi îşi aţinti privirea asupra lui Wilder, cu un fel de nedumerire.

— Ce-ai descoperit, băiete? îl întrebă căpitanul.

— Un vas cu trei pânze noi la catarg, dar fără pavilion.

— Ce mărime are, după părerea ta?

— Trebuie să fie de şapte sute cincizeci de tone.

— Cum aşa, domnule Wilder? Dumneata ai un negru care măsoară lucrurile din ochi, fără să dea greş?

— Te rog să-l ierţi pe bietul negru care face uneori mărturisiri lipsite cu desăvârşire de temei. Neştiinţa...

— Neştiinţă? Dar acest om nu e un neştiutor. Să fie chemat matelotul Fid. Tovarăşii dumitale sunt atât de înţelepţi, d-le Wilder, încât să nu te surprindă graba mea de a le cere anumite desluşiri.

Wilder îşi muşcă buzele, dar nu răspunse.

Fid nu se lăsă mult timp aşteptat şi, de îndată ce se ivi, luă şi el luneta. Pricepu din privirile lui Wilder şi din nedumerirea Africanului, că se petrece ceva supărător între ei; îl auzi pe cel din urmă tăgăduind ceea ce spusese la început; hotărârea lui fu luată numaidecât. După o îndelungă cercetare a pânzei cu pricina, se mărgini să dea desluşiri lipsite de însemnătate sau contradictorii; corsarul îl lăsă să se reîntoarcă printre camarazii lui şi, când rămase singur cu ofiţerii, care îl priveau respectuoşi, grăi în linişte:

— Domnilor, vremea odihnei a trecut şi iată în sfârşit un prilej de a ne pune curajul la încercare; e un vas de război ceea ce vedem în faţa ochilor, vă rog să mă credeţi; aşezarea pânzelor în vârful catargelor, atât de simetrică, nu lasă nici urmă de îndoială în această privinţă. Reluaţi-vă posturile în primire, pregătiţi totul fără zgomot şi să fim cu ochii la pândă.

Grupul se despărţi atunci şi Wilder se pregătea să se retragă, când căpitanul îl opri făcându-i un semn, şi, după ce privi în juru-i ca să se încredinţeze că nu-l aude nimeni, zise:

— Monotonia vieţii pe care am dus-o până azi, va fi întreruptă de astă dată, domnule Wilder. Am avut prilejul să-ţi preţuiesc îndeajuns caracterul şi însuşirile, ca să rămân la încredinţarea că, dacă mi s-ar întâmpla vreo nenorocire, dumneata m-ai putea înlocui foarte bine.

— Dacă o astfel de nenorocire s-ar întâmpla, voi face tot ce-mi va sta în putinţă să nu m-arăt nevrednic faţă de atâta bunăvoinţă.

— Am încredere în dumneata şi, atunci când ai încredere într-un om cinstit şi hotărât, n-ai de ce să te

temi că te-ai putea căi într-o zi, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

— Aş fi vrut să te fi cunoscut mai de mult; dar la ce sunt bune părerile de rău! Ai doi oameni devotaţi în cei doi mateloţi. Dar, ascultă-mă, au ei într-adevăr privirea atât de pătrunzătoare? Am rămas foarte surprins când l-am auzit pe negru spunând cu atâta încredere în sine că vasul acesta are o greutate de şapte sute cincizeci de tone.

— Neştiutorii din clasa Africanului îşi dau de cele mai multe ori părerile la întâmplare.

— Se poate; dar ia priveşte spre vas şi vezi spre ce direcţie se îndreaptă.

Wilder se supuse şi, după ce se sluji câtva timp de lunetă, se întoarse spre tovarăşul său, a cărui privire aţintită asupră-i ar fi vrut parcă să-i citească în adâncul sufletului. Mâhnit oarecum din pricina acestei bănuieli, tânărul simţi că-i urcă sângele în obraji; în loc să vorbească, aşa cum avusese de gând, tăcu.

— Ei bine, vasul?... întrebă corsarul, cu şi mai multă stăruinţă.

— Vasul şi-a sporit pânzele; după câteva clipe îl vom vedea mult mai de-aproape.

— Nu cred, se îndreaptă spre răsărit.

— Să ne încredinţăm despre asta. Dă-mi luneta. Da, ai dreptate; nu ne-au zărit. Hei, coborâţi toate pânzele! Acum, n-au decât să ne vadă; ar trebui să aibă ochi foarte buni ca să deosibească de departe catargele fără pânze.

Wilder nu-i răspunse nimic căpitanului, şi amândoi îşi reluară plimbarea pe punte fără să simtă dorinţa de a reînnoi convorbirea; după un răstimp de tăcere, corsarul, după ce aruncă o privire fugară asupra pregătirilor pe care le făceau într-ascuns ofiţerii, căută să intre din nou în vorbă cu tânărul:

— Suntem gata şi de luptă şi de fugă. Să-ţi mărturisesc deschis, simt o tainică bucurie la gândul că această îndrăzneaţă corabie e în slujba Germanului aşezat astăzi

pe tronul Angliei. Dacă e prea puternică în ceea ce priveşte un atac din parte-mi, vreau să-l înfrunt cel puţin; dacă nu ne va putea birui, nu e totuşi o plăcere să vezi căzând pavilionul sfântului Gheorghe!

— Eu credeam că oamenii de meseria noastră se leapădă de prejudecăţi când e vorba de cinstea curată şi simplă, şi nu dau loviturile decât ca să câştige aur şi bogăţii.

— Lumea, de obicei, aşa crede despre noi; în ceea ce mă priveşte, mi-ar plăcea mai bine să-i umilesc pe favoriţii şi slujitorii regelui George, decât să-l jefuiesc de toate bogăţiile lui. Dar ce înseamnă asta? Cine a îndrăznit să ridice pânza?

Asprimea necruţătoare din glasul corsarului îi făcu să tresară pe toţi acei care îl auziseră. În glasul lui era nemulţumire şi ameninţare; fiecare căuta omul asupra căruia trebuia să se descarce mânia; dar nu-l putură descoperi; Fid era vinovatul; cocoţat între funii, el lăsase să se desfăşoare pânza. De altfel, mulţumită zgomotului pe care îl făcea pânza fluturând în bătaia vântului, nu pricepuse cuvintele şefului şi părea că e mulţumit de ceea ce făcuse în loc să dezvăluie cea mai mică turburare; totuşi, corsarul se apropie de el şi strigă:

— Cine ţi-a dat poruncă să desfăşori această pânză?

— Am făcut-o din porunca vântului, răspunse Fid; n-am mai avut tăria să mă împotrivesc, înălţime.

— Înfăşoară pânza pe catarg şi coboară, nerodule! Nimeni altul în afară de mine nu porunceşte aici. Eu nu ţin seamă nici chiar de tăria vântului.

Fid nu se împotrivi.

Fruntea corsarului devenea din ce în ce mai posomorâtă şi mai groaznică; Wilder, care nu-l văzuse niciodată pe căpitan atât de înfuriat, începu să simtă un fel de turburare mai mult pentru bietul matelot şi, când băgă de seamă că a coborât pe punte, se pregătea să-i ia apărarea.

— Cum se face, întrebă şeful cu mânie, că dumneata, de care am fost atât de mulţumit până azi, ai îndrăznit să

desfăşori o pânză într-o clipă când *Delfinul* nu trebuie să fie zărit din nicio parte?

— Înălţimea voastră va înţelege că asta i se poate întâmpla şi celui mai bun marinar: vântul mi-a smuls pânza din mână în clipa când voiam s-o strâng şi mai bine pe catarg; dac-am greşit, sunt gata să-mi primesc pedeapsa.

— Vei fi pedepsit, într-adevăr. Luaţi-l de-aici, să facă cunoştinţă cu biciul!

— Asta e o cunoştinţă cam veche, înălţime; am avut deseori legături cu biciul, când a fost însă vorba de isprăvi mult mai josnice. De astă dată, oricâte lovituri aş primi, nu-mi va fi ruşine de mine.

— Îmi poate fi îngăduit să cer iertarea vinovatului? îl întrerupse Wilder.

— Să lăsăm asta, zise Fid, făcându-i stăpânului său un semn cu ochiul; am spinarea zdravănă.

— Dacă va fi iertat, aş îndrăzni să făgăduiesc că de astăzi înainte nu va mai da loc la nemulţumiri.

— Nu vreau să turbur buna înţelegere dintre noi, împotrivindu-mă; prin urmare, să nu mai fie vorba de pedepsirea acestui ticălos. Dumneata îţi dai seama însă că am dreptate să fiu supărat, de teama neplăcerilor ce s-ar putea ivi în urma unei astfel de nesocotinţe. Te rog să-mi dai luneta ca să văd dacă această pânză a scăpat de sub urmărirea vasului străin.

Fid îi aruncă pe furiş o privire plină de recunoştinţă lui Wilder, care îi păru demn să se retragă numaidecât.

Capitolul XXV

Corabia necunoscută se apropie din ce în ce şi părea mult mai uriaşă. La început se ivise ca o bătaie de aripi; în cele din urmă se înălţa dintre valuri ca o piramidă de funii şi pânze; în timp ce Wilder o cerceta cu luare-aminte, corsarul îi întinse luneta, privindu-l cu un aer care ar fi vrut să însemne: bagă de seamă că nesocotinţa matelotului dumitale ne-a trădat. Totuşi, în această privire era mai multă părere de rău decât mustrare; când celălalt încercă, fără să-l deslușească pe deplin, să aducă vorba despre neprevederea lui Fid, un gest prietenesc îi impuse numaidecât tăcerea.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise corsarul; vecinul nostru are ochi buni; şi-a schimbat direcţia şi se îndreaptă spre noi cu toată semeţia; să-l lăsăm să se apropie; îi vom zări în curând bateria şi, de-abia atunci, vom hotărî în ce chip va trebui să intrăm în vorbă cu el.

— Dacă i se îngăduie apropierea, cu greu ne vom mai putea feri de ochii lui, dacă am vrea să fugim.

— Trebuie să fie prea sprinten un vas ca să-l întreacă în fugă pe *Delfin*.

— Rareori am văzut un vas care să facă atâtea ocoluri în clipa când ar avea de gând să se apropie.

— Îl cunoşti?

— Ei bine, da; nu prea m-am înşelat de multe ori... Îl socotesc însă prea puternic pentru noi. De altfel, n-are nimic pe bord care ne-ar putea ispiti.

— Dar greutatea?

— Negrul ţi-a făcut-o cunoscută.

— Atunci înseamnă că oamenii dumitale cunosc acest vas!

— Nu cred să fie marinar bătrân care să nu recunoască o corabie pe care a petrecut fie câteva luni, fie câţiva ani.

— Atunci pricep de ce a ridicat Fid pânza, cu toate

împotrivirile mele. Domnule Wilder, e mult de când ai părăsit acest vas?

— L-am părăsit în clipa când am fost primit pe puntea vasului dumitale.

— Adevărat? Şi câte tunuri are?

— De patru ori mai multe ca dumneata.

— E un vas al regelui?

— Da.

— Pe cer! îşi va schimba stăpânul. Va fi al meu.

— Se poate.

— Te îndoieşti de asta? Vino-ncoace! Uită-te la mateloţii mei. Acei în mijlocul cărora ai trăit atâta vreme, sunt în stare să facă ceea ce fac ai mei, atunci când îmi ascultă poruncile orbeşte? Iată-i cât sunt de bucuroşi şi de plini de însufleţire la gândul că s-apropie lupta. Sunt bătrânii lupi de mare care nu-mi calcă cuvântul şi-mi rămân supuşi până la moarte. Uite, acesta din urmă, călit şi vânjos ca tunul în preajma căruia îşi face de lucru, ar fi în stare să se lase tăiat în bucăţi fără să ceară cea mai mică îngăduinţă; celălalt e băştinaş dintr-un oraş de pe coastă; îi e mai scumpă libertatea vieţii de marinar decât aceea a patriei lui; aceşti doi englezi, totdeauna bine hrăniţi, dar şi deseori bătuţi, pot fi puşi la orice fel de încercare; ceilalţi sunt scoţieni, irlandezi, spanioli, portughezi, francezi, care aleargă pe punte cântând şi jucând; le place mâna care ştie să pipăie norocul.

— Dar acest matelot

care se află mai în apropiere, şi care în clipa aceasta se despoaie de îmbrăcăminte?

— E un olandez foarte cumpătat; se gândeşte că e mai bine să fie omorât cu o haină veche în spate decât cu una nouă, şi pe semne că i-a vândut-o vreunui francez, care socoteşte că omul e dator să fie bine îmbrăcat chiar atunci când moare. Ar trebui să-ţi reaminteşti, Wilder, că strămoşii olandezilor stăpâneau întinderile de ape, cu o mătură înfiptă în vârful catargului drept orice alt semn.

Chipul corsarului luase o înfăţişare extrem de sălbatică, şi Wilder se mulţumi să recunoască adevărul ascuns în aceste din urmă cuvinte printr-o înclinare a capului; în suflet se simţea mâhnit însă când vedea că li se aduc laudele olandezilor; de aceea, se grăbi să răspundă:

— Nu mi-ai spus încă nimic despre aceşti doi mateloţi voinici care nu pierd din ochi pânza necunoscută.

— Sunt doi ticăloşi care fac mai dinainte socoteala primejdiei şi cată să-şi ia măsurile de trebuinţă. Dar ne-am oprit asupra unor lucruri de prea mică însemnătate; să trecem la altele mai serioase; ar fi timpul să ridicăm pânzele.

Wilder făcu cunoscută porunca şefului. Pânzele fură desfăşurate în câteva clipe la un semn al lui Nightingale şi *Delfinul* porni în linie dreaptă spre vasul necunoscut care nu era mai departe de o jumătate de leghe.

Tânărul, apropiindu-se din nou de corsar, le găsi pe mistress Wyllys şi pe Gertrude alături de el.

— Domnule Wilder, rosti el, cunosc acest crucişător.

— A străbătut aproape întregul Atlantic.

— Ai slujit mult pe bordul lui?

— Câţiva ani.

— Şi de ce l-ai părăsit?

— Ca să trec pe puntea vasului dumitale.

— Aveai să te plângi cumva de şefi? Te numeau poate în batjocură *fiul coloniilor*?

— Dă-mi voie să-ţi spun un singur lucru, căpitane, că l-am părăsit de bună voie.

— Atunci înseamnă că te-au nemulţumit? Oricum, eu trebuie să le fiu recunoscător că te am lângă mine. Aşadar, în echinocţiul din Martie te aflai încă printre ei?

— Da.

— Nu mă îndoiam. Şi ai luptat împotriva unui bastiment străin pe timp de furtună: apa, vânturile, oamenii, toate se răzvrătiseră?

— Da, aşa e. Te recunoscusem şi am crezut că aceasta ar fi cea din urmă clipă din viaţa dumitale...

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate. După ce ne-am războit cumplit, nu ne rămâne decât să fim prieteni buni acum când ne-am făgăduit această prietenie; nu vreau să-ţi pun întrebări supărătoare; nu-mi vei câştiga stima trădându-i pe cei în mijlocul cărora ai slujit; îmi e de ajuns că te ştiu acum sub pavilionul meu.

— Şi care e pavilionul dumitale? întrebă cu glas blând, dar hotărât.

Corsarul întoarse capul şi-o zări pe guvernantă, a cărei privire era aţintită asupră-i.

— Doamnă, răspunse el cu multă bunăvoinţă, vă mulţumim că ne-aţi reamintit de îndatoririle noastre; am pierdut din vedere să înălţăm pavilionul. Să nu zăbovim, domnule Wilder.

— Vasul străin n-are pavilion.

— Ce-are a face! Să-i dăm a înţelege că în marină se impune acest lucru.

— Ce semn am putea arăta?

— Încearcă emblema olandeză.

Locotenentul porni să caute pavilionul cerut în cutia în care se aflau îngrămădite toate celelalte şi un ajutor de cârmaci îl ridică în vârful catargului.

Cei doi ofiţeri se uitară să vadă ce efect va face pe puntea vasului străin ivirea acestui pavilion; totuşi, nu răspunse la semn.

— Asta înseamnă, zise corsarul, că vasul meu n-a fost construit ca să rătăcească în apele Olandei; să mă fi recunoscut oare?

— Nu cred; dumneata te foloseşti de prea multe culori

ca să poţi fi recunoscut, fie chiar şi de prieteni.

— Să încercăm pavilionul portughez.

În locul pavilionului olandez, începu să fâlfâie semnul casei de Braganza; dar vasul străin nu-l luă nici de astă dată în seamă.

— Un aliat îl poate atrage; să-i arătăm pavilionul alb cu crinul regelui Franţei.

Wilder se supuse şi, de îndată ce flamura albă se ivi în vârful catargului, o descărcătură de tun se auzi pe puntea vasului străin, în chip de salut.

— Iată ce înseamnă ura de neam, domnule Locotenent; culorile Franţei i-au şi înfuriat; să-l lăsăm să privească în linişte pavilionul care nu-i face plăcere; mai avem şi altele pe care le vom folosi.

Cum se numeşte vasul?

— *Darda*.

— E vrednic de acest nume; dar, chiar dac-ar zbura mai repede ca rândunica şi mai sus decât vulturul, tot nu ne va putea prinde în cursă.

— Totuşi, ar însemna să te-arunci singur în primejdie pornind un atac împotriva unui vas mult mai puternic.

— Vom vedea. Nu e prima dată când am de-a face cu un pavilion al regelui şi bagă de seamă că n-am murit încă.

— Ascultă! Se aude un huruit de tobe: îşi pregătesc tunurile.

— Vom face şi noi acelaşi lucru. Dă poruncă!

După un răstimp de vuiet şi de pregătire, liniştea se restabili din nou pe puntea *Delfinului*; fiecare matelot se afla la postul său.

Corsarul dispăru şi, când se ivi, era pregătit pentru cea mai crâncenă luptă. Acei care îl cunoşteau de multă vreme, socoteau că nu şi-a luat încă hotărârea cea mai neînduplecată, şi căutau să citească în privirile lui misterul în care ştia să-şi învăluie totdeauna pornirile. Îşi scoase bereta de marinar; purta acum o căciulă de piele. De îndată ce şi-o punea pe cap, se ştia că acesta era semnalul de luptă; nimic până atunci însă n-ar fi dat de

veste că luase o astfel de hotărâre.

Toate pregătirile odată făcute, le îngădui oamenilor să vorbească în şoaptă, cu toată însufleţirea; chiar dacă, pe alte corăbii, nu se făcea atâta risipă de bunăvoinţă într-o astfel de împrejurare, el ţinea seamă de firea lor neschimbătoare şi astfel le dădea prilejul să se îmbărbăteze unii de la alţii; de însufleţirea şi voioşia fiecăruia atârna adeseori succesul îndrăzneţelor şi nesocotitelor lui întreprinderi.

Capitolul XXVI

Clipa hotărâtoare se apropia; întregul echipaj părea încrezător în puterile lui şi mai însufleţit ca de obicei; Wilder singur, cu toate că nu şovăia niciodată în astfel de clipe, lăsa să i se citească pe faţă tristeţea şi neliniştea. Corsarul îi urmărea cu cea mai mare luare-aminte gesturile şi hotărârile, fără să-i piardă din vedere pe Fid şi pe negru, aşezaţi amândoi în dreptul tunurilor de care urmau să se folosească; îl priveau din când în când pe Wilder, apoi îşi îndreptau privirea spre vasul străin, uimiţi oarecum când vedeau că nu ia nici un fel de hotărâre; totuşi, nu-şi îngăduiau nici păreri, nici tânguiri, hotărâţi să se supună orbeşte, după cum aveau obiceiul. Băgând de seamă, după înfăţişarea fiecăruia, că erau cuprinşi de-o adâncă tulburare, corsarul se folosi de prilejul că locotenentul nu se afla pe-aproape şi, cu tonul prietenos al şefului care se arată binevoitor faţă de supuşi atunci când simte că are nevoie de ei, grăi:

— Nădăjduiesc, meştere Fid, că ţi s-a dat în seamă un tun straşnic.

— Niciun alt tun de marină n-are o gură mai largă şi mai bine făcută, răspunse bătrânul matelot, mângâind ţeava tunului cu mâna-i uriaşă. Tot ce doresc, sunt câlţii strânşi şi o perie zdravănă. Africanul a însemnat cu câte o cruce cele mai bune ghiulele şi, în clipa când lupta va fi pe sfârşite, cei ce vor mai trăi se vor putea încredinţa, cercetând vasul străin, că Richard Fid se pricepe să-şi semene cu folos sămânţa.

— Nu faci azi pentru întâia oară încercarea ca tunar?

— Nasul meu cunoaşte mirosul prafului de puşcă, aşa cum ar cunoaşte, mirosul tunului; totuşi, mărturisesc…

— Ce vrei să spui?

— Că de multe ori toate planurile mele se prăpădesc în zadar în astfel de întâlniri, răspunse bătrânul matelot după ce privi îndelung pavilionul arborat cu mândrie de

corsar, şi armele englezeşti ale vrăjmaşului. Atunci când m-am hotărât să arunc cu pietre, îmi place mai bine să sparg geamurile vecinului decât pe acelea de la casa maicii mele. Credincioşi, că domnul Wilder s-a gândit la toate astea şi, dacă va fi nevoie să-l smulgem din amorţire, tunul se va arăta vrednic de tunar.

Corsarul se retrase pe gânduri şi-i făcu semn lui Wilder să se apropie.

— Domnule locotenent, rosti el cu bunătate, înţeleg că te mai leagă încă o urmă de prietenie pentru *Darda*, pe puntea căreia ai slujit atâta vreme; ai fi dorit poate să te răzbuni pe un alt vas care ar purta cu mândrie pavilionul englez; noi n-avem de câştigat decât o glorie străină de orice foloase; deci, ţinând seamă de preferinţele dumitale, mă voi feri să lupt.

— E prea târziu, zise Wilder, clătinând din cap.

— Te înşeli; vom fi siliţi poate să răspundem printr-o încărcătură de tun, dar vom izbuti mai curând decât crezi să ne retragem; dă-le de veste femeilor să nu fie neliniştite şi, când te vei reîntoarce, lucrurile îşi vor fi schimbat cu totul înfăţişarea.

Wilder coborî degrabă în cabină, şi, după ce le făcu cunoscut, guvernantei şi Gertrudei, că alta era hotărârea comandantului, le călăuzi într-un adăpost pe bastiment unde puteau fi ferite de orice fel de neajuns. Această datorie odată împlinită, se urcă din nou pe punte.

Cu toate că nu lipsise decât câteva clipe, scena se schimbase într-adevăr cu desăvârşire şi toate pregătirile de luptă dispăruseră. În locul pavilionului francez fluturând pe catargul *Delfinului*, se zbătea acum în vânt flamura Angliei şi cele două corăbii făceau un anumit schimb de semne, coborându-şi pânzele ca şi cum le-ar fi părut rău că se împăcaseră atât de grabnic, înăbuşind o dorinţă ce nu părea să fie mai întemeiată de-o parte decât de cealaltă.

— Mateloţii de pe *Darda* se simt mâhniţi că găsesc în noi prieteni în loc de vrăjmaşi, zise corsarul către locotenent; semnalele noastre i-au zăpăcit cu

desăvârşire, şi-ar trebui să fiu prea prost ca să nu mă folosesc de încrederea lor, să ne apropiem totuşi cât mai mult; au început să se desluşească funiile, tunurile şi oamenii.

Cele două corăbii se opriră curând la depărtare de douăzeci de metri una de alta; un strigăt răguşit şi de-abia simţit se făcu auzit: *Darda* întrebă de numele corsarului. Acesta îşi luă pâlnia şi răspunse: *Gloria*; era numele unui vas de mărimea vasului său şi pe care îl ştia în marina regală.

— Eu mi-am dat seama că e *Gloria*, răspunse un matelot de pe *Darda*.

— Dar voi, cine sunteţi? întrebă la rându-i corsarul.

— *Darda*, şi comandantul, şeful dumitale, te pofteşte să vii pentru câteva clipe pe bord.

Un huruit de tobe pe puntea *Dardei*, le făcu cunoscut mateloţilor că puteau să-şi părăsească posturile de luptă şi să-şi vadă de treburile obişnuite. Corsarul, hotărât şi neînduplecat ca totdeauna, dădu acelaşi semnal mateloţilor săi şi, în mai puţin de zece minute, o prietenească înţelegere se statornici între cele două vase care, dacă adevărul ar fi fost cunoscut, ar fi încins o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Ei bine, zise corsarul către Wilder, cu un zâmbet batjocoritor, vezi că superiorul meu, mult mai vechi decât mine în slujba Maiestăţii britanice, mă pofteşte să-i fac o vizită; vrei să mă însoţeşti?

Locotenentul tresări într-un chip prea firesc ca să fi dat de bănuit că s-ar putea preface.

— Asta ar fi o îndrăzneală prostească, strigă el, să ne aruncăm de bună voie în ghearele primejdiei.

— Dacă dumitale îţi e teamă, atunci mă voi duce singur în faţa superiorului meu.

— Nu teama, ci prevederea mă sileşte să-ţi vorbesc astfel; arătându-mă, ar însemna să trădez secretul corăbiei dumitale; nu-ţi dai seama că sunt cunoscut de întregul echipaj de pe *Darda*?

— Ai dreptate, uitasem asta. Rămâi aici cât timp îi voi

râde în nas căpitanului prea lesne încrezător al Maiestăţii Sale.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, corsarul, urmat de locotenentul său, coborî în cabină. Câteva clipe îi fură de ajuns ca să-şi pună în rânduiala părul inelat, şi să dea astfel înfăţişării lui o expresie de tinereţe, înlocuindu-şi îmbrăcămintea obişnuită printr-o uniformă completă de ofiţer de marină, care îi sta foarte bine, arătându-l şi mai chipeş; rosti apoi către Wilder:

— Ochi mult mai buni decât ai căpitanului Bignall s-au înşelat în această privinţă.

— Ai căpitanului Bignall?

— Da.

— Îl cunoşti?

— Meseria îmi impune să cunosc multe lucruri pe care mulţi dintre oameni nici nu le bănuiesc cel puţin. Nimic mai simplu şi mai uşor decât această întrevedere, pe care dumneata o socoteşti, nu mă îndoiesc, destul de primejdioasă. Ştiu că nici unul dintre ofiţerii sau mateloţii de pe *Darda*, n-au zărit vasul al cărui nume am găsit de cuviinţă să-l folosesc, căci nu e mult de când a ieşit din şantier ca să fie cunoscut; în afară de asta, nu prea cred să găsesc vechi cunoştinţe printre aceşti ofiţeri, deoarece vasul meu a părăsit Europa de foarte multă vreme; în sfârşit, dacă îţi vei arunca ochii pe hârtiile pe care le ţin în mână, vei vedea, nu fără surprindere că, printr-o grabnică metamorfoză, eu nu sunt altceva decât fiul unui lord, devenit căpitan la o vârstă când alţii îşi încep de-abia ucenicia.

— Iată, într-adevăr, împrejurări care îţi sunt cu desăvârşire prielnice, şi pe care nu le-aş fi putut bănui; dar, te mai întreb încă o dată, pentru ce cauţi să te vâri singur în primejdie?

— Pentru ce? Ca să-mi dau seama dacă *Darda* face să-ţi dai osteneala s-o ataci; poate din capriciu sau din nevoia de aventură. Mă atrage cum nici nu-ţi poţi închipui această întreprindere.

— Dar primejdia?

— Eu nu pun niciodată primejdia înainte. Oricum ar fi, am mare încredere în dumneata; îmi las în seama dumitale viaţa, cinstea şi întregul echipaj.

— Voi preţui cum se cuvine această încredere, răspunse Wilder cu glas surd, aproape de neînţeles.

După ce privi îndelung, cu ochiul cercetător, chipul tânărului, corsarul făcu un semn cu mâna, ca şi cum şi-ar fi luat bun rămas, şi se pregătea să iasă din cabină, când îl zări pe Roderick în prag.

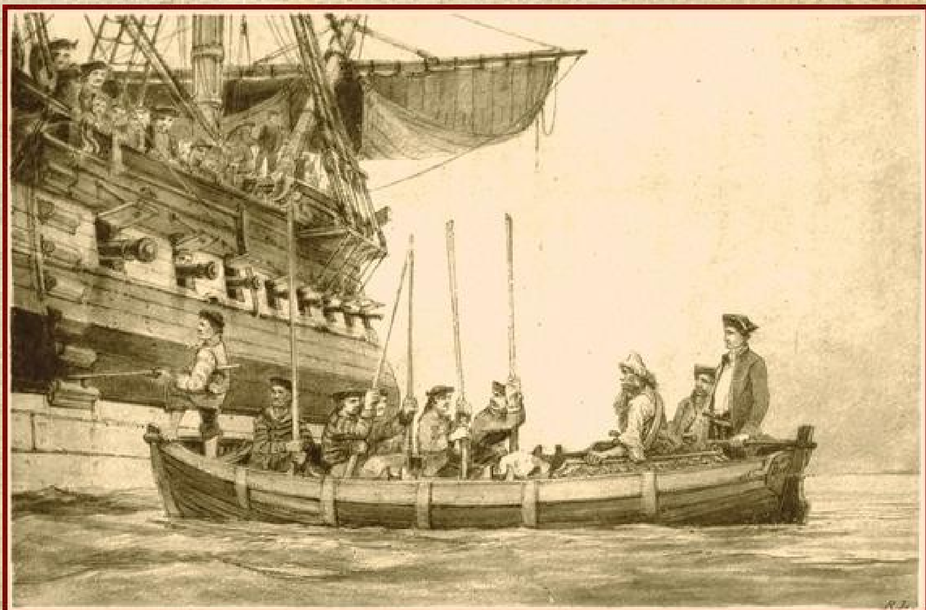
— Ce vrei, copile? îl întrebă el.

— Vreau să mă iei în barcă cu tine, stăpâne.

— Am avut totdeauna mare nevoie de tine; de ce să-ţi primejduieşti viaţa?

— Dacă va fi a dumitale în primejdie, de ce n-ar fi şi a mea? Lasă-mă să te însoţesc.

— E un devotament căruia nu-i înţeleg rostul, tinere; în sfârşit, dacă asta îţi e dorinţa, n-ai decât să mă urmezi. Adio, Wilder, dumneata rămâi stăpân pe soarta şi pe vasul meu; nici una nici alta n-ar fi putut cădea pe mâini mai bune.

Corsarul şi ucenicul coborâră în barca pregătită mai

dinainte, şi numaidecât ajunseră în apropiere de *Darda*. Îi făcură corsarului primirea cea mai călduroasă, aşa cum se cuvenea rangului pe care şi-l dăduse; bătrânul marinar, comandantul *Dardei*, îl primi cu toată bunăvoinţa şi, după cuvintele de prietenie schimbate dintr-o parte şi din alta, îl călăuzi într-o cabină rezervată musafirilor.

— Aşează-te unde vrei, căpitane Howard, zise el, aşezându-se cel dintâi; un om cu însuşirile dumitale nu are timp de pierdut cu formalităţi şi cuvinte de prisos. Soarta ţi-a fost nespus de norocoasă, cu toate că eşti încă tânăr; ai o frumoasă comandă, pe câtă vreme, străduinţele noastre, care nu mai au sfârşit, te rog să crezi că, sunt foarte prost răsplătite.

— Tânăr? Dar mi se pare că m-am născut pe vremea potopului, răspunse corsarul care se aşezase în celălalt capăt al cabinei, de unde îşi privea drept în faţă gazda, dacă îţi voi mărturisi că peste două sau trei zile voi avea douăzeci şi trei de ani.

— Eu te credeam totuşi mai vârstnic, tinere, dar oamenii devin oacheşi la Londra ca şi la ecuator.

— Ai grăit adevărul; să mă ferească Dumnezeu să mai iau de la început corvezile de la Saint-James; viaţa de salon te oboseşte, şi e în stare să ruineze sănătatea cea mai înfloritoare.

— Dumneata n-ar trebui să te plângi de saloane, căci mulţumită lor ai luat comanda unui vas atât de impunător.

— Vasul e mic şi cam şubred. I-am spus părintelui meu că, dacă amiralitatea nu va pune să se construiască vase mai trainice, nobilii nu se vor mai îmbarca pe ele. Nu găseşti dumneata, Bignall, că mişcările devin nesuferite pe vasele cu o singură punte?

— Când ai fost clătinat timp de patruzeci şi cinci de ani pe toate mările, căpitane Howard, îi răspunse bătrânul marinar cu vădită nemulţumire, trecându-şi mâna prin părul cărunt, nu te mai întrebi dacă puntea e mai mult sau mai puţin neîncăpătoare.

— Iată ce se cheamă o înaltă filosofie; eu însă nu sunt atât de resemnat ca dumneata. Dispreţuiesc oboseala; de altfel, nădăjduiesc ca la reîntoarcere să obţin un vas cu staţia la gurile Tamisei; când ai cunoştinţe, poţi ajunge departe, asta o ştii destul de bine, Bignall.

— O ştiu, într-adevăr; când ai cunoştinţe, n-ai nevoie de niciun merit; asta mă roade pe mine; dar să vorbim despre altceva, dacă îţi face plăcere, căpitane Howard. Pavilionul bătrânei Angliii, fluturând pururi deasupra amiralităţii, cum se face că astăzi de dimineaţă ai arborat pentru mult timp culorile lui Ludovic? Un sfert de ceas să mai fi trecut, şi-am fi început să stăm de vorbă prin gura tunului.

— Asta e un şiretlic războinic, şi încă dintre cele mai bune; amănunte în această privinţă voi da cu prisosinţă în Anglia.

— Vei fi răsplătit cum se cuvine; pe temeiul acestei descoperiri vei fi făcut cavaler.

— Cavaler! Haide, Bignall! E ceva prea bătrânesc. Nimeni din familia mea...

— Bine-ai făcut, căpitane Howard, că te-ai lipsit atât de grabnic de fantezia dumitale franţuzească. Tunurile mele erau cât pe-aici să te scuipe de ciudă.

— Bine-am făcut, într-adevăr. Dar în ce scop, Bignall, îţi petreci vremea prin această tristă şi neînsemnată parte de lume?

— Pe cinstea mea, ca să lupt cu vrăjmaşii regelui, să am grijă de corabie şi să trăiesc în bună înţelegere cu ofiţerii mei.

— A, mi-ai adus aminte. Îmi dai voie să văd lista cu numele lor? Se poate întâmpla să-l cunosc pe vreunul.

Comandantul *Dardei* îi dădu lista, privindu-l însă cu mânie şi dispreţ.

— Ce de Plymouth, Yarmouth, Portsmouth şi Exmouth! Ce de Smith! Cine e acest Harris Arche, care ar putea fi de mare folos într-un nou potop şi pe care îl găsesc înscris aici ca prim locotenent al dumitale?

— Un tânăr, căruia nu-i lipsesc decât câteva picături

din sângele dumitale aristocratic ca să comande într-o zi flota Maiestăţii Sale.

Dacă e un ofiţer atât de destoinic, vei avea bunătatea să-mi faci cunoştinţă cu el?

— Bietul băiat! Dumnezeu ştie pe unde-o mai fi acum! S-a vârât într-o întreprindere primejdioasă şi nu ştiu dacă va fi scăpat teafăr din ea. Stăruinţele, rugăminţile mele, au fost zadarnice. Amiralul avea nevoie de un om cumsecade, credincios; era vorba de binele patriei, şi n-a şovăit. Dumneata pricepi că un tânăr care nu se trage dintr-un neam prea cunoscut, îşi caută mijloacele de înaintare în altă parte decât în saloanele Londrei sau la Saint-James; şi locotenentul meu, atât de destoinic, atât de îndrăzneţ, n-are familie; a fost găsit pe puntea unui vas, într-un naufragiu; de-acolo îi vine şi numele pe care îl poartă.

— Văd aici că i s-a păstrat acelaşi titlu de prim locotenent.

— Şi nădăjduiesc că aşa va rămâne totdeauna, până în clipa când va primi comanda unui vas, drept răsplată pentru sforţările lui. Dar, pentru Dumnezeu, te simţi rău, căpitane? Băiete, adu un pahar de grog.

— Mulţumesc, domnule, răspunse corsarul, care se

îngălbenise ca ceara, dar care, căutând să-şi stăpânească turburarea şi zâmbind cu bunăvoinţă, nu vru să ia paharul din mâna tânărului. Mă apucă, rareori însă, astfel de ameţeli, care nu le sunt îngăduite decât femeilor, nu-i aşa? Dar, uite sângele mi se urcă în obraji cu o iuţeală de-ai zice că e gata să-mi ţâşnească prin piele; mi-a trecut însă. Să ne reîntoarcem la Harris Arche al dumitale; aşadar, e un om de nimic?

— Eu nu ştiu ce înţelegi dumneata prin om de nimic, domnule; dar, dacă curajul, ştiinţa, dragostea faţă de ţară mai preţuiesc în ochii oamenilor, nu mă îndoiesc că foarte curând va comanda o fregată.

— Ar putea fi recomandat în Anglia, dacă s-a făcut cunoscut prin întreprinderile lui.

— Asta e o taină pe care n-am să ţi-o dezvălui; dar, dacă vei scrie în Anglia, să nu uiţi să adăogi că întreprinderile lui au fost cinstite, primejdioase pentru el, dar de mare folos pentru ţară. Nu e mai mult de un ceas de când aveam credinţa că va izbuti; petecul acela de pânză...

— Vrei să vorbeşti de pânza de pe catargul meu, care s-a desprins în clipa când m-ai zărit, atunci când toate celelalte erau legate în funii?

— Chiar aşa. Petecul acela de pânză avea pentru mine un înţeles deosebit. Pentru dumneata putea să aibă urmări groaznice.

— Oh, am făcut-o asta numai din simplă originalitate. Şi eu am fost trimis prin părţile acestea cu o misiune importantă.

— Aş putea s-o cunosc?

— Urmăresc un corsar care îmi va face multă cinste dacă voi avea norocul să-l întâlnesc. Într-adevăr, te luasem într-o vreme drept acela pe care îl căutam, şi dacă semnalele dumitale nu mi-ar fi adus încredinţarea, din capul locului, că eşti slujitor al Maiestăţii Sale, nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla cu vasul dumitale.

— Şi drept cine mă luai, dacă nu te superi?

— Drept ticălosul acela de corsar roşu.

— Cum asta! Crezi dumneata, căpitane Howard, că un corsar poate avea pânze, funii, catarge ca ale mele? Vase ca *Darda* nu se întâlnesc pretutindeni. Bănuiesc că echipajul dumitale n-a împărtăşit aceeaşi credinţă.

— Până în clipa când am ajuns atât de aproape încât să se poată deosebi semnalele, jumătate din oamenii mei, şi încă cei mai instruiţi, ţi s-au arătat potrivnici. Rătăceşti de prea multă vreme pe mare, Bignall, şi, din această pricină, *Darda* a luat înfăţişarea unui vas de piraţi. Dumneata n-ai decât să te îndoieşti de acest lucru, eu însă ţi-l mărturisesc fără înconjur.

Ivirea neaşteptată a unui al treilea personaj, care intră în cabină fără să dea de veste, produse asupra corsarului o impresie atât de ciudată încât, pentru câteva clipe, îşi pierdu cu desăvârşire prezenţa de spirit de care avea atâta nevoie ca să-şi poată juca rolul până la capăt; se ridică însă brusc; apoi, după ce îşi recapătă sângele rece, îi făcu bătrânului un salut respectuos.

— Domnul, după cum îl arată îmbrăcămintea, trebuie să fie preotul vasului dumitale?

— Da, căpitane. Un om cinstit şi cumsecade, pe care mă mândresc că-l pot numi prietenul meu; am fost despărţiţi treizeci de ani, eu însă n-am putut să-l uit; amiralul a avut bunăvoinţa să-mi îngăduie să-l aduc pe crucişătorul acesta, şi, cu toate că *Darda* nu prea e încăpătoare cred că se simte bine aici, ca pe oricare alt vas mai mare. Domnule, îţi prezint pe vrednicul căpitan Howard, comandantul *Gloriei*, alt vas al Maiestăţii Sale. Gradul pe care l-a obţinut la vârsta sa, e o dovadă îndestulătoare a unor alese însuşiri, fără să mai vorbesc de cunoştinţele lui întinse.

Omul nu-şi putu stăpâni teama şi-o necugetată tresărire de groază, când privi spre acest pretins fiu al unui lord englez. Totuşi, după ce îl salută cu sfială şi bunăvoinţă, se mărgini să rostească în fugă câteva cuvinte lipsite de înţeles, în timp ce corsarul reînnoia convorbirea întreruptă cu căpitanul Bignall.

— Spre marea mea părere de rău, trebuie să te

părăsesc; dar, de vreme ce rătăcim prin aceste locuri, urmărind aceeaşi ţintă, – şi despre asta nu mai încape îndoială, – ne-am putea înţelege asupra drumului pe care îl vom urma de-aici înainte; îndelunga dumitale experienţă, îmi va sprijini astfel bunăvoinţa şi însufleţirea.

Comandantul *Dardei*, foarte măgulit în faţa unei dovezi de sinceră recunoaştere a vârstei şi a cunoştinţelor lui, se grăbi să-şi laude musafirul în toate privinţele, poftindu-l chiar să vină să ia masa de după-amiază împreună. Howard se mărgini să primească această din urmă invitaţie cu toată bunăvoinţa şi spuse că-i va alege dintre ofiţerii săi pe cei mai vrednici, ca să-l însoţească.

Căpitanul Bignall, ofiţer de mare merit, îndurase prea mult timp neajunsurile şi sărăcia, ca să nu simtă o firească dorinţă de-a obţine o înaintare de care era vrednic, dar de care împrejurările îl lipsiseră cu desăvârşire; astfel, cu toată sinceritatea, se gândea să tragă oarecare foloase de pe urma legăturilor unui gentilom atât de ilustru, fiul unui lord; îl însoţi până în marginea punţii, de unde trebuia să coboare în barcă şi, strângându-i pentru cea din urmă oară mâna, grăi:

— Căpitane Howard, ai preot pe bord?

— Am doi chiar, domnule.

— E rar să întâlneşti un singur preot chiar pe un vas de război ca al dumitale; dar, legăturile dumitale cu curtea, ţi-ar înlesni putinţa cred să-ţi aduci şi un episcop. Te rog, să-i pofteşti pe-amândoi la masa mea.

— O voi face cu plăcere.

— Am uitat, de-asemeni, să-l poftesc şi pe primul dumitale locotenent!

— Va fi alături de noi, mort sau viu; nu vei găsi în el arca mântuitoare, dar aşa cum e, va fi la ordinele dumitale. Şi-acum, rămâi cu bine!

După ce îşi salută din nou gazda, cu un fel de ocrotitoare bunăvoinţă, în care se amestecau îngăduinţa şi dispreţul, coborî scara la capătul căreia se afla barca, în timp ce Bignall îşi reînnoia rugămintea de-a nu uita să-

l viziteze, fără să-şi dea seama că-l lăsa să-i scape din mână pe omul care, odată prins, i-ar fi înlesnit putinţa să grăbească o înaintare râvnită de atâta vreme.

John Singleton Copley - **Admiral Howe 1726-99**
(Comandantul flotei britanica in perioada de început a războiului colonial)

Capitolul XXVII

Da, îngână corsarul cu ironie, în timp ce barca trecea pe sub pupa Dardei, da, eu împreună cu ofiţerii mei, vom lua parte la ospăţul dumneavoastră, dar bucatele nu vor fi pe gustul acestor slugi nemernice, plătite cu banii mândriei regelui Angliei. Vâsliţi, prieteni, vâsliţi cu însufleţire; peste un ceas veţi fi răsplătiţi cu tot ce se află pe puntea corăbiei acestui bătrân nesocotit.

Lacomii hoţi de mări care mânuiau vâslele, cu mare greutate îşi stăpâniră strigătele de bucurie gata să li se smulgă din piepturi; dar această mulţumire se dovedi şi mai temeinică în neastâmpărul braţelor care vâsleau din toate puterile. După un răstimp se aflau sub ocrotirea tunurilor *Delfinului*, apoi urcară pe bord.

Văzând mândria ce scânteia în privirea corsarului, în clipa când puse piciorul pe puntea vasului său, întregul echipaj rămase cu încredinţarea că nu mai era mult până la răfuiala din urmă. Fără să vorbească un cuvânt, după ce mai întâi cercetă în amănunţime rânduiala ce domnea de la un capăt la celălalt al corăbiei, coborî în cabină.

O lovitură îndesată, dar scurtă, în uşă, le făcu să tresară pe mistress Wyllys şi pe Gertrude.

— Intră! zise guvernanta.

Uşa se deschise dintr-odată. Fără să ţină seama de cele două femei, corsarul se îndreptă spre gongul atârnat în mijlocul tavanului şi dădu o lovitură care îi mărturisea pe de-a-ntregul neliniştea.

— Spune-i locotenentului că-l aştept, zise el cu asprime către omul care sta pregătit să-i aştepte poruncile.

În timp ce se aducea la îndeplinire această poruncă, corsarul căzu în prada celui mai chinuitor neastâmpăr; dar când Wilder se ivi în prag, căută să-şi stăpânească în aşa chip mânia, încât ochiul cel mai pătrunzător n-ar fi

putut să bage de seamă o cât de mică schimbare în trăsăturile lui. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, băgă de seamă că femeile se aflau la depărtare de câţiva paşi, îngrozite şi tremurând; le ceru numaidecât iertare şi căută să le desluşească:

— Grăbit să am o întrevedere cu un prieten, îmi pare nespus de rău c-am turburat două doamne a căror tovărăşie mă cinsteşte nespus de mult.

— Binevoieşte şi nu-ţi mai cere iertare, domnule, răspunse guvernanta cu demnitate; eşti stăpân aici, deci, fă ce vrei.

— Vă rog, să luaţi loc, doamnele mele; Wilder, apropie-te şi stai. Lucrătorii Maiestăţii Sale au dat drumul în largul Oceanului celei mai proaste corăbii, care e *Darda*, dar mă îndoiesc că regele George ar fi încredinţat comanda acestui vas unui om mai puţin cunoscător şi mai nepriceput ca bietul căpitan Bignall.

— Are totuşi reputaţia unui ofiţer vrednic şi cinstit.

— O merită; dar despoaie-l de aceste două însuşiri şi nu va mai rămâne nimic de el. M-a lăsat să înţeleg c-ar fi fost trimis ori să urmărească o corabie despre care toţi am auzit vorbindu-se, fie de bine, fie de rău; aceasta e corabia corsarului roşu.

Corsarul se prefăcu că nu le bagă de seamă pe mistress Wyllys şi pe Gertrude, care se apropiară una de alta, tresărind; Wilder căută să pară liniştit şi răspunse:

— Truda va fi primejdioasă şi poate zadarnică.

— Se laudă totuşi că va izbuti.

— Împărtăşeşte poate prejudecăţile obişnuite asupra firii omului pe care îl caută.

— Şi care sunt aceste prejudecăţi?

— Presupune c-ar avea de-a face cu un pirat ca oricare altul, grosolan, neştiutor, hrăpăreţ, ca toţi piraţii, de altfel.

— Care anume?

— Toţi acei care îi seamănă; dar corsarul roşu e cu totul altfel de om.

— Nu găseşti că e ciudat ca un bătrân marinar încercat

să pornească în urmărirea corsarului prin locuri pe unde nu mai încape îndoială că n-o să-l poată niciodată găsi?

— Poate să-l fi zărit în clipa când trecea printre insule.

— Poate; dar după ce îl va fi recunoscut?

— Cineva îi va fi dat desluşiri amănunţite.

— Şi asta se poate. Fapt e că mi-a mărturisit c-ar avea iscoade printre oamenii vrăjmaşului şi că de însuşirile şi dibăcia acestor iscoade atârnă nădejdea în izbândă. Are, fără îndoială, mijloace de a intra în legătură cu ele, aflând toate mişcările acelora pe care într-un chip atât de nevrednic îi slujeşte.

— I-a rostit numele?

— Da.

— Cine e?

— Harris Arche numit şi Wilder.

— E de prisos să tăgăduiesc, zise tânărul, ridicându-se cu acel aer de mândrie sub care voia să-şi ascundă tulburarea pricinuită de-o singură lămurire, văd că mă cunoşti.

— Ca pe un trădător, domnule.

— Căpitane Heideyger, te foloseşti prea mult de gradul şi locul unde te afli ca să mă înjoseşti.

— Mi-e foarte greu, într-adevăr, să-mi stăpânesc mânia faţă de o făptură vrednică numai de dispreţ. Le poţi spune superiorilor dumitale că mă socotesc în dreptul meu să vorbesc cum îmi place în cabina mea, în mijlocul celor o sută cincizeci de hoţi ai mei, şi că monstrul care îi jefuieşte pe bieţii pescari lipsiţi de apărare, care pustieşte coastele nepăzite, care fuge din faţa pavilionului regelui George, aşa cum fug şerpii în ascunzătoare când simt în apropiere pasul omului, e dator să respecte prezenţa acestor două femei şi să cate să fie stăpân asupră-şi în faţa unui trădător nemernic.

— Mărturisesc că mi-am luat hotărârea să înfrunt toate primejdiile în clipa când mi-am pus de gând să scap întinderea mării de o pacoste pe care nicio strădanie n-a fost în stare s-o îngenunche până azi; cunoşteam mai dinainte primejdia în care mă putea vârî o astfel de

întreprindere; soarta ce m-aşteaptă nu mă îngrozeşte însă.

— Asta o vom vedea, domnule, răspunse corsarul, lovind cu putere în gong.

Un om se ivi în prag; primi poruncă să fie puşi numaidecât în lanţuri Africanul şi Fid şi să nu fie lăsaţi să stea cu nimeni de vorbă, nici chiar prin semne.

După ce plecă omul însărcinat să aducă la îndeplinire această groaznică poruncă, piratul rosti către Wilder:

— Ai merita să fii spânzurat de cel mai înalt catarg al vasului meu; dacă aş deschide această uşă, dacă le-aş face cunoscută oamenilor mei nemernica dumitale trădare, te-ar sfâşia în bucăţi.

— N-ai face nimic cu asta, te rog să mă crezi! strigă guvernanta. Să nu iei o astfel de hotărâre! Cu toate că ai rupt toate legăturile care te mai puteau apropia de ceilalţi oameni, nu eşti încă atât de crud. În numele fericitelor zile ale tinereţii dumitale; în numele bietei mame care ţi-a legănat copilăria, în numele lui Dumnezeu, cruţă-l pe acest tânăr nefericit! Dumneata n-ai să îndrăzneşti să-l trimiţi la moarte!

— Ce soartă mi-a pregătit el, mie şi mateloţilor mei, în clipa când s-a lăsat târât de planuri atât de josnice?

— Ca să-l judece, sunt legi dumnezeieşti şi legi omeneşti; şi unele şi altele sunt împotriva dumitale; pricina de căpetenie îl scapă de asprimea oricărei pedepse.

— Dumneata vorbeşti cu prea multă îndrăzneală şi cuvintele dumitale nu pot fi înţelese atât de uşor de un pirat sângeros şi fără remuşcări, răspunse corsarul cu un zâmbet dispreţuitor care voia să-i dovedească guvernantei că nu se înşela câtuşi de puţin când nădăjduia într-o cât mai grabnică iertare. Hotărârea mea e luată mai de mult; nimic nu se mai poate schimba. Haide, domnule Wilder, eşti liber; dacă nu m-ai slujit cu credinţa la care mă aşteptam din parte-ţi, cel puţin mi-ai dat, în privinţa fizionomiei, o lecţie pe care n-am s-o uit toată viaţa.

Wilder, umilit, plin de remuşcări, rămase nemişcat, uluit parcă; o luptă lăuntrică se petrecea în el; dar asta nu ţinu mult.

— Dumneata nu-ţi dai seamă care au fost planurile mele, căpitane Heideyger, zise el; hotărâsem nu numai pierderea dumitale, dar şi împrăştierea întregului echipaj.

— Acestea sunt obiceiuri cunoscute la tot pasul printre despoţii patriei-mume. Totuşi, pleacă; urcă pe vasul care îţi convine; încă o dată, eşti liber!

— Nu te pot părăsi, căpitane, fără un cuvânt de desluşire; nu vreau să plec ducând cu mine tot dispreţul de care crezi că sunt vrednic.

— Vorbeşte fără teamă; eşti numai oaspetele meu.

— Ştii că zvonurile răspândite pe seama dumitale, au împrumutat purtării şi firii dumitale o înfăţişare care nu-ţi dă putinţa să treci drept un om vrednic de cinste.

— Ştiu asta.

— Atunci vei găsi poate că nu e câtuşi de puţin surprinzător dacă eu însufleţit de dragoste pentru o meserie pe care dumneata însuţi ai recunoscut-o ca îmbucurătoare, mi-am pus în joc viaţa şi am împrumutat chiar aparenţa unui trădător numai ca să ajung la un rezultat care, dac-ar fi fost fericit, s-ar fi învrednicit nu numai de răsplată, dar şi de încuviinţarea lumii întregi. Acestea au fost gândurile mele la început; îţi jur însă că încrederea şi sinceritatea dumitale m-au dezarmat pe jumătate de îndată ce am urcat pe puntea acestui vas.

— Şi totuşi, n-ai renunţat la planurile dumitale.

— Aveam pentru asta destule motive, răspunse Wilder privind spre cele două femei. Îţi dădusem cuvântul la Newport, şi, dacă cei doi mateloţi ai mei n-ar fi fost opriţi aici cu sila, eu n-aş mai fi vrut să te revăd.

— Aş vrea să te cred, tinere, şi pot să-ţi înţeleg motivele. Ai jucat un rol nespus de greu; departe de a-ţi părea rău c-ai pierdut partida, te vei socoti fericit într-o zi. Pleacă; o barcă te va duce pe bordul *Dardei*.

— Nu te bucura, căpitane Heideyger, crezând că

generozitatea dumitale, oricât de neobişnuită ar fi, m-ar face să-mi uit de îndatoririle mele. De îndată ce mă voi întâlni cu căpitanul Bignall, îi voi spune adevăratul dumitale nume.

— La asta mă aştept.

— Nu voi trândăvi dacă va fi nevoie de luptă. Pot muri aici ca victimă a îndrăzneţei mele neprevederi, dar, de îndată ce-mi recapăt libertatea, voi fi vrăjmaşul dumitale.

— Wilder, strigă corsarul apucându-i mâna, trebuia să ne fi cunoscut mai de mult; dar la ce sunt bune regretele? Pleacă! Dacă mateloţii mei ar afla adevărul, toate silinţele mele de a le potoli mânia ar fi zadarnice.

— Când am venit pe puntea Delfinului pentru a doua oară, nu eram singur.

— Nu e de ajuns că-ţi redau libertatea şi viaţa?

— La ce pot sluji nişte femei slabe pe puntea unei corăbii care necontenit e în căutare de noi aventuri?

— Şi unde le vei duce? Nu sunt aici în tovărăşia pe care ar putea-o găsi pe oricare altă corabie? Pleacă, îţi spun, şi cât mai repede! Mai târziu n-ai s-o mai poţi face.

— Nu le pot părăsi pe acelea de care am făgăduit să nu mă despart în ruptul capului.

— Domnule Wilder, sau, mai degrabă, domnule locotenent Arche, ia seama că încăpăţânarea dumitale să nu-ţi pricinuiască moartea!

— Fă din mine ce vrei: voi muri aici, sau voi pleca întovărăşit de cele două femei care mi-au fost date în seamă.

— Nu le cunoşti pe aceste doamne de prea mult timp, după cum nu le cunosc nici eu. Eşti pe deplin încredinţat că îţi preferă ocrotirea? Au să se plângă de mine? Vorbiţi, doamnele mele, pe care dintre noi amândoi îl veţi lua ca sprijin şi apărător?

— Dacă inima dumitale mai poate fi în stare de un sentiment de milostivire, atunci lasă-ne să plecăm, strigă Gertrude.

— Noi, femeile, adăugă guvernanta, nu putem găsi adăpost decât sub ocrotirea legilor. Facă cerul…

— Destul; sunteţi stăpâne pe faptele dumneavoastră; n-aveţi decât să vă întovărăşiţi prietenul; voi da porunci în această privinţă.

Chemându-l pe Roderick, îi spuse să-i coboare pe Fid şi pe negru într-o barcă, în timp ce Casandra, ca slugă credincioasă, trebuia să aibă grijă să strângă puţinele lucruri ale celor două femei. După aceste scurte pregătiri, îi oferi braţul guvernantei cu multă curtenie, o făcu să străbată puntea prin mijlocul tuturor mateloţilor foarte surprinşi, şi rămase pe bordul vasului până în clipa când o zări aşezată cu Gertrude alături de Wilder, în barcă.

Doi mateloţi vâsleau şi corsarul făcând un semn de despărţire, dispăru din ochii celor ce nu credeau încă într-o mântuire atât de grabnică şi atât de neprevăzută.

În clipa când barca trecea pe sub pragul din urmă al *Delfinului*, se auzi glasul corsarului care îl striga pe căpitanul *Dardei*.

— Îţi trimit o parte din oaspeţi, zise el.

Trecerea nu ţinu decât câteva clipe şi cele două femei de-abia avuseseră timp să se smulgă din surprindere, când se pomeniră pe bordul unui crucişător al Statului.

— Cum! strigă Bignall când le zări; două femei în loc de doi preoţi! Hei, pe viaţa mea, iată-l şi pe locotenentul meu Arche! Ce minune mai e şi asta?

— Căpitane Bignall, răspunse preotul vasului arătând-o pe mistress Wyllys, iată o doamnă pe care n-am văzut-o mai bine de douăzeci de ani.

— Vă rog să mă duceţi într-o cabină, îngână cu glas înăbuşit guvernanta care, împleticindu-se, se răzimase de braţul lui Wilder.

În timp ce o ducea spre cea mai apropiată cabină, ea îşi aţinti privirea asupra preotului care venea în urmă-i; şi, după ce îşi recapătă stăpânirea de sine:

— Om vrednic şi cumsecade, zise ea, asta e o întâlnire prea târzie şi prea sfâşietoare. Gertrude, iată-l pe domnul acesta: e preotul care m-a unit în faţa lui Dumnezeu cu acela care, prin virtuţile lui, a făcut mândria vieţii mele.

— Nu-i plânge moartea, rosti preotul plecându-se spre ea cu dragoste părintească; ţi-a fost răpit de timpuriu, dar a avut o moarte pe care-o poţi dori tuturor acelora ce-ţi sunt dragi.

— Vai, n-a lăsat pe nimeni în locu-i care să transmită posterităţii numele-i glorios şi amintirea virtuţilor lui... Dar ce te-ai mai făcut, dragă domnule Merton, de la despărţirea noastră?

— Nu sunt decât păstorul unei mici turme, destul de greu de călăuzit: după multă rătăcire prin depărtări, m-am reîntors în Irlanda. Am dobândit în cele din urmă, din partea mai marilor mei, îngăduinţa de a veni să-mi petrec trei luni pe *Darda*, în tovărăşia vechiului meu camarad şi prieten.

— Da, doamnă, zise căpitanul Bignall, care atunci intrase în cabină, sunt aproape cincizeci de ani de când ne cunoaştem. Sunt fericit că o persoană care se bucură de stima lui se află în mijlocul nostru.

— Doamna e fiica vestitului căpitan Forster şi văduva fiului vechiului nostru comandant, contraamiralul de Lacey.

— I-am cunoscut pe amândoi: erau doi marinari cu renume.

— De Lacey! rosti un glas turburat la urechea guvernantei.

— Legea îmi dă dreptul să port acest nume, răspunse aceea, pe care-o vom numi, ca şi în trecut, mistress Wyllys. Şi-o strânse la sân pe biata copilă încremenită. Vălul e sfâşiat; misterul e cunoscut. Da, m-am măritat cu una din rudele dumitale, pe-atunci căpitan al unui vas al amiralităţii; l-am luat de bărbat însă într-ascuns, cu toate că aveam consimţământul părinţilor lui şi ai mei. Interese de avere şi anumite legături politice ne-au silit, şi pe unul şi pe altul, să ne luăm câte-un nume de împrumut, ca să nu dăm loc la certuri şi vrăjmăşii între cele două familii, în legătură cu zestrea şi moştenirea. Moartea...

Văduva nu putu să sfârşească, atât era de turburată. Printr-un semn, îl rugă parcă pe preot să urmeze

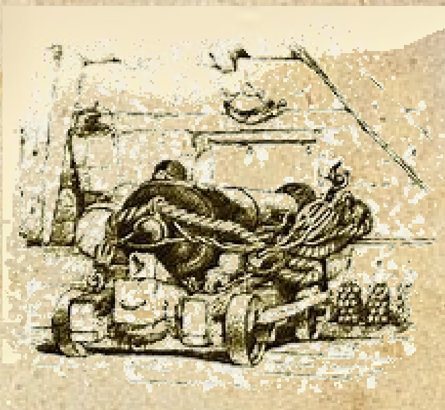
povestirea în locul ei.

— Domnul Forster şi domnul de Lacey, au pierit în aceeaşi luptă, la cinci ani după căsătorie. Nici dumneavoastră, doamnă, nu cunoaşteţi împrejurările în care şi-au găsit moartea. Eram de faţă în clipa aceia groaznică; îngrijirilor mele au fost încredinţate cele două suflete în furia măcelului; erau acoperiţi de răni; şi-au amestecat sângele unul cu altul; dar, în clipa supremă, au vorbit cu însufleţire de scumpa lor patrie, pomenind-o în rugăciunile lor; cele din urmă cuvinte însă le-au rostit pentru dumneavoastră.

Radojavor - **HMS Royal George**

Capitolul XXVIII

Harris Arche! strigă Bignall, apucându-l de braţ pe tânărul locotenent căzut pe gânduri; să mergem pe punte şi să-mi povesteşti toate aventurile dumitale, pe care nu le cunosc, după cum nu cunoaşte primul ministru al regelui meşteşugul de marinar. Cum se face că astăzi cobori de pe un vas al Maiestăţii Sale, când eu te credeam pe puntea corăbiei unui pirat? Cum se face, iarăşi, că tânărul acesta, fiul unui gentilom, a luat comanda unui vas atât de frumos?

Wilder, în loc să răspundă, cercetă cu privirea mişcările de pe *Delfin*; corabia nu părea să fie liniştită; lăsa să i se umfle pânzele şi se pregătea de plecare.

— Ei bine, reluă Bignall, mi se pare că tânărul curtean şi-a uitat că l-am poftit la mine la masă în astă seară, căci bag de seamă că îşi desfăşoară pânzele. Cum le mai mânuieşte! Aş pune rămăşag că are sub comandă un om mult mai îndemânatec decât el, care totuşi, s-a mulţumit cu gradul de locotenent.

— Puţini oameni cunosc mai bine decât el tainele meseriei noastre.

— I-ai dat pe semne câteva lecţii, pe vremea când te aflai pe puntea vasului Gloria, domnule Arche? A imitat în chip desăvârşit una din manevrele mele.

— Te încredinţez că n-are nevoie nici de lecţii nici de îndrumător.

— Totuşi, e prea tânăr; nu cred să rătăcească de multă vreme pe mare.

— El? Ai putea spune că e un copil al mării; şi-a petrecut pe ape mai bine de treizeci de ani din viaţă.

— Dar mi-a spus că n-are mai mult de douăzeci şi trei

de ani.

— Te-a minţit.

— Nu cred să mă fi minţit cu mult. Dar unde pleacă? Oare trebuie să-şi ceară voie de la scumpa lui mamă ca să urce pe puntea unui vas de război?

— Într-adevăr, ne părăseşte.

— Ar trebui să-i reamintesc respectul pe care îl datorează superiorilor lui, ţinându-i o prelegere care să-i slujească pentru multă vreme. Despre purtarea lui ar putea să dea seamă în Anglia, în clipa când va trebui să arate în scris prin ce părţi de lume şi-a petrecut vremea. Întindeţi pânzele!

Ordinul fu împlinit numaidecât; şi, în clipa când *Darda* se afla la oarecare depărtare de *Delfin*, căpitanul Bignall, reluă astfel:

— Domnişorul acela să însemne totul în registru; cu greu ne va mai putea ajunge după ce vom pleca de-aici. Spune-mi însă, cum se face că te aflai pe puntea vasului său?

— Mi s-a înecat corabia, în clipa când ai primit cea din urmă scrisoare de la mine.

— Şi corsarul roşu a pierit în fundul mării, de vreme ce n-a mai dat semne de viaţă?

— Corabia, pe puntea căreia fusesem primit ca un fel de stăpân, s-a înecat, şi de-atunci...

— Ţi-ai petrecut vremea în mijlocul mateloţilor de pe Gloria. Dar cum se face că acest Howard nu-ţi ştia de nume? S-a prefăcut, bineînţeles, şi asta numai din mândrie... Mi-aduc aminte, în legătură cu asta, că, după ce l-am hrănit timp de opt zile pe un domnişor la fel, când m-a întâlnit pe străzile Londrei, a întors capul ca să nu mă salute.

— Îmi păstram pe puntea acestui vas numele de împrumut, şi nici aceste doamne, victime ale aceluiaşi naufragiu, nu mi-au cunoscut numele cel adevărat.

— E foarte chibzuit din parte-ţi. Ah, meştere Richard, te revăd cu mare plăcere!

— Pe cinstea mea, înălţimea voastră, nici eu nu mă

simt mâhnit că vă reîntâlnesc. Pentru asta, nu vreau să-i vorbesc de rău pe cei de care m-am despărţit. Sunt oameni răi şi au un comandant cum rar întâlneşti altul. Mie îmi place să trăiesc printre oameni care îşi au rosturile lor pe lumea asta.

Wilder se îngălbeni şi se înroşi, rând pe rând, şi ochii lui căutau să se ferească de privirea lui Bignall.

— Ce vrea să spună omul acesta? întrebă căpitanul. Oricare ofiţer al Maiestăţii Sale porneşte cu un rost la drum şi nu se lasă călăuzit de întâmplare.

— Am avut cinstea să cred şi eu acelaşi lucru într-o vreme. Dar, de câte ori căutam să stau de vorbă cu negrul în această privinţă, el îmi spunea că datoria noastră e să îngrijim de tunuri, sub comanda domnului Harris, fără să ne amestecăm în treburile altora. Eu, bine înţeles, nu mă împotriveam, îngăduindu-mi numai să adaug că, orice s-ar fi întâmplat, mi-ar fi plăcut mai bine să mor pe un vas al Maiestăţii Sale decât pe puntea corăbiei unui pirat.

— Unui pirat! repetă comandantul, rămânând cu ochii şi cu gura căscată.

— Căpitane, îl întrerupse Wilder, poate că nu fac bine dacă nu te desluşesc din capul locului. Dar, după ce îmi vei asculta povestirea, îmi vei da poate dreptate într-o oarecare privinţă. Ascultă-mă; mă încred în bunăvoinţa pe care mi-ai arătat-o totdeauna; mă vei mustra la urmă dacă va fi nevoie.

Bătrânul marinar ascultă în linişte istorisirea tânărului locotenent, care nu căuta să-i ascundă nimic; pricepu sentimentele de generozitate şi de recunoştinţă care îl împiedicaseră pe nevârstnicul marinar să dezvăluie adevăratele porniri ale omului care se purtase atât de frumos şi atât de cinstit cu el; îşi stăpâni chiar tresăririle de mânie şi de revoltă, ceea ce nu îi era tocmai uşor, şi în cele din urmă strigă cu un fel de admiraţie pe care nu şi-o putea înăbuşi:

— Povestea dumitale e cu adevărat de necrezut. Îmi pare nespus de rău că un om atât de vrednic poate fi în

acelaşi timp un ticălos. Totuşi, asta nu ne îndreptăţeşte să-i înlesnim scăparea; să-l urmărim, şi, dacă prin cuvintele noastre nu-l vom putea cuminţi, vom căuta să ne folosim de alte mijloace.

— Da, e datoria noastră.

— Socotesc asta un caz de conştiinţă. Dar domnişorul acela, care a venit să-mi vorbească din parte-i, nu cumva e căpitan? Avea aerul unui adevărat gentilom. Trebuie să fie vreun fiu risipitor, scăpat dintr-o familie ilustră, căci altfel nu s-ar fi priceput să joace cu atâta dibăcie rolul obraznicului; să nu-i dăm pe faţă numele, din respect pentru părinţii lui.

— Acel cu care-ai stat de vorbă nu era altul decât corsarul.

— Corsarul, pe vasul meu! În faţa mea? Vrei să-ţi baţi joc de mine!

— Ar însemna să-mi uit de recunoştinţa pe care ţi-o datorez, îngăduindu-mi o astfel de îndrăzneală; te încredinţez însă că n-a fost altul decât corsarul.

— Asta e o adevărată minune. E un om desăvârşit în arta de a se îmbrăca, dacă a putut să-l amăgească pe un atât de iscusit fizionomist ca mine. Nu i-am băgat de seamă nici mustăţile mari, nici urâţenia respingătoare; nu i-am auzit glasul înfiorător; n-am întâlnit în făptura lui niciuna din diformităţile monstruoase care, zice-se, îl caracterizează.

— Vulgaritatea e numai împrumutată. Viciile ascunse sub cea mai chipeşă înfăţişare, sunt cele mai primejdioase.

— Dar nu e nici înalt cel puţin.

— Nu e mare la trup, dar e uriaş la suflet.

— Şi crezi dumneata, domnule Wilder, că asta e corabia asupra căreia ne-am îndreptat tunurile în echinocţiul din Martie al anului trecut?

— Fără nicio îndoială.

— Din dragoste faţă de dumneata, Harris, vreau să mă arăt generos şi faţă de acest ticălos. Mi-a scăpat odată din mână, din pricină că-mi pierdusem un catarg pe

furtună; astăzi însă, când şi marea şi vântul sunt de partea noastră, duşmanul înseamnă să fie al meu oricând voi avea plăcerea. Îţi iei sarcina să-i înmânezi propunerile mele? Eşti sigur de buna lui credinţă?

— În această privinţă, pun rămăşag. Pune să se tragă o lovitură de tun; arborează în vârful catargului o flamură albă şi, după ce îl voi întâlni pe corsar, voi încerca prin toate mijloacele, cu toate puterile mele, să-l hotărăsc să se lepede de această meserie vinovată.

— Asta ar fi o faptă cu adevărat creştinească; dacă, luăm astfel lucrurile, înseamnă să pierdem ceva din faima noastră războinică şi să nu ne putem bucura de răsplata ce ni s-ar cuveni în alt chip.

De îndată ce căpitanul *Dardei* şi locotenentul său hotărâră măsurile despre care am vorbit, se îngrijiră de mijloacele prin care ar fi putut ajunge la izbândă. Se trase o încărcătură de tun şi flamura albă fu ridicată în vârful catargului. Corsarul răspunse printr-o descărcătură a unui tun şi înălţă o flamură la fel.

Darda viră şi îşi înmulţi pânzele ca să iuţească goana şi, când ajunse la o jumătate de bătaie de puşcă de vrăjmaş, o barcă fu lăsată în valuri, în care se urcă Wilder.

— Arată-i mijloacele noastre de luptă, zise Bignall, şi fă-i numărătoarea oamenilor noştri; făgăduieşte-i deplina iertare dacă nu se împotriveşte. Adio! Dea Domnul să izbuteşti în această grea tocmeală!

Din pricină că barca îşi luase vânt, tânărul nu auzi cele din urmă cuvinte ale comandantului. Fu primit pe puntea *Delfinului*, în partea dinspre cârmă, de corsar însuşi, cu acea mândrie pe care i-o cunoştea oricine, şi călăuzit spre cabina rezervată şefului.

— S-au trezit fel de fel de bănuieli printre oamenii mei, domnule Arche; mateloţii vorbesc în şoaptă despre purtarea dumitale şi a celor doi slujitori care te însoţesc; ai săvârşit o mare nesocotinţă reîntorcându-te.

— Am venit din ordinul căpitanului meu şi sunt ocrotit de o flamură împăciuitoare.

— Noi nu prea cunoaştem obiceiurile impuse de legi şi s-ar putea întâmpla să fi uitat că ne-ai fost prieten într-o vreme. Ai să-mi vorbeşti ceva, nu mai încape îndoială?

— Da, domnule; comandantul *Dardei*, însărcinat cu o misiune specială de către Maiestatea Sa George II, mă roagă să-ţi fac propunerile următoare: dacă primeşti să-i laşi în seamă această corabie, cu toate proviziile şi încărcătura ce se află pe dânsa, cu tunuri şi oameni, se va mulţumi să te ia ca ostatec, pe dumneata, împreună cu alţi zece oameni din echipaj, lăsându-i pe ceilalţi liberi să se împrăştie şi să-şi caute aiurea o îndeletnicire mai cinstită.

— E generos ca un prinţ, comandantul dumitale, tinere! Ar trebui să îngenunchez cu toată umilinţa în faţa omului care îmi aduce o astfel de propunere.

— Eu nu repet decât cuvintele lui. În ceea ce te priveşte, domnule, făgăduieşte să-ţi capete iertare deplină, dacă la rându-ţi îi făgăduieşti că vei părăsi marea, lipsindu-te pentru totdeauna de calitatea de englez.

— Ultima condiţie nu m-ar costa nimic, e adevărat. Ai putea să-mi spui însă, pentru ce comandantul dumitale se dovedeşte atât de binevoitor faţă de un om proscris de atâta vreme?

— Îşi dă seama cât de frumos te-ai purtat cu văduva şi copila celor doi camarazi ai săi de război; şi recunoaşte că multe din zvonurile scornite pe socoteala dumitale n-au niciun temei.

— Şi n-a crezut de cuviinţă să pună în legătură decât pricini apropiate de îndatoriri, atunci când a luat hotărârea să mă despartă de-o lume care-a devenit pentru mine de neînlăturat, ca însuşi aerul pe care îl respir?

— Ar mai fi avut şi altele; forţele noastre sunt cu mult superioare forţelor dumitale.

— Dă-mi să văd hârtia. Da, sunteţi mai tari decât mine. Ce zici de stilul acestui mesaj?

— Dacă totul ar fi atârnat de voinţa noastră, ar fi fost poate alcătuit în alţi termeni; te rog însă, ca om care nu

vrea să-ţi dea poveţe, care nu ţine seamă de vrăjmaşi sau de necinste, primeşte condiţiunile aşa cum sunt.

Drept orice răspuns, corsarul îl duse pe locotenent în marginea punţii, şi, după ce-i arătă catargele şi pânzele înălţate în creştet, îi spuse:

— Domnule, dumneata eşti marinar; pânzele acestea sunt de ajuns ca să-ţi facă cunoscute intenţiile mele. Spune deci crucişătorului regelui George că nici nu-l înfrunt, dar nici nu mă feresc de ameninţările lui.

Capitolul XXIX

Te reîntorci cu supunerea piratului? Primeşte propunerile noastre fără împotrivire? strigă comandantul *Dardei*, de îndată ce trimisul puse piciorul pe punte.

— Îţi aduc împotrivirea lui, căpitane. Tot ce-am putut obţine din parte-i e făgăduiala că nu va începe să arunce ghiulele cel dintâi.

— Mateloţii la tunuri; umflaţi pânzele şi să sfârşim odată cu acest flecar.

— Dacă vrei să-mi asculţi un sfat, căpitane, te-aş ruga să zăboveşti câteva clipe.

— Harris Arche mă sfătuieşte s-aştept, când e vorba să-l am în mână pe vrăjmaşul regelui, pe cel mai înverşunat vrăjmaş al neamului omenesc?

— Dacă ţi-am spus asta, am făcut-o ca să nu ne primejduim pavilionul, iar nicidecum ca să renunţăm la

luptă.

— Fie!

Echipajul primi ordin să se pregătească de luptă; oamenii păreau mulţumiţi că-l găsiseră în sfârşit, pe corsarul atâta vreme căutat. Pregătirile nu erau, de altfel, decât cele obişnuite; odată ce oamenii se aşezară la posturile lor, corabia se puse în mişcare.

Delfinul se afla la o depărtare de o jumătate de milă; nu se clintise din loc, şi parcă nici n-ar fi luat în seamă pregătirile războinice ale crucişătorului Maiestăţii Sale; numai când văzu că *Darda* spintecă apele cu prora năbădăioasă, se hotărî să-şi desfăşoare cele câteva pânze şi să se urnească din loc.

În vârful catargului se arborase pe *Darda* pavilionul englez; nici o emblemă asemănătoare nu flutura pe creasta corăbiei corsarului; se supravegheau una pe alta ca doi monştri marini care, smulşi din adâncurile Oceanului, se găseau dintr-odată faţă în faţă.

Cerul, pân-atunci fără nouri, se posomorî numaidecât, devenind ameninţător; se prevestea furtună; dar primejdia le părea însă departe celor doi şefi.

— O furtună ni se pregăteşte dinspre apus, rosti Bignall către locotenentul său, dar, mai înainte de a ne surprinde, nădăjduiesc că vom sfârşi cu piratul. Trage o lovitură de tun şi arborează încă două flamuri.

Detunătura şi ivirea celor trei pavilioane engleze, nu păreau să-l turbure câtuşi de puţin pe corsar; totuşi, corabia nu-şi încetinea mersul.

— Mijloacele întrebuinţate în preajma unei lupte nu sunt în stare să-l înspăimânte.

— Trimite-i o nouă ghiulea.

O altă detunătură se auzi, dar trecu pe deasupra *Delfinului*, fără să-l atingă; alte două ghiulele urmară aceeaşi direcţie, fără să-şi fi atins ţinta.

— Ce înseamnă asta? strigă Bignall, înşelat în aşteptările lui. Meştere Fid, nu poţi face nimic întru cinstirea armelor şi pavilioanelor noastre? Tunul dumitale favorit să fi amuţit oare în lipsa dumitale?

— N-a amuţit câtuşi de puţin, căpitane, scumpa noastră Caterina, răspunse Fid; şi iată, voi căuta să-i dau întâietate în convorbire.

Acestea zicând, Fid îndreptă cum se cuvine ţeava tunului la care slujea, apropia feştila de pulbere şi, cu o rară dibăcie, trimise asupra *Delfinului* ceea ce numea el de obicei *mergi de-a dreptul la ţintă*. Câteva sfărâmături de lemn care săriră în aer din spatele corăbiei vrăjmaşe, dădură de veste că ghiuleaua îşi meritase pe drept cuvânt porecla. Efectul fu mai mult decât surprinzător. O făşie lungă de pânză albă întinsă între pupa şi prora *Delfinului* dispăru pe neaşteptate, lăsând să se întrezărească pe bord un şir de guri de tun, toate aprinse; în acelaşi timp, un pavilion de aceeaşi culoare se înălţă pe catarg.

— Oh, strigă Bignall, de-abia acum îl recunosc pe ticălos; şi-a zvârlit masca şi îşi arată pe faţă culoarea de la care şi-a împrumutat numele. La tunuri, prieteni! Piratul a început să ia lucrurile în serios!

De-abia sfârşise de rostit aceste cuvinte, când o

descărcătură de cincisprezece tunuri porni în acelaşi timp din lungul şir de guri înroşite, şi opt ghiulele atinseră *Darda* în coastă, în catarge şi în funii; oamenii se zăpăciră la început; nu-şi mai dădeau seama unul de altul; dar, recăpătându-şi sângele rece, englezii începură să ţipe şi răspunseră cu hotărâre printr-o serie de descărcături; atunci de-abia se înteţiră loviturile.

— Curaj! zise Wilder, aşezat lângă o baterie şi ştergându-şi sângele ce-i curgea din rana făcută de o schije de obuz. Curaj! Vom izbândi în curând! Corsarul nu mai trage!

— Socoteşte c-ar fi de prisos, răspunse Bignall; ar trebui, dragul meu Wilder, să dăm drumul celor trei strigăte de vie...

— O clipă, domnule, lucrurile n-au sfârşit încă; corsarul tace. De îndată ce fumul se va împrăştia, vom vedea ce se petrece pe bord.

De-odată, un mănunchi de fulgere repezi se năzări prin fum; fu urmat de-o descărcătură de trăsnete, ca şi cum o sută de tunuri ar fi tras în acelaşi timp.

— Spune oamenilor să părăsească tunurile, domnule locotenent, şi să strângă pânzele.

Wilder execută ordinul în pripă; marinarii îşi părăsiră tunurile într-o clipită.

Marea devenea din ce în ce mai înspăimântătoare; stihiile se pregăteau să încingă o groaznică luptă. *Delfinul* plutea însă cu uşurinţă pe creasta valurilor în timp ce marinarii se pregăteau să repare în linişte, cu sârguinţă, stricăciunile.

Trebuiau, fără zăbavă, să urmeze pilda piraţilor; dar, în clipa când se pregăteau să desfăşoare pânzele, furtuna se dezlănţui cu toată furia.

— Smulgeţi pânzele dacă se simte nevoie! strigă Bignall, şi coborâţi numaidecât! E în joc viaţa voastră!

După ce mateloţii coborâră pe punte, catargele cele mai înalte, care rămăseseră prea încărcate din pricină că pânzele nu putuseră fi încolăcite, se prăbuşiră unul după altul, şi nu mai fură în stare să înfrunte furtuna decât

cele trei catarge mari, despuiate, aproape de prisos; *Delfinul*, dimpotrivă, fusese parcă ocrotit de trăsnete şi ghiulele; în clipa când se domoli vântul, îşi întinse din nou pânzele.

— Într-adevăr, domnule Arche, norocul e astăzi numai de partea ticăloşilor, zise Bignall, văzând că vasul corsarului se apropia cu iuţeală; îşi dădea seama că lupta de-abia acum începea; să se tragă focuri, de îndată ce vrăjmaşul va fi în faţa bateriilor.

Darda trimise o grindină de împuşcături asupra *Delfinului* care, fără să-şi piardă câtuşi de puţin cumpătul, se învârtea în loc şi ajunse numaidecât în apropiere de prora crucişătorului regal; se auzi atunci un glas aspru şi sălbatic care îi poruncea căpitanului Bignall să-şi predea pavilionul.

— Veniţi, strigă comandantul *Dardei* cu cea mai nestăpânită furie, veniţi şi-l luaţi dacă aveţi îndrăzneală!

Dar, de-abia rostise aceste cuvinte şi *Darda* primi o împunsătură în partea dinainte, cutremurându-se din toate încheieturile; corăbiile se aflau acum aproape una de alta şi cincizeci de hoţi de mare, cu chipuri sălbatice, se năpustiră pe punte. Bignall şi Wilder îşi strigară mateloţii în ajutor, luând ei singuri parte la încăierarea sângeroasă, îngrozitoare.

— Aşadar, iată-vă, tâlhari, strigă bătrânul căpitan, al cărui păr alb îi flutura în neorânduială în creştet; veţi vedea dacă mai sunt în stare să mânuiesc o spadă!

Doborî la pământ câţiva oameni care îl înconjuraseră de-aproape, dar, în aceeaşi clipă, căzu şi el rănit de moarte, şi cele din urmă cuvinte pe care le rosti, fură: „Curaj, vrednicul meu Harris! Curaj, vechii mei prieteni! Anglia… Dumnezeu!…”

Wilder lupta cu înverşunare, fără să fi pierdut un singur pas din petecul de scândură pe care se afla, cu toate că numărul celor ce se năpusteau asupră-i sporea din ce în ce; atunci se auzi un glas ca din mormânt, rostind solemn:

— Faceţi loc! Lăsaţi-mă să trec! Mie îmi cade sarcina

să dobor acest îndrăzneţ pavilion!

— Nu vă lăsaţi! strigă la rându-i Wilder. Nu vă lăsaţi, prieteni!

Dar nenorocitul tânăr vedea cu deznădejde cum vitejii lui mateloţi cădeau unul după altul în preajmă-i.

— Moarte trădătorilor! strigă generalul corsarului, care se avântase pe punte printre cei dintâi şi care îl văzuse pe Wilder cum îşi caută scăpare în apropiere de pupă. Încolţiţi-l ca pe un câine, îi voi dărui o spadă de onoare aceluia care îl va ucide!

— Tăcere, flecar bătrân! strigă Fid; iată un alb şi un negru care sunt gata să te slujească dacă ai nevoie de colţi!

— Încă doi trădători! strigă generalul, ridicând sabia ca să-l lovească pe Fid; şi într-adevăr l-ar fi omorât, dacă Scipio nu s-ar fi ivit în aceeaşi clipă şi n-ar fi rupt în două spada vrăjmaşului, proptindu-i mânerul în mijlocul tăişului.

Cu toate că Scipio se găsea atunci fără apărare şi gol până-n brâu, se aşeză cu toată bărbăţia în faţa lui Wilder, şi, fără alte arme în afară de braţele lui vânjoase, luptă cu un curaj nemaipomenit.

— Curaj, Scipio, curaj! strigă Fid. Vreau să sfârşim cu acest general de mateloţi care se crede atât de

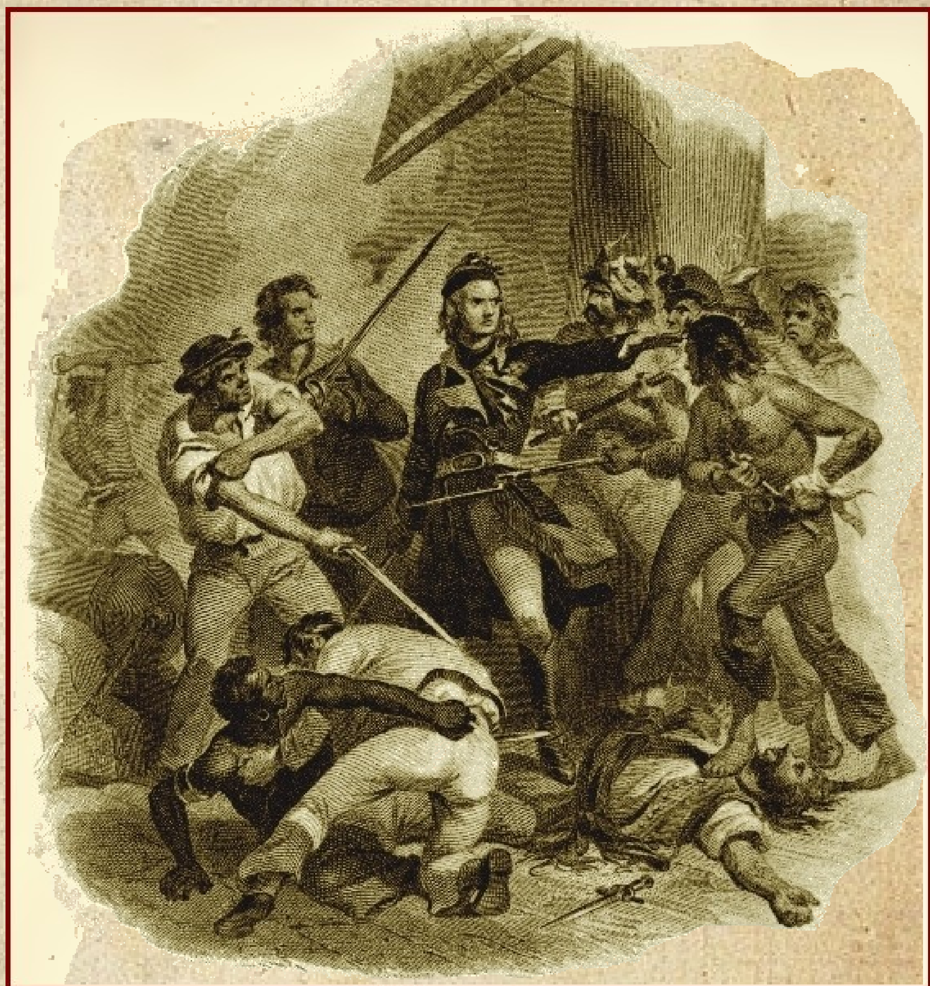
năstruşnic...

Dibăcia şi neastâmpărul generalului nu-i slujiră la nimic în faţa loviturilor de sabie ale lui Fid, care, după ce-i zdrobi casca, îi crăpă capul de sus în jos.

— Opriţi-vă, ucigaşilor! strigă Wilder care vedea că negrul devenise ţinta tuturor piraţilor, tocmai fiindcă îl ştiau fără arme; sunt eu aici ca să vă înfrunt.

Tânărul simţi o cruntă durere când îl văzu pe negru rostogolindu-se pe scândurile punţii, târându-i în cădere pe doi dintre cei ce se năpustiseră asupră-i, şi-atunci auzi un glas cunoscut, strigând:

— Lupta e sfârşită; cine va mai face o singură mişcare, se va socoti pe faţă vrăjmaşul meu.

Capitolul XXX

Furtuna care ameninţa să înghită *Darda*, nu fusese nici mai groaznică, nici mai neprevăzută decât cele din urmă scene ale acestei drame sângeroase; acum, marea liniştită, cerul senin, făceau un contrast ciudat cu ororile pe care le-am povestit mai sus.

Wilder putu, în sfârşit, să-şi dea seama de dezastru şi să vadă *Darda* nimicită, cadavrele împrăştiate pretutindeni, printre răniţi şi dărâmături. La câţiva paşi se afla corsarul, cu iataganul însângerat în mână, călcând în picioare pavilionul englez; chipul lui părea înseninat de-o bucurie sălbatică, stăpânit cum era de mândria triumfului. Tânărul se apropie totuşi de el cu cea mai neşovăielnică hotărâre.

— Căpitane Heideyger, zise el, norocul a trecut de partea dumitale; cruţă-i pe cei care au mai rămas în viaţă.

— Vor fi cruţaţi numai acei care se va dovedi că au acest drept.

Wilder căută îndelung să-şi dea seama de acest răspuns cu două înţelesuri, dar în aceeaşi clipă văzu că se apropie mai mulţi piraţi, aceeaşi, care, în furia lor, voiseră să-l ucidă; atunci de-abia pricepu înţelesul cuvintelor pe care le rostise corsarul.

— Cerem să nu fie călcate vechile noastre legi, rosti către şef călăuza, pe un ton mândru şi hotărât, turburat încă după groaza luptei prin care trecuse.

— Ce vrei să spui?

— Cerem moartea trădătorilor!

— Călăuziţi-vă după regulament: dacă aveţi trădători în puterea voastră, să-şi primească pedeapsa.

Numaidecât, Wilder se pomeni târât împreună cu ceilalţi doi tovarăşi în faţa căpitanului, sau mai degrabă a călăului neîndurător.

— Ce vreţi? îi întrebă pe oamenii lui corsarul, al cărui glas tremură din pricina turburării.

— Moartea trădătorilor.

— Fie! Vi-i las în seamă.

Wilder se cutremură, simţind o mânie surdă clocotindu-i în adâncul sufletului; dar asta nu ţinu decât o clipă; neliniştea odată înăbuşită, căută să pară mândru, hotărât ca şi mai înainte, şi nimeni n-ar fi putut surprinde în fiinţa lui cel mai mic semn de slăbiciune.

— Eu nu cer nimic pentru mine, rosti cu sânge rece; vă cunosc legile, legile pe care voi le-aţi făcut; dar cruţaţi-mi tovarăşii, care nu sunt vinovaţi de altceva decât că şi-au făcut datoria şi mi-au rămas credincioşi până la urmă; ei n-au ştiut ce fac.

— Stai de vorbă cu aceşti oameni, zise corsarul arătându-i cu degetul pe mateloţii grupaţi în juru-i; ei vă sunt judecătorii şi numai ei vor rosti osânda.

Wilder îşi stăpâni cu mare greutate dezgustul pe care îl simţea, văzându-se silit să stea de vorbă cu nişte nemernici; în cele din urmă, grăi:

— Voi sunteţi marinari şi ştiţi că...

— Taci! îi strigă Nightingale; tu vrei să predici şi n-avem timp să te ascultăm. Să fie legat de un catarg!

Şi întovărăşi aceste cuvinte cu un şuier ascuţit, aşa cum făcea de obicei când îşi chema tovarăşii la mânuirea funiilor; strigăte se auziră din toate părţile şi peste douăzeci de glasuri, vorbind în mai toate limbile pământului, se mestecară într-o groaznică neorânduială, repetând:

— Să fie spânzuraţi câteşitrei!

Wilder îşi aruncă din nou privirea spre corsar, dar nu-i putu întâlni ochii, deoarece se prefăcea că altfel de gânduri îl preocupă.

Se atârnară în cea mai mare grabă funiile în vârful catargelor, făcându-se astfel pregătirile pentru execuţie; un matelot înălţă flamura galbenă, semn al pedepselor pe mare.

— Foarte bine! strigară în acelaşi timp vreo douăzeci de glasuri; iată pavilionul care i se cuvine acestui trădător; să facă cea din urmă călătorie sub această firmă a marelui armaş!

Izbucniră apoi în hohote de râs; îşi băteau joc, ocărând şi scuipând; asta îl scoase din sărite pe Fid, care tăcuse pân-atunci; el nu înţelegea ca locotenentul Wilder să fie batjocorit ca orice matelot de rând.

— Nemernicilor, strigă el, sunteţi pe cât de ticăloşi, pe atât de neîndemânateci; da, sunteţi nişte ticăloşi, deoarece îi slujiţi diavolului, care nu e altul decât căpitanul vostru, şi neîndemânateci, fiindcă nu vă pricepeţi să faceţi laţurile pe care ni le veţi arunca pe după gât; ar trebui deci să fiţi spânzuraţi mai întâi, ca să învăţaţi cum să-i spânzuraţi pe alţii; şi asta nădăjduiesc că se va întâmpla în curând.

— Ridicaţi-l, ridicaţi-l, strigă un glas; să ia drumul cerului şi să înoate în gol.

— Un preot! Un preot! strigară alţii; să se spovedească mai înainte de-a porni către lumea cealaltă.

Un hohot de râs înăbuşi această propunere, dar un glas puternic le tăie numaidecât din îndrăzneală.

— Dacă cineva îşi mai îngăduie să umilească un prizonier pe puntea acestui vas, jur că vinovatul va avea fără cruţare soarta acestor trei nenorociţi! Plecaţi şi lăsaţi să se apropie preotul!

Toate braţele ridicate se coborâră; gurile blestemătoare se închiseră, şi slujitorul lui Dumnezeu se putu apropia în linişte de osândiţi, ca să le vorbească de iertarea lui Dumnezeu.

Îl rugă mai întâi pe corsar să-i ierte, dar acesta răspunse că hotărârea lui era necruţătoare. Atunci se retrase de-o parte; guvernanta îl urmă şi îşi acoperi obrazul cu un văl ca să nu vadă groaznica privelişte ce se pregătea.

Preotul se apropia din nou de Fid, care sta călare pe un tun, cu gulerul hainei răsfrânt, cu funia încolăcită pe după grumaz; susţinea capul negrului, rănit, pe genunchi, cu o dragoste frăţească.

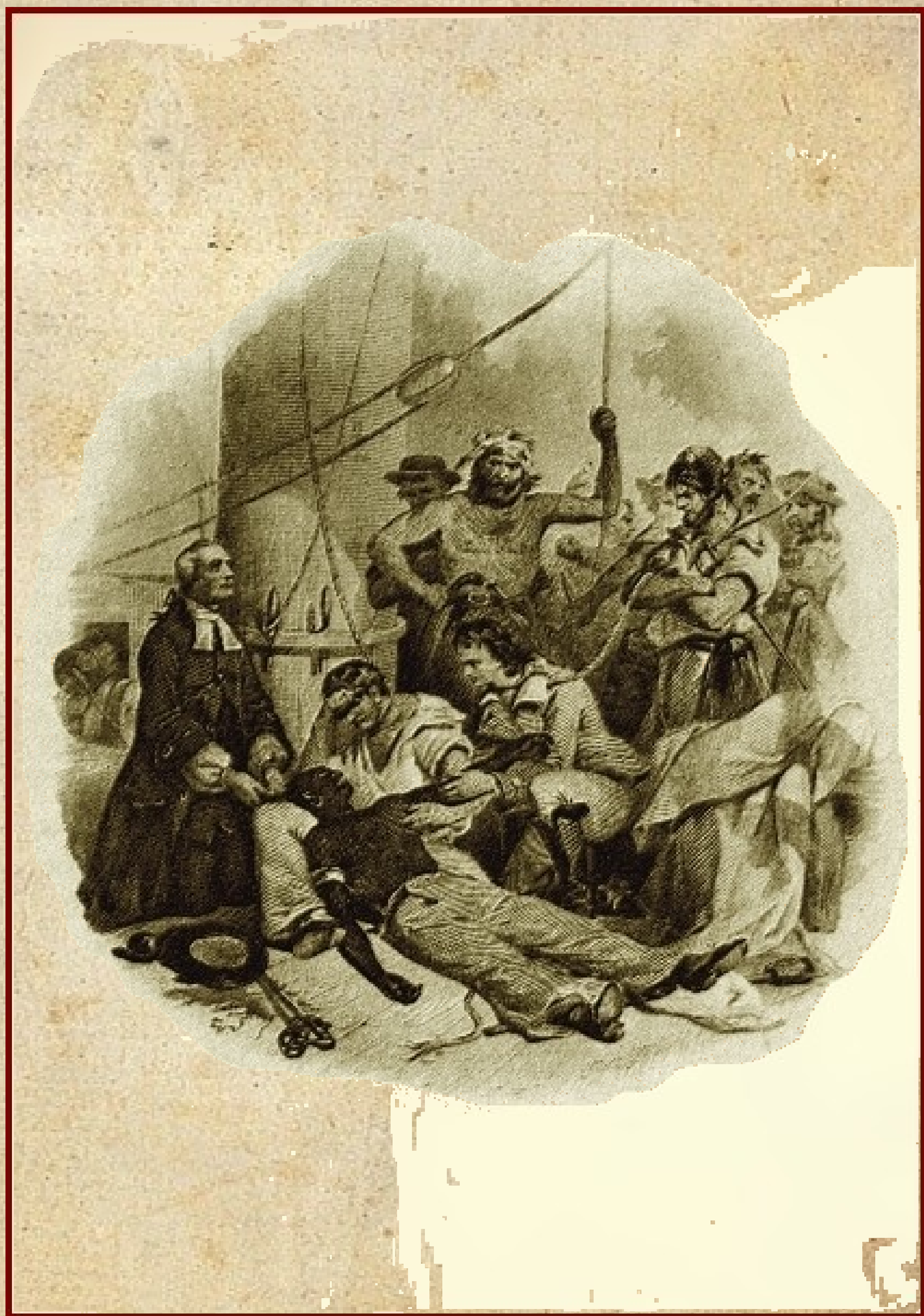
— Acest negru, zise preotul, va înşela aşteptările vrăjmaşilor săi: simt după pulsul care îi bate din ce în ce mai rar, că sfârşitul suferinţelor i se apropie; aşadar, va scăpa de răutăţile lor. Prietene, care e numele tovarăşului dumitale?

— Ce-are a face, domnule, chipul în care îl chemi pe un om care se zbate în ghearele morţii, răspunse Richard Fid, clătinând din cap cu tristeţe; a fost notat în scriptele corăbiei sub numele de Scipio Africanul; zi-i astfel şi te va înţelege.

— A primit botezul?

— Nu ştiu nimic. Hei, Africanule, dă-i o strângere de mână domnului preot dacă eşti creştin. Dar tu nu-ţi mai poţi ridica mâna, biet prieten, tu care mai adineauri sfărâmai în pumn cele mai groase catarge!

— Da, zise negrul cu glasul aproape stins, eu botezat fost de un lung haine negru; eu simte moare; tu, Fid dai colier la meşter Wilder... Apoi căzu mort.

Această scenă nu-i înduioşa pe mateloţii sălbatici,

care, dimpotrivă, se simţeau nemulţumiţi că le scăpase unul din mână.

— În mare! La moarte! strigau ei. Să-i spânzurăm pe cei care au mai rămas în viaţă!

— Ah, adevărat? strigă Fid cu un glas care îi făcu să se cutremure pe cei mai îndrăzneţi; cine va cuteza să-l arunce în mare pe un matelot mai înainte de a i se fi închis pleoapele, mai înainte ca ultimul lui cuvânt să fi trecut ca un freamăt pe lângă urechile camarazilor? Voi mă socotiţi un adormit, ucigaşi stângaci! Iată cum vă sfarm eu lanţurile!

Rostind aceste cuvinte, Fid îşi adună toate puterile, rupse legăturile care îi ţineau braţele strânse la spate şi ridică în văzul tuturor trupul Africanului.

— Cine e ticălosul care va batjocori un mort? Voi toţi la un loc, nemernicilor, nu preţuiţi cât scumpul meu Scipio. Se află unul printre voi care, luni în şir, să fie în stare să dea jumătate din hrana lui unui camarad bolnav, înlocuindu-i truda numai ca să se poată odihni?

— Să sfârşim, zise Nightingale: pornească în ultima lor călătorie!

Mişcările făcute de Fid lăsară să atârne braţele neputincioase ale negrului; pe unul se zăreau săpate cu fier roşu cuvintele pe care le-am amintit. Preotul le băgă de seamă şi rămase tare surprins.

— Încă un minut de zăbavă, strigă el. Ce văd? Ce înseamnă aceste cuvinte? *Arche de Inu-Haveu*.

— Da, da, zise Richard, desfăcând nodul ce-l strângea de grumaz ca să poată vorbi mai liber, dumneata care eşti un învăţat în latinească, ai putut desluşi cu mare uşurinţă aceste cuvinte, cu toate că au fost scrise de o mână neîndemânatecă.

— Ce rost au cuvintele scrise pe braţul tovarăşului dumitale?

— Ele n-aveau alt rost decât să reamintească împrejurările în legătură cu viaţa unor oameni care în curând nu vor mai fi din lumea aceasta. Scipio vorbea de un colier, socotind că eu îi voi supravieţui şi, deci, voi

putea să desluşesc lucrurile în această privinţă.

— La ce slujesc toate aceste întrebări, Merton? zise mistress Wyllys, apropiindu-se. Să fie oare un tainic semn al cerului? Să cred oare în presimţirile pe care le-am avut? Dumnezeule, dac-ar fi…

— Liniştiţi-vă, scumpa doamnă, *Arche de Inu-Haveu* e numele proprietăţii unui prieten al meu, unde v-am ascuns fiul şi de unde l-am trimis în lume în tovărăşia unei slujnice credincioase, în clipa când s-a dezlănţuit războiul şi niciun fel de adăpost nu mi se mai părea sigur.

— Vorbeşte! strigă guvernanta, apropiindu-se de Fid cu o iuţeală mai mult decât omenească.

Luă apoi funia pe care i-o vedea atârnată în jurul gâtului şi-o zvârli într-o parte.

— Inu Haveu n-a fost şi numele unui vas? reluă ea.

— Nu, asta am crezut-o după numele pe care l-am văzut scris pe fundul găleţii găsită pe puntea corăbiei înainte de înec. Găleata era a slujnicei; de-abia acum mi-aduc aminte. Dar ce sunt aceste temeri şi aceste semne de nădejde?

— Despre ce fel de colier vorbea negrul?

— Oh, asta nu v-ar putea fi de mare folos acum, răspunse Fid, care, folosindu-se de libertatea braţelor, îşi desfăcea cu şi mai mare grabă funia din jurul gâtului, fără să ia în seamă ameninţările duşmanilor lui. Colierul nu era altceva decât zgarda unui câine; uite, puteţi s-o vedeţi la braţul negrului.

Mistress Wyllys se plecă să vadă zgarda.

— Priveşte, Merton, priveşte această medalie atârnată la capătul zgardei. Ochii mei sunt plini de lacrimi şi nu mai pot deosebi literele. Ce se citeşte acolo?

— Neptun!

Un strigăt ascuţit se smulse de pe buzele guvernantei.

— Neptun, strigă ea, numele câinelui pe care îl dădusem fiului nostru în ziua când împlinise trei ani! Era tovarăşul lui de joc şi nu-l părăsea niciodată.

Se îndreptă apoi spre Wilder şi-l cuprinse cu dragoste

nemărginită în braţe; şi, după ce îşi ridică braţele spre cer ca şi cum i-ar fi mulţumit lui Dumnezeu cu toată recunoştinţa, grăi:

— Fiul meu! Fiul meu! Nu veţi avea îndrăzneala să smulgeţi din braţele unei mame pe singurul ei copil, care numai printr-o minune a putut fi regăsit! Sunteţi suflete tari şi veţi asculta de glasul milostivirii! E fiul unui marinar, eu însămi sunt fiica marinarului Forster şi văduva marinarului Paul de Lacey; sângele lor curge în vinele acestui tânăr, şi ar fi păcat să-l împrăştiaţi prin moarte. Iertare pentru el! Iertare! Vă rog în genunchi!

După cuvintele sfâşietoare ale bietei mame, urmă un răstimp de tăcere care putea fi asemuit cu liniştea care stăpâneşte sufletul păcătosului în clipa când se lasă călăuzit de gânduri mai bune.

Hoţii se priveau unii pe alţii; duioşia se putea citi până şi în trăsăturile lor sălbatice, înăsprite de suferinţe; totuşi, setea lor de răzbunare nu era încă potolită; ar fi stăruit poate în crunta lor hotărâre dacă omul care nu le dădea niciodată o poruncă în zadar n-ar fi căutat să-şi impună din nou voinţa.

Corsarul privi câteva clipe în juru-i, cu o înfăţişare pe care nu i-o cunoscuse încă nimeni pân-atunci; era tot atât de schimbat la faţă ca şi mistress de Lacey; îşi deschise gura, fără să poată rosti un cuvânt; în cele din urmă, mulţimea adunată în preajmă-i, auzi un glas în care se amestecau turburarea şi asprimea; făcu un gest mândru şi poruncitor, şi grăi:

— Împrăştiaţi-vă! Ştiţi că sunt drept, dar ştiţi de asemeni că-mi place să fiu ascultat. Mâine îmi veţi cunoaşte hotărârile.

Capitolul XXXI

Ziua următoare lumină cu totul alte scene decât cele petrecute în ajun; *Delfinul* şi *Darda* pluteau alături. *Darda* purtând din nou pavilionul Angliei în vârful catargului, *Delfinul* niciunul.

Stricăciunile pricinuite de furtună şi de ghiulele fuseseră întrucâtva reparate, cu mare greutate însă, şi un ochi încercat ar fi putut să-şi dea seama dacă cele două corăbii mai erau în stare să îndure asprimile oceanului şi luptelor; se apropiau de uscat şi, trei sau patru vase de coastă, pluteau fără teamă în preajma piraţilor, dovadă că nimic ameninţător nu încolţise în gândurile celor din urmă.

Dar ce gânduri aveau? Chipurile prizonierilor şi ale piraţilor dezvăluiau rând pe rând îndoiala, neîncrederea, surprinderea. În noaptea de după măcel, corsarul se plimbase mult timp în linişte pe puntea corăbiei; nu vorbea decât atunci când trebuia să dea ordine şi dacă cineva se apropia de el cu alt gând în afară de acel al supunerii, gestul necruţător era de-ajuns ca să-l facă să înţeleagă că n-are ce căuta în preajmă-i.

Când soarele se ivi pe de-a-ntregul dintre norii dimineţii, împrăştiind în largul mării pulberi de lumină, o lovitură de tun fu trasă ca să i se dea de veste unui vas de coastă să se apropie de *Delfin*. După ce îşi rândui echipajul pe punte, corsarul având în juru-i cel mai mare număr dintre ofiţeri, îi făcu semn lui Wilder să se apropie, smulgându-l astfel de lângă mama lui şi Gertrude, şi-i spuse:

— Uniţi prin aceleaşi vreri ale sorţii, supuşi aceloraşi legi, dumneata mă cunoşti de vreme îndelungată; dacă m-am grăbit să pedepsesc, am ştiut să şi răsplătesc, şi dumneata nu mă poţi învinovăţi de nedreptate; acum, legătura dintre noi e ruptă; îmi retrag cuvântul, dumneata retrageţi-l pe al dumitale; îţi redau libertatea şi nu îţi cer decât prea puţin în schimb. Dumitale îţi

rămân comorile mele. Aurul meu va fi transportat pe vasul de coastă care va veni să te ia de-aici; îl vei risipi aşa cum vei crede de cuviinţă. Uscatul e aproape; fugi cât mai departe; ţi-o spun asta spre binele dumitale. Dacă nu eram eu, nu te îndoieşti că acest crucişător al regelui ne-ar fi dat la fund; dar acest Delfin e proprietatea mea. În ceea ce mă priveşte, n-am altă dorinţă decât să mi se lase în seamă prizonierii. Adio!

Aceste cuvinte, la care nimeni nu s-ar fi aşteptat, fură primite cu mare surprindere: timp de câteva clipe se stârni în mulţime un murmur de revoltă, dar corsarul îşi luase din vreme măsurile ca să nu dea loc la niciun fel de nemulţumire.

Surprinşi, văzând că n-au şef să-i călăuzească, mateloţii pricepură că era mult mai bine să-şi stăpânească mânia; fiecare îşi strânse lucrurile şi le aruncă pe bordul bastimentului de coastă; când nu mai rămăsese nimeni pe punte, în afară de echipajul şalupei care trebuia să ducă la ţărm aurul făgăduit, corsarul, tăcut mai înainte, se apropie de Wilder şi îi spuse:

— Acum, trebuie să ne despărţim; îţi dau în seamă răniţii pe care îi vor îngriji chirurgii dumitale; bineînţeles că nu-ţi vei bate joc de încrederea mea.

— Făgăduiesc că niciunuia nu i se va întâmpla vreun rău, răspunse tânărul de Lacey.

— Te cred; iar dumneata, doamnă, adăugă el către guvernantă, cu bunăvoinţă şi sfială în acelaşi timp, dacă crezi că mai poţi sta de vorbă cu un vinovat, îngăduie-mi să spun câteva cuvinte.

— Cum? Dar o mamă nu-i poate refuza nimic omului care i-a scăpat fiul de la moarte.

— Când te vei ruga lui Dumnezeu pentru fiul dumitale, aminteşte-ţi că e cineva căruia rugăciunile îi mai pot fi de folos. Şi-acum, să ne despărţim; barca vă aşteaptă.

Wilder le ajută mamei lui şi Gertrudei să coboare în barcă, apoi se apropia de corsarul, care rămăsese încremenit pe punte, plimbându-şi privirea în juru-i, unde cu câteva clipe mai înainte, se dezlănţuise atâta furie şi

atâta zbucium.

— Dar dumneata, domnule, îl întrebă el pe corsar, ce-ai să faci de astăzi înainte?

— Foarte curând voi fi uitat... Adio... Îndepărtează-te! Tânărul îi strânse mâna cu recunoştinţă şi căută să se apropie în grabă de cele două femei care tocmai atunci urcau pe puntea *Dardei*. Wilder, văzându-se din nou pe vasul, a cărui comandă o primise în urma morţii lui Bignall, porunci numaidecât să se desfăşoare pânzele şi să ia drumul spre uscat. Atât cât îi fu în putinţă să se zărească puntea *Delfinului*, toate privirile rămaseră aţintite asupră-i; un singur om se plimba în apropiere de pupă; depărtarea şterse apoi această icoană, făcând-o să dispară.

De-odată, o flacără înaltă ţâşnind din pântecele Delfinului, urcă până în vârful catargelor, aprinzând funii şi pânze, apoi o groaznică detunătură se auzi şi se năzări în depărtări o privelişte atrăgătoare şi lugubră în acelaş timp: ardea un vas în largul mării. Totul sfârşi printr-o

explozie care, oricât era de îndepărtată, făcu să se cutremure întreaga alcătuire a *Dardei*, şi într-un nor de fum uriaş ce urcă de-a dreptul spre cer. Câţiva mateloţi priviră cu ocheanele spre locul unde fusese *Delfinul*; dar nu se mai zărea decât un fel de pată la suprafaţa apei. Erau sfărâmăturile corăbiei sau vreo şalupă?

Din clipa aceea, povestea temutului corsar roşu rămase o simplă legendă păstrată în amintirea marinarilor şi care apoi a fost dată uitării când a izbucnit răscoala americană.

Newport, oraşul în care s-a petrecut prima parte a povestirii noastre, sărbătorea, la douăzeci de ani după cele petrecute în cuprinsul acestei istorisiri, ziua neatârnării şi a victoriilor câştigate de americani, în bună înţelegere cu francezii, împotriva metropolei; locuitorii, surprinşi, văzură către seară, cum înaintează spre port, o superbă fregată care purta un pavilion de mai multe culori, în care scânteiau mănunchiuri de stele; un alt crucişător venea în urmă, împodobit cu aceleaşi embleme. Se desprinse de lângă cel din urmă o barcă vâslită de şase marinari voinici, care se îndreptă spre chei unde lăsă o Litieră închisă şi un matelot.

— Spune-mi, domnule, întrebă acesta pe un bătrân şchiop care se afla singur pe chei la vremea aceia, dacă cumva căpitanul vasului, Haris de Lacey, locuieşte în Newport?

— Da, are o reşedinţă în acest oraş; aş putea zice chiar că are două, căci fregata împodobită cu armele noului Stat, care se zăreşte acolo, e tot a lui.

— Vrei să ne însoţeşti? Iată, pentru osteneală.

— Cu plăcere, camarade, răspunse bătrânul, vârând în buzunar banul de argint. Dacă mateloţii dumneavoastră sunt obosiţi, iată aici un han bun, la *Ancora desprinsă*, ţinut altădată de Joram, care astăzi e mort, dar a cărui prăvălie şi-a păstrat aceeaşi faimă.

Câteva gemete se auziră din litieră.

— Oamenii dumitale duc un bolnav? întrebă bătrânul.

— Da, un marinar rănit, care suferă groaznic.

— Oh, eu ştiu ce înseamnă suferinţa; am luat parte la multe războaie, lungi şi sângeroase, şi nădăjduiesc că cel prin care am trecut va fi fost cel din urmă. Am văzut lucruri nemaipomenite; ochii mei au rămas uimiţi de atâta ciudăţenie.

— Timpul, se înţelege, nu te-a cruţat. Fiecare, vai, îşi are partea lui de neajunsuri pe pământ.

Bătrânul şchiop oftă cu amărăciune şi se lăsă pradă amintirilor, astfel că-şi uită să ducă mai departe convorbirea întreruptă. Fără să rostească o vorbă, străinii ajunseră în poarta casei la care ceruseră să fie călăuziţi. Se înnoptase; călăuza bătu de mai multe ori. Poarta se deschise în cele din urmă şi un om se ivi cu un felinar în mână; înfăţişarea lui nu prea era plăcută; ceva din ceea ce, nici nu se ia nici nu se pierde, îl arăta a fi marinar; părea sălbatic şi ursuz, voinic încă, răzimat pe două picioare dintre care unul era de lemn; îl recunoscu numaidecât pe călăuzul şchiop şi-l întrebă răstit ce-l aducea la o astfel de oră.

— Un marinar rănit răspunse matelotul cu glas turburat, care îl înduioşă pe bătrânul cerber, un muribund, îi cere găzduire domnului Harris de Lacey.

— Pe cinstea mea, dacă e vorba de asta, atunci aţi nimerit bine; asta o va spune şi domnul Paul, pe care iată-l aici, în numele tatălui, al scumpei sale mame, fără s-o uităm pe bunică.

— Părinţii mei se vor simţi fericiţi să găzduiască un marinar care şi-a vărsat sângele pentru libertatea Americii, rosti un tânăr de şaptesprezece sau optsprezece ani, cu înfăţişarea distinsă, a cărui îmbrăcăminte îl arăta ca făcând parte din marină; să-i dau de veste tatălui meu, iar dumneata, Richard, pregăteşte odăi pentru oaspeţi.

Această poruncă, dată cu hotărârea aceluia care e obişnuit să comande, fu împlinită întocmai. Apartamentul ales de Richard fu salonul de la intrare; purtătorii litierei

se retraseră; matelotul singur rămase în preajma rănitului, aprinzând lampa şi focul şi stând de vorbă ca să pară că vremea nu trece atât de greu.

Tânărul pe care îl cunoaştem, intră din nou, urmat de cei mai de seamă locuitori ai casei.

Tatăl era un om în vârstă, îmbrăcat în costumul de marinar al noilor State americane; privirea lui dezvăluia tăria şi blândeţea; părul îi încărunţise pe unele locuri; îşi ţinea braţul legat în cârpe, iar cu celălalt sprijinea braţul unei femei, tânără încă; în faţa lor mergea o doamnă mult mai în vârstă; îl salutară cu bunăvoinţă pe străin, fără să-l întrebe ce-l aducea în casa lor. Această întrevedere era cu atât mai serioasă cu cât marinarul se simţea turburat peste măsură şi nu-şi putea stăpâni lacrimile.

După ce îşi şterse ochii cu dosul palmei, rosti către gazde:

— Ivirea noastră vi se pare poate ciudată; dar acel a cărui voinţă am respectat-o totdeauna, a îngăduit să fiu adus aici.

— Pentru ce? întrebă căpitanul de Lacey cu blândeţe.

— Ca să pot muri.

În faţa unui astfel de răspuns, ascultătorii rămaseră uimiţi. Căpitanul trase perdeaua litierei şi le arătă celor din juru-i cine era rănitul. Cu toate că obrajii acestuia erau galbeni ca şi ceara, ochii lui păstrau încă o urmă de vioiciune şi de strălucire; totuşi, o răceală de moarte îi cuprinsese trupul.

— Am putea face ceva pentru uşurarea dumitale, domnule? întrebă căpitanul de Lacey.

Rănitul nu răspunse, dar ochii lui se opriră pe rând asupra chipului fiecăruia şi, în cele din urmă, rămaseră aţintiţi, ca sub puterea unei vrăji, asupra celei mai în vârstă dintre femei, care, şi ea, îl privea uimită, dar şi cu multă bunăvoinţă.

— Ce ai, mamă? o întrebă căpitanul.

— Harris! Gertrude! strigă mistress de Lacey, pe care cititorii noştri au mai cunoscut-o şi sub numele de

guvernantă, ce amintiri trezeşte în mine privirea acestui rănit! Ochii lui umbriţi de gene lungi, cuta amară a buzelor, fruntea ascunsă sub bogăţia părului cărunt, toate astea îmi sunt cunoscute. Da, moartea face să retrăiască o asemuire pe care tinereţea o ţinea ascunsă; le regăsesc în trăsăturile lui pe acele ale nobilului meu părinte, din clipele lui din urmă. Harris, Gertrude, voi aţi deschis uşa casei voastre unui om vrednic să vă treacă pragul. Acest om pe care l-aţi ajutat, e fratele meu.

Străinul, prea istovit ca să mai poată vorbi, făcu un semn de încuviinţare.

— Fratele dumitale! strigă căpitanul de Lacey. Ştiam că ai avut un frate, dar îl credeam mort de multă vreme.

— Şi eu l-am crezut mort, dar tainice presimţiri îmi spuneau altfel. Nenorocirile şi sărăcia, evenimentele politice, ne-au ţinut despărţiţi toată viaţa, şi de-abia acum ne regăsim. Rătăcirea e a tuturor. Fiul meu, iată-ţi unchiul!

Bolnavul făcu acelaşi semn de încuviinţare.

— Aş fi vrut să-mi întâlnesc unchiul în împrejurări mai fericite, răspunse căpitanul, dar fie binevenit! Rudenia nu ne poate înstrăina.

— Priviţi, Gertrude, Harris, adăugă mama: această figură nu vă e necunoscută: e aceea a unui om pe care l-aţi iubit şi de care v-aţi temut.

Atunci se făcu auzit un glas stins, dar desluşit:

— Wilder, zise rănitul, adunându-şi cele din urmă puteri, am venit să-ţi fac cea din urmă rugăminte.

— Căpitanul Heideyger! strigă Harris de Lacey.

— Corsarul roşu! îngână femeia.

— Corsarul roşu! repetă Paul, apropiindu-se de litieră cu o tresărire de curiozitate.

— Mi-am ascuns mult timp existenţa, zise muribundul; dar războiul m-a smuls din ascunzătoare. Ţara avea nevoie de copiii ei; toţi am slujit-o; voi pe faţă, eu într-ascuns; căci numele meu ar fi necinstit o cauză atât de sfântă. De n-ar uita lumea binele pe care l-am făcut, atunci când va vorbi de păcatele mele. Sora mea,

prietenul meu, iertaţi-mă!

— Dumnezeu să te ierte pentru pocăinţa ta! strigă mistress de Lacey, mama lui Harris, căzând în genunchi cu ochii plini de lacrimi şi cu mâinile spre cer. Tu ştii, bunul meu frate, ce înseamnă taina izbăvirii, şi în mâinile lui să-ţi încredinţezi nădejdea iertării.

— Dacă nu mi-aş fi uitat niciodată de credinţă, numele meu ar fi rostit astăzi cu groază. Dar, ascultaţi… Wilder… Wilder… strigă el cu însufleţire.

Ochii erau îndreptaţi asupră-i; mâna lui ţinea un sul, de care îşi răzimase capul pân-atunci; se ridică cu greu, îl desfăcu şi făcu să fluture flamura neatârnării, în care se zăreau culorile naţionale strălucind pe un fond albastru semănat cu stele; o rază de bucurie şi de nobilă mândrie însenină chipul rănitului, ca în cele mai frumoase zile de glorie.

— Wilder, reluă el cu o sforţare, vom fi învingători! Trăiască libera Americă!

- SFÂRŞIT -

Cuprins

